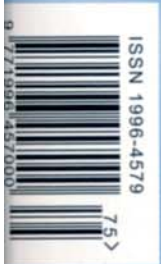

ПРАВО СЛАВИМО!

СВАРОГ

ВИПУСК
21

ЛЮБАВА

2006

ВІТАЄМО!

2007

ВІТАЄМО!

*Жрицю Оріяну і проповідника Світозара
з народженням донечки Зореслави!
Жрицю Лелю з народженням сина Богдана!
Володимира Кагадія (молодшого)
з народженням донечки Зореслави!
Ярослава і Оріяну Бабич з народженням донечки Даринки!
Полоню з народженням сина Світозара!
Мирозара і Троменею з народженням донечки Лелі!*

ВІТАЄМО!

Горя та Світлану Безменових з одруженням!

ВІТАЄМО!

*Тромаду українських Рідновірів "Родослав" м. Лубни
та Тромаду українських язичників "Сварог" м. Бердянськ
з державною реєстрацією!*

Наші благодійники – родина Соколовських

*Зичимо усім Дажбожжм онукам, нашим
орцям, подвижникам і благодійникам –
міцного козацького здоров'я і родинного щастя,
насаги і славних Перемог!*

"СВАРОГ" читають:

В Україні, Росії, Білорусі, Польщі, Болгарії, Сербії, Словаччині,
Словенії, Чехії, Литві, Вірменії, Грузії, Марій Ел, Киргизії, Греції,
Англії, Франції, Німеччині, Канаді, США, Австралії.

"СВАРОГ" можна передплатити шляхом замовлення за адресами:

1. Галині Лозко, до запитання, Київ-61, 03061, Україна
e-mail: god@svaroh.info
2. Інформаційний центр "Сварог" – див. стор. 92

**"Сварог" – перший язичницький часопис України
виходить з 1995 року**

© "Сварог". Часопис Релігійного центру
Об'єднання Рідновірів України

Підписано до друку 24.10.2007 р.
Формат 60x90 1/8. Друк офсетний.
Фіз. друк. арк. 11,5.
Зам. № 710-154-1382.
Друк ІІ ДП «Такі Справи»

РЕДАКЦІЯ:

Засновник та головний
редактор
Галина Лозко

Редакційна колегія:

**Анатолій Богород,
Оріяна Дронюк,
Олександр Ваврик**

Свідоцтво про Державну
реєстрацію друкованого засобу
масової інформації: КВ № 10936
Державний комітет телебачення
і радіомовлення України
Телефони редакції:
(044) 408-61-25, (044) 223-57-47

Наш р/рахунок для благодійних
внесків на розвиток Рідної Віри:
№ 260023561 у Солом'янському
відділенні № 5445 Ощадбанку
України, МФО 320326, м. Київ.

ПРАВО СЛАВИМО!

СВАРОГ

Науково-пізнавальний та релігійно-історичний часопис
Об'єднання Рідновірів України

SVAROH

The religious historical and scientific popular magazine of the Union of the Believers of the Ukrainian Native Faith. It prints materials from the history of religion of the ancestors of the Ukrainian people, theological works by professor Volodymyr Shayan, descriptions of customs and rites of ancient faith, authentic prayers, ritual song with notes, the calendar of the Svaroh Circle's holidays.

ЗМІСТ

СВАРОГ № 21, 2007

СТОРІНКА ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Галина Лозко. Язичництво – світогляд і спосіб життєдіяльності 3

ПОДІЇ

10-й з'їзд WCER 7
Декларація 10-го з'їзду WCER 8
Галина Лозко. Думки 9
Рідній Вірі – наукову підтримку! 12
Звернення до Президента та Уряду про визнання християнізації Русі національною трагедією України 14
Хрищення Русі – благодать чи національна трагедія? 16
Шонедільні славлення Богів 18
П'яте Родове Слов'янське Віче (*матеріали*) 19

БОГОЗНАВСТВО

Володимир Шаян. Священний Героїзм 21
Юліус Евола. Таємниця занепаду 30
Весвітній Потоп не за Біблією 32

БОЖАТКО

Надія Гора. Плеяна і Святогор (казка) 33
Світодар Бігдай. Сонячний онук Світовид 40

БИЙ, ПЕРУНЕ!

Велеслав Бас. ФСБ Московського патріархату 41
Провокація Московського патріархату в серці України 43
Заява Голови ОРУ в Генпрокуратуру та СБУ 44
Звернення Родового Слов'янського Віча до Президента та Уряду України 47
Російські парадокси 48
Володар Куртяк. Люди із генами кшатрія 50

ВО ВРЕМ'Я ОНЕ

Скіфський філософ Анахарсис 52
Гипатія - знакова постать еллінізму 54

КНИЖКОВИЙ ОГЛЯД

Книги - на полицю рідновіра 55
Арійська музика 58

КОЛО СВАРОЖЕ

Галина Лозко. Нове літо за традицією Предків...61
Олесь Лозко. Феномен білоруського фольклору ..63
Сонячні фази на 10 років та Лунник на 5 років 66
Рідні Свята на два роки (Кола Сварожі 7515–7516) 67

ВЕЛЕСИЧ

Борис Кононенко. Поезія 68
Владислава Платонова. Червнева соната. Поезія 72
Світослава. Поезія 74

СВІТОВИД

Майбутнє Білого Світу.
Матеріали конференції 75
"Брати" наші чорні 76
Петр Віль. Сонячні символи і світогляд 87
Сергій Присяжний. Оркнейські острови 89

РЕКЛАМА

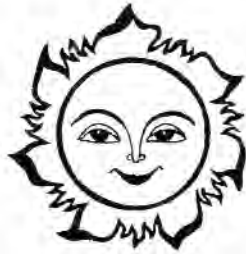
Інформаційний центр "Сварог" 92

Фото на обкладинці: 1 сторінка - Любава, 2 сторінка – Жриця Рідної Віри Оріяна з донечкою Зореславою, 4 сторінка – Ждана

УКРАЇНСЬКА РІДНА ВІРА

піднімає дух української нації до найвищої досконалості;
повертає народові втрачені шляхетні цінності;
підносить свободу духу і національну гідність;
загартовує стійкість і відпорність чужим ідеологіям.

СИМВОЛ ВІРИ

ВІРУЮ:

В усіх Українських Богів,
Єдиних у Сварозі,
Вічних і незнищених,
Як Всесвіт.

ВІРУЮ:

В триєдність світів
Права, Ява і Нава,
Створених Сварогом
І удержаних в Ньому.

ВІРУЮ:

В Божественне
народження українців —
Онуків Дажбожих,
І в силу Предків,
яка перебуває
з нами завжди.

ВІРУЮ:

В Радість Життя Вічного,
В чистоту Душі праведної,
Яка ніколи не зникає,
А переходить у нове тіло.

НАША ВІРА ПРАВДИВА, БО ПРАВО СЛАВИМО!

(Затверджено Першим
Всеукраїнським Собором
Рідної Віри 25 серпня 1998)

СЛАВА ВЕЛИКА

Роду Вкраїнців
Славу співаймо! Слава!
А Рожаницям
Шану складаймо! Слава!

Слава Сварогу —
Нашому Богу! Слава!
Слава Дажбогу,
Слава Перуну! Слава!

Славу співаймо
Матері-Славі! Слава!
Дані, Мокоші,
Лелі і Ладі! Слава!

Слава Симарглу й
Велесу-Богу! Слава!
Слава Стрибогу,
Навіки слава! Слава!

Хорсу-Ярилу,
Живі і Спасу! Слава!
Богу Купайлу
І Світовиду! Слава!

Праву співаєм
Славу Велику! Слава!
Дажбовим Внукам —
Ора нащадкам! Слава!

Боги й Богині —
Нам Берегині! Слава!
Слава Вкраїнцям
І Україні! Слава!

ЗАСТОРОГИ НАЩАДКАМ

ЗАСТОРОГА ПЕРША

Не цурайся Роду свого,
Його Звичаю та Мови,
Бо рідна Мова і Звичай
Зберігає енергію нації.

ЗАСТОРОГА ДРУГА

Не оскверняй Душу
Чужинськими звичаями,
Бо чужа пісня і молитва
Дає силу твоєму ворогові.

ЗАСТОРОГА ТРЕТЯ

Будь терплячим,
Але не допускай наруги
Над твоїми
Рідними Святинями.

ЗАСТОРОГА ЧЕТВЕРТА

Не руйнуй природу,
Серед якої живеш,
Бо цим ти відбираєш майбутнє
У своїх нащадків,
Зрубуєш гілку Роду свого.

ЗАСТОРОГА П'ЯТА

Не потурай ворогам
Свого народу;
Якщо треба —
Ставай до Священного Бою.

ЗАСТОРОГА ШОСТА

Не віддавайся в рабство,
Бо хто прийме рабську смерть,
Той у Вічність відійде рабом.

ЗАСТОРОГА СЬОМА

Не зраджуй
Віру Дажбожих онуків,
Бо чужа віра
Руйнує Дух і тіло,
Знищує націю.

(Волховник. Правослов. — К., 2002)

ЯЗИЧНИЦТВО – СВИТОГЛЯД І СПОСІБ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ

Роздуми з приводу дискусій про віру і віду, релігію і звичай

Поняття Язичництво не можна втиснути в строгі рамки термінів “релігія”, чи “віра”, бо воно швидше – автохтонний природний світогляд і відповідний йому спосіб життєдіяльності. Як стародавнє, так і сучасне язичництво не є ні безмежною сліпою вірою, ні догматизованою релігією.

У різних народів споконвіку склалися різні світоглядні особливості і їхні власні словесні, мистецькі та знакові скарбниці. Однак, різні язичницькі системи в цілому єдині у тому, що Боги, Природа, Земля і відповідні їм автохтонні народи (від старослов'янського “язици”) перебувають у нерозривному (кревному) взаємозв'язку. Тому термін “язичництво”, як синонім етнічного чи народного, виявляється найбільш точним відповідником явища, яке нині отримало черговий духовний сплеск у всіх країнах світу.

У багатьох слов'ян внаслідок споріднених мовних законів цей феномен спонтанно і одночасно отримав народну назву “рідна віра”. Та, не зважаючи на традиційність цієї назви і її уживаність в працях засновників нового Відродження (В. Шаяна, Я. Стахнюка та ін.), деякі активні дуелянти в молодечих словесних поєдинках намагаються оскаржити правомірність цього словосполучення, мотивуючи тим, що нібито “нам не треба сліпої віри чи релігії”, нам треба “віди”. Така постановка проблеми виглядає швидше спробою потонити саму ідею в поті словоблудія, як це не раз траплялося з українцями. Воістину типова риса наших доморощених шукачів істини в останній інстанції. Панове, не поспішайте вихлюпувати рідну дитину в глобальну калюжу!

А що ж казати про інородні спроби підміни наших рідних понять? Вони вже розродилися таким “строгим науковим” терміном як “неоязичництво”.

Подібні прогалини в язичницькому осягненні світу моїми сучасниками, а то й цілеспрямо-

вана підміна цінностей (в тому числі й через термінологію) спонукали мене ще раз звернути увагу на витоківу мотивацію передумов до застосування згаланних назв для позначення етнорелігійного явища рідної віри. То ж – наша пісня гарна нова...

Як було сказано, язичницьке світосприйняття склалося внаслідок дії єдиних природних законів світобудови – Прави (ведійської Рити), які мільйони років є незмінними, підпорядкованими

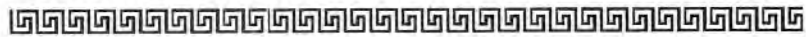
численним циклам (великим і малим) аж до безкінечності. І нинішнє язичництво є природним спадкомцем язичництва минулого, а відрізняється від нього лише осучасненим способом відображення тих же самих споконвічних законів. Тому вживати його назву з префіксом “нео” ми взагалі не радимо, бо воно позбавляє нас спадкоємних прав

на продовження рідної традиції. Такі слова застосовують щодо новітніх сурогатів будь-яких релігій, в тому числі інтернаціональних “ню-ейджів”, що не мають ніякого етнічного коріння.

Пряма передача споконвічної язичницької традиції відбувається природно і безперервно – як через живу мову, звичай, устрій життя народного, так і через цілеспрямоване знання (науковий пошук та накопичення інформації, методологію і систематизацію отриманих знань, внаслідок чого здійснюється продукування ідей). Знання, або, як декому подобається “відання” потребує тривалого культивування. Щоправда, слово “віда” носить уже інший відтінок значення, і хай буде вам відомо – саме “релігійне знання”. Річ у тім, що відання не падає само з неба як “манна небесна”, але дається як винагорода за довголітню послідовну духовно-пізнавальну працю. До речі, період учнівства у ведійських школах різного рівня тривав від 12 до 24 років. Існували також строго визначені вимоги до тих, кого брагмани мають право навчати Відам: “Це Знання не слід передавати невіруючому, нечистому, людині з фізичними чи іншими вадами...”

*Капище Сварога – Головний жертвник України.
Славлення Богів відбувається щонеділі о 12.00.*

Фестиваль "Буття Українців". 2005

та ін. Саме досконале володіння Відами (духовним) та умінням підтримувати своє тілесне здоров'я (фізичним) може дати людині справжню Віру у власні сили. Отже, власна (особистісна) сила людини забезпечується системою Знань і Дій, що дають їй змогу черпати Сили із Космосу – тобто від Богів.

Таким чином, зваживши на всі (згадані і не згадані в цій статті) відтінки значень слів "віра", "віда" і "релігія", ми вживаємо їх як синоніми, що мають різну мотивацію застосування в різних сферах. Наприклад, у народному сприйнятті "віра" окреслює цілком усталений стереотип ("доки писанки пишуть, доки колядники ходять, доти наша віра руська буде в світі"); у середовищі язичницьких священиків, брагманів, волхвів, жерців слово віда буде окреслювати поняття сокровених, навіть утаємничених, знань про Богів і Всесвіт, минуле і майбутнє та багато іншого, чого пересічному громадянину відати (а тим більше взяти нахрапом) просто не дано; у юридичній і науковій практиці доцільно ж застосовувати термін релігія з огляду на його юридичну і наукову однозначність.

Тут доречно також принагідно сповістити, що слово "звичай", яким нині прагнуть підмінити назву "рідної віри" – не цілком відображає сутність язичницького явища. В першу чергу через невизначеність того, який саме звичай мають на увазі. У християн теж є свій звичай. Наприклад, профанований християнством народний звичай святити "паски" чи "христити" дітей – це також звичай, але ми не ставимо за мету відроджувати християнський звичай. Стратегічна мета рідної віри – самозбереження Роду (нації) шляхом відродження

споконвічного світогляду та узгодження його з життєдіяльністю нашого народу і держави. Тому першочерговим завданням язичників має бути очищення збережених у спотвореному вигляді звичаїв від світових нашарувань, повернення їм саме витокового священного (а отже, хотіли б ви того чи ні, релігійного!) значення. Тоді громади, які відмовляються від релігійної домінанти своєї діяльності, нічим не відрізняються від гуртка шанувальників фольклору та етнографії. Таких фольклорних гуртів, навіть високо професійних, не бракувало на концертних майданчиках навіть у радянський час, та й сьогодні їх вистачає.

Слід нарешті зрозуміти, що у будь-якому традиційному суспільстві завжди існував організуючий священний центр і буденна периферія. Якщо замість природного священного центру виступає який-небудь, умовно кажучи, радянський інститут етнографії, то відродити

рідну релігію в живому народному середовищі не вдасться, бо й мета така не ставиться. Сакральний центр – це святиня, капище, жертovníк зі священним вогнем і сторожем цього вогню – брагманом-жерцем; навколишній же, вибачайте на слові, "профанний" простір – це середовище, де в сотнях простих селянських осель кожен господар, як умів, підтримував своє власне домашнє вогнище. Цей загальнонародний соціум, хоч і консервував до певної міри свою звичаєвість, але ніколи не міг відтворити у повному обсязі ті внутрішні глибинні віди, які плекала спеціалізована духовна верства. Бо релігія – сфера сакрального, звичай – сфера побутового. І те, й друге – традиційне, але це різні рівні однієї традиції. Цю різницю треба завжди мати на увазі, відроджуючи віру Предків. Поставивши мету відродження побутового звичаю, все ж не зайве буде вписати свою діяльність у відповідну сакральну Ісрархію, без якої сам по собі звичай мертвий.

Не забудьмо також, що й побутовий звичай має властивість змінюватися. Цього не треба боятися, але слід дуже обережно і виважено ставитися до реконструкції деяких втрачених ланок розірваного ланцюга. Така справа по силі лише достатньо підготовленим фахівцям. Тому тут можуть бути однаково шкідливими, як скепсис щодо такого відтворення, так і поспішна запопадлива метушня. Припустимо, замість "Слави великої" Рідним Богам (створеної на народну мелодію але з новими словами), можна на високо професійному вокальному рівні співати "Йшли корови із діброви" – але це все одно буде інший жанр і для іншої мети. Погодьтеся, що Гімні України не співають на горо-

ді при сапанні картоплі, а “Буряки рядочками” — не виконують при урочистому внесенні державного прапора. Не має сумніву, що всі священні гімни (в тім числі Рігведи) колись створювалися талановитими людьми, саме через те їх краші зразки дожили до нашого часу. То що заважає нашим професіоналам сьогодні наслідувати давніх митців, тим більше — в такій сприятливий час, коли вже виникла суспільна потреба в них? Чи може етнографічна монополія не дозволяє?

Оскільки Всесвіт перебуває у постійному русі, становленні й руйнуванні, де все рухається по колу, то те, що сталося одного разу, неодмінно відбудеться знову — хай по-іншому, але відбудеться. Закони Кола Сварожого, які ми спостерігаємо на Небі й на Землі та відтворюємо щороку в рідних обрядах, вчать нас, що всякий кінець чогось є початком нового стану Світу, Богів і Природи. На кожному новому колі, Світ набуває нових якостей, тому і язичництво наших Предків не було ні догмою, ні сліпою вірою, загнаною в закостенілі лещата звичаю. Воно постійно (періодично!) сповшовало людину, маленьку клітину великого космічного організму, святістю моменту єднання з цим великим Світом, що періодично повторюється в усе нових і нових видозмінах. Періодичність зв'язку з Богами (або, якщо комусь так хочеться, з Космосом) і відображає сутнісне значення слова релігія (лат. префікс *ge-* — повторно, *ligo* — зв'язок). Людина може і повинна жити так, щоб її людське життя не суперечило законам Природи, тобто волі Богів. Тоді релігія, по суті — це спосіб періодичного зв'язання свого життя з космічним еталоном. Ця потреба досі існує в тих людей, які ще не втратили людську подобу. Для них це майже те саме, що звирити годинники...

Наші Боги одночасно є творчими Силами, що постійно творять Світ і всіх живих істот; вони створили й нас, рід людський, тому ми вважаємо рідних Богів своїми прямими Предками. Волхв Володимир Шаян вважав, що відчуття Божественності нашого родоводу вселяє народіві віру в своє шляхетне походження і відповідно — формує благородну поведінку та стиль життя. Віра — це, насамперед, упевненість у собі, у правильності своїх дій, і якщо хочете — у їх богоугодності.

Не зважаючи на постійне глобальне прагнення віртуалізувати та уніфікувати життя людське, все ж природне світовідчуження не може зникнути, померти, поки існує людина як жива істота саме на цій Землі, під цими Сонцем, Місяцем і Зорями. Отже, мета щоденного життя язичників — жити у злагоді з Родом і Природою, у співтворчості з Богами, зберігаючи заповіді предків, передаючи духовну спадщину своїм майбутнім поколінням.

Рідна віра — не тільки світогляд і основа життєдіяльності, а й запорука самого існування будь-якої нації в несприятливих глобальних умовах, тому вона має стати природною і розумною ідеологією кожної національної держави. Саме через це язичники вважають своїм обов'язком звертати на неї увагу всього суспільства. Язичницька етика і етнічна екологія говорять: “що в Землі взято, в Землю має бути й повернуто”. Аналогічно: “що в народу взято, народіві має бути й повернуто”.

Декому здається, що можна відкинути “застарілу” вже міфологію, майже казкові імена Богів, — достатньо просто вести нормальний природний спосіб життя і, не обтяжуючи себе ніякими обрядами, вважати себе язичниками. Слід зазначити, що язичництво, як і будь-яка інша релігія, невіддільне від міфологічного мислення. Язичницький світогляд заснований на обоженні Природи і всіх явищ безмежного Всесвіту, населеного безліччю різних істот, які разом складають власне те, що є Життям. Тому ми не можемо відмовитися від тих природних Богів, їхніх образів, імен та символів, які склалися тисячоліттями в народній традиції, від тих багатих словесних скарбів, що залишилися нам у спадок від пращурів, від тих етнічних матриць, що сформували наш власний національний образно-поетичний знаковий світ. Справді, наші колядки — це славені Богам Роду (Різдву Світу), веснянки — не побоюся цього слова, “літургійні” співи (від грецького *liturgia* — “громадське богослужіння”) Богині Ладі, Весні, Коханню, Щастю. Чи можна вважати себе освіченою людиною, не знаючи цих духовних кодів власної нації?

Не відаючи чи не розуміючи їхнього смислового сакрального значення, людина не може

Рожаничні обряди. Ім'янаречення дитини

адекватно сприймати рідний світ і відповідно реагувати на нього. Ці стереотипи як правило, закладаються в менталітет як підсвідомі матриці, однак без знання цієї "грамоти" не можна зчитувати ту родову інформацію, що передана нам від генетичних Пращурів, а це в свою чергу, унеможливує органічне єднання зі своїм етносом. Нині значна частина націй вільно послуговується образно-символічним арсеналом юдейсько-християнської міфології (як Адам і Єва, Ноїв ковчег, Ісус, "святі мученики" та ін.), що може й задовольняють глобальний уніфікований світогляд. Для нас, язичників, які вже усвідомили всю катастрофічність такого становища, не може бути компромісів, ми не можемо миритися з нав'язаним нам станом речей, не можемо відмовитися від своїх споконвічних Богів, які для нас є не просто "поезія", а насамперед, рідні святощі (релігія)! Саме через це нам необхідно повертати народу власні знакові кластери, що внаслідок негативних історичних процесів колись були потрошені на дрібні уламки, і буквально робити їх "дефрагментацію" — скласти цілісну картину: імена Богів, міфологічні персоніфікації, молитви, прислів'я, вишивки і обряди, які живуть і ладують народний організм, створюють почуття затишку рідного Дому. Ми зобов'язані усім своїм щоденним життям і святковими обрядодіями пробудити наші власні сокровенні духовні сили постійним застосуванням символів, словесних формул і викликанням до нашого сучасного Життя колись забутих Богів. Тільки таким чином ми створимо свій власний священний і духовно наснажений простір, у якому буде ладно жити нашому народові.

Лад, або язичницька гармонія, це такий стан життя, коли всі суперечності в душі людини усунуті, а між людиною і навколишнім світом існує духовна згода. Тому особистою метою кожного

язичника має бути досягнення Ладу і Щастя у своєму повсякденному житті, а також поширення цього етнічно ладованого поля на своїх однодумців, і загалом на увесь рідний народ. Досягнення Ладу є наслідком розумового і духовного зусилля, спрямованого на розуміння законів буття Всесвіту і визначення свого місця в ньому. Тому язичництво є світоглядом, цілеспрямованим на самовдосконалення людей і націй.

У вєдизмі, всі ці поняття, навколо яких схрестили свої списи наші хлопці-молодці, поєднані багатозначним словом Дхарма — права, віра, знання, закон, звичай, спосіб життя. Дхарма народилася з думки Всевишнього Брагми, він є божественною мудрістю. Він — також Бог справедливості та добродієвства, в образі якого персоніфіковано поняття релігійного закону, морального правопорядку (того ж таки Ладу). Недаремно його жонами є десять добродієвств: віра, вчення, слава, щастя, твердість, мудрість і т. д.

Не секрет, що сучасна людина у світі "культу споживацтва" стала дуже залежною, а значить — легко керованою в бажаному для агресора напрямку. Американсько-сіоністський світ з його нав'язливими вульгарно-ліберальними "цінностями", незалежно від нашого бажання вторгається в наше життя, цілеспрямовано і нахабно, не тільки через всевладні ЗМІ, а й на повсякденному суспільному і побутовому рівнях. Відчуваючи свій близький ідеологічний крах, він шукає опори в глобальних "общечеловеческих" стереотипах, що в основному спираються на християнську релігію, і нав'язує їх у всевітньому масштабі. Проте язичники знають, що "єдиний бог" ніпінської уніфікованої монетаристської цивілізації — мертвий. Для тих же, хто ще досі боїться "зрадити" цього силоміць нав'язаного розп'ятого бога, нагадаємо, що куди страшнішою була зрада ще живих рідних Богів, хоч це й сталося дуже давно і не з нашої волі...

Отож, образно кажучи, якщо ви потрапили в трясовину, у вас є лише два шляхи: або йти далі, щоб з головою потонути в хаосі глобального виру, або повернутися назад, щоб своїми ж іще свіжими "історичними" слідами вибратись на тверду ґрунтову дорогу, утопану стопами пращурів, яка виведе вас із зажерливої паші світового болота.

Хай прийдуть до язичництва ті, хто готовий поділити з нами відповідальність за життя і долю свого власного народу. Хай допоможе всім нам Віра в божественність нашого Роду, Віда про сокровенні смисли Життя, Рідна релігія як державна інституція, Священний звичай споконвічного єднання минулого з майбутнім!

Галина Лозко

Творення образів Рідних Богів

*Істина рано чи пізно
вийде на світ Божий,
а брехня буде
повержена в прах.*

Народна мудрість

10-Й З'ІЗД СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ЕТНІЧНИХ РЕЛІГІЙ

На свято Купайла 2007 р. в Юрмалі (Латвія) відбувся 10-й Світовий Конгрес Етнічних Релігій (WCER). Як повідомляють наші друзі з Союзу Венедів, конгрес пройшов досить цікаво, хоча представництво було трохи менше, ніж звичайно. Можливо причиною цього став невдало вибраний час проведення цього міжнародного форуму, адже на одне з найбільших сонячних свят кожен волхв має бути на своєму капиші і здійснювати обряди у себе вдома.

Старійшина венедів Віктор Кирилович Федосов у захваті від спілкування з однодумцями. Представництво делегацій, правда, було вельми вузьким: Литва (Йонас Трінкунас з дружиною Інією і ще кількома представниками), Польща (Сташко Потребовський та ще трое поляків), Росія (4 венеди і одна приватна пані з Пскова), Італія (найчисленніша делегація, 7 чи 8 осіб), Німеччина (Сигрунд фон Шліхтінг, що нині мешкає в Польщі), Англія (індієць) і США (ще один індієць і пані від Ромуви). З України

на конгресі побував якийсь Андрій Пошук – від якоїсь непевної організації.

Доповіді в основному зводилися до презентацій громад, архаїки і розповідей про своїх Богів. Концептуально нового практично нічого не було. У деяких виступах впадав в очі язичницький інтернаціоналізм, дистанціювання від націоналізму, а американці відверто пропагували толерантність, пацифізм та інші “общечеловеческі” цінності. Зрозуміло, що рідновіри України критично ставляться до подібних доктрин.

Та у будь-якому разі, WCER поки що залишається офіційно визнаною міжнародною організацією язичників, яка захищає права етнічних релігій у світі. Сподіваємося, що в майбутньому він буде вдосконалювати своє ідеологічне спрямування та форми роботи. Рідновіри України в цілому підтримують чотири декларації Світового конгресу етнічних релігій, текст яких публікуємо в перекладі з англійської Правимира Косянчука.

ДЕКЛАРАЦІЇ ДЕСЯТОГО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ЕТНІЧНИХ РЕЛІГІЙ (WCER)

I. ПРОТИ НЕНАВИСНИЦЬКИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ

Делегати до 10-го Світового конгресу етнічних релігій, що відбувся 19–21 червня 2007 в Юрмалі, Латвія, в даний спосіб публічно заявляють:

а) свою стурбованість стосовно ненависницьких висловлювань (промов, виступів), які зазвичай зосереджуються на етнічних (*язичницьких*) релігіях і духовних традиціях;

б) важливість інтернету у сфері освіти, і здатність інтернетом поширювати ненависть і брехливу (неправдиву) інформацію;

с) свобода висловлювань повинна бути урівноважена необхідністю підтримувати безпеку, благополуччя, плюралізм, толерантність, розуміння, і вільне від ненависті середовище;

Тому ми приймаємо рішення звернутися до інтернет-хостинг-провайдерів:

а) щоб вони вимагали у будь-якої фізичної особи чи організації, які мають намір розмістити веб-сторінки на їхніх (інтернет-хостинг-провайдерів) серверах, добровільно обмежити таку поведінку, яка принижує або применшує релігію та її сповідників, або яка поширює ненависть і дискримінацію, і щоб така політика (норма права) була втілена у всіх договорах, які укладаються із хостинг-провайдерами;

б) взяти ініціативу у видаленні тих веб-сторінок з їх серверів, які безвідповідально, в будь-який спосіб, просувають ненависть і нетерпимість по відношенню до будь-якої релігії.

II. ПРОТИ ПРОЗЕЛІТИЗМУ (ПРОТИ ОБЕРНЕННЯ В СВОЮ РЕЛІГІЮ ОСІБ ІНШОГО ВІРОСПОВІДАННЯ)

Делегати до 10-го Світового конгресу етнічних релігій, що відбувся 19–21 червня 2007 в Юрмалі, Латвія, в даний спосіб публічно заявляють:

а) свою стурбованість стосовно релігійної експлуатації бідних, дітей, хворих, людей похилого віку, жінок, біженців, та інших уразливих верств суспільства, особливо після війн, окупацій і катастроф;

б) свою стурбованість стосовно форсованого, оманливого (шахрайського, здійснюваного силою чи погрозами), і примусового обернення в чужі релігії, особливо серед найвразливіших і знесилених (некомпетентних, необізнаних) верств суспільства;

Ми приймаємо рішення публічно заявити:

а) що населення не може бути експлуатоване в будь-який час, особливо після війн, окупацій і катастроф;

б) що уряди повинні захистити найуразливіші верстви населення від релігійної експансії;

с) що уряди повинні оголосити поза законом обернення (тут йдеться про той процес, що перебігає в межах прозелітизму), засноване на силі, обмані (шахрайстві), бізнесі або примусі.

III. ЗА ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Делегати до 10-го Світового конгресу етнічних релігій, що відбується 19–21 червня 2007 в Юрмалі, Латвія, в даний спосіб публічно заявляють:

а) що розмаїття в людському бутті – це явище позитивне;

б) що багато конфліктів засновано на нетерпимості і відсутності плюралізму;

с) що етнічним (язичницьким) релігіям властива толерантність;

д) і вирішусь підтвердити свій обов'язок до просування (підтримання, підтримки) толерантності і взаєморозуміння.

IV. ЗА ПРИПИНЕННЯ ДИСКРИМІНАЦІЇ ЕТНІЧНИХ (ЯЗИЧНИЦЬКИХ) РЕЛІГІЙ

Делегати до 10-го Світового конгресу етнічних релігій, що відбувся 19–21 червня 2007 в Юрмалі, Латвія, в даний спосіб публічно заявляють:

а) що етнічні (язичницькі) релігії Європи існували до приходу християнства;

б) що існуючі етнічні релігії ніколи не зникли і підтримувались (практикувалися) людьми, навіть будучи забороненими християнством і комуністичним наказом;

с) що етнічні релігії продовжують стикатись з дискримінацією і переслідуванням в межах Європи;

д) що етнічні релігії не отримують рівноправного визнання від Європейських урядів;

е) що етнічні релігії не отримують рівноправного захисту перед законами різних Європейських пацій і Євросоюзу;

ф) що правами людини на сповідування етнічної релігії в Європі нехтус більшість організацій, які виступають за права людини і релігійну свободу.

Отже, ми приймаємо рішення вимагати від Європейських урядів і організацій з прав людини:

а) визнати етнічні (язичницькі) релігії рівноправними, поруч з іншими релігіями;

б) покласти край офіційній і неофіційній дискримінації етнічних релігійних груп (організацій);

с) забезпечити етнічним релігіям рівний захист законами кожної країни і Євросоюзу, як і передбачено деклараціями та договорами Організації Об'єднаних націй,

ДУМКИ ПРО МИНУЛЕ І СУЧАСНЕ

Виступ Галини Лозко на Творчому вечорі
в Будинку письменників України 23 січня 2007

*Слава Отцям нашим і Матерям,
Що вчили нас про Богів наших
І вели нас за руку по Стежці Права.
Слава!*

Мене часто запитують: “Де ви знаходите спонсорів?” Нині я їх не шукаю, вони мене самі знаходять. І це шира Правда. Я влячна моїм видавцям і спонсорам, присутнім в цій залі, які є нашими співвітчизниками, а не діаспорянами:

1. Савчуку Андрію Олександровичу та редактору Володимирі Родіоновичу Коломійцю за видавництва книжки “Коло Свароже” – видавництво “Український письменник”. Ця книжка отримала Диплом другого ступеня на VII Всеукраїнській виставці-форумі “Українська книга на Олещині”.

2. Кіктенку Сергію Микитовичу за видання і перевидання книг “Етнологія України” та “Українське народознавство” (2-ге і 3-тє вид.), Київське видавництво – АртЕК.

3. Сергію Данилову за перше видання Велесової Книги, а також п'яти випусків нашого часопису “СВАРОГ”, календарів та наборів листівок “Коло Свароже” та інших наших видань. Пан Сергій нагороджений Орденом Святослава Хороброго, заснованим нашим Об'єднанням Рідновірів України.

4. Кротенку Миколі Олексійовичу за 2-ге і 3-тє видання Велесової Книги, видавництво “Континент-Прим”, Вінниця; а також спонсорам: 2-го вид. Фонду “Екологічні Нові технології” та 3-го видання – керівнику Інформаційного центру “Сварог” Олександрі Ваврику (нині готується до друку вже 4-те її перевидання). Велесова Книга в моєму перекладі зайняла перше місце в “Сімці кращих книг” журналу “Книжник-Рев'ю” 2005 р.

5. Олександрі Гайленку за видання нової моєї книги “Пробуджена Енея”, Видавництво “Див”, Харків.

Отож, шановні друзі, я хочу поділитися з Вами деякими думками про наше минуле і сучасне. Так уже склалося, що для українців характерне якесь надто уповільнене пізнання істин і думок своїх геніальних мислителів. Тому стається так в історії, що ми неспроможні *свочасно реагувати на виклики сучасності*. За прикладами не треба далеко ходити.

Григорій Сковорода своїм “Потопом Зміїним” випередив деяких наших сучасників більше, ніж на 200 років! Ніхто з філософів на це не відреагував. Написав про це тільки Володимир Шаян у 1973 р. І голосу Шаяна також ніхто не почув...

Язичники XIX ст.: Руслан, Ярослав і Далібор – ця “Руська Трійця” (автори “Русалки Дністрової”, відомі як Маркіян Шашкевич, Яків Головацький, Іван Вагилевич) – ще 170 років тому звернули увагу на Трагедію, що спричинила втрату зв'язку з Рідними Богами. Ніхто з літературознавців досі цього не помітив! Щоправда, на це вказував Іван Франко, і його також не почули...

Німець польського походження Фрідріг Ніцше 125 років тому виніс вирок християнству (в 1881 році). Навіть радянські атеїсти не звернули увагу на етно-релігійний аспект його ідей. Вони приліпили йому ярлик “провісника фашизму”, і після цього його праці були на ціле століття вилучені з бібліотек!

Рівно 100-ліття тому Леся Українка написала свою драму “Руфін і Прісцила”, де вжила влучний епітет “мертвобуде християнство”. Цензура буквально пошматувала цей твір у 1907 році, викинувши всю 5-ту дію. Тяжко хвора Леся називала цю драму “скаліченою”, але й перед смертю не втрачала надії на опублікування повного тексту твору. Повністю її відруковано лише через 40 років, коли її вирок християнству сприйняли як *атеїзм*, що на той час став модним в СРСР. Однак, і сьогодні мільйони українців робляться неначе сліпими на очевидний факт, проречений нашою пророчицею:

“Мир і згода,
гармонія небесна панувала
в великім пантеоні. Поки дух
юдейського народу, мстивий, заздрий,
дав невидимий меч своєму сину
Ісусу з Назарета. З того часу
Порушилась гармонія всесвітня
На небі й на землі...”

(Докладніше читайте в журналі “Сварог” № 17–18 та в моїй книжці “Пробуджена Енея”).

Який же катаклізм стався на Землі, коли “порушилась гармонія всесвітня”? Наш український археолог Валентин Даниленко писав, що перша гігантська битва арійців з семіто-хамітами сталася ще в кінці палеоліту, і закінчилась перемогою семітів. У X тисячолітті до н.е. саме з України починається перший *організований отір* хамітському засиллю.

В VII тисячолітті до н. е. – період Реконквісти, почавшись з України, був націлений на очищення цілої Європи. Внаслідок чого ослаб Південь України, і предки “богообраних” здійснили контрудар.

У неоліті *наші* знову беруть реванш – V–III тис. до н.ч. розвиває Трипільська цивілізація...

зація. У II тис. до н.ч. арії пішли в Індію, Персію, Малу Азію. Розквітає ведійська культура зі стрункою *арійською системою* культу та суспільної *ієрархії*.

У 6 ст. до н.е. одночасно в кількох регіонах світу почали інтенсивно створюватися *антисистеми*: буддизм – вчення реформатора Будди, і джайнізм – вчення реформатора Магавіри в Індії, зороастризм – вчення реформатора Заратустри в Малій Азії, юдаїзм – вчення реформатора Мойсея в Палестині.

Далі в I ст. н.е. – внаслідок реформи юдаїзму виникли малочисельні секти есеїв на чолі з Ісусом, які через три століття оформились у християнство (для зовнішнього вжитку); і нарешті, в 6 ст. н.е. – реформа обох релігій (юдаїзму і християнства) у вигляді ісламу.

Що ж відбулося з релігіями?

1. Спрощення природного богослов'я до антропоморфного монотеїзму;
2. Оголошено смертний вирок Богині-жінці;
3. Єдиного для всіх Бога винесено за межі природи (зроблено трансцендентним);
4. Прийнято літочислення від міфічного Сотворення Світу;
5. Відбулася історизація релігії та матеріалізація моралі.

Ці збочення, що культивувалися два з половиною тисячоліття, нарешті надихнули глобалістів на створення *єдиної всеземної релігії...* для *біороботів*.

Григорій Сковорода писав: “Чи не смішно, що всі в Пеклі, а бояться, щоб не потрапити?”

Догми глобальної цивілізації, нав'язані всьому “прогресивному людству”. Вибачайте за іноземні слова, які прийдеться вживати, але так це виглядає в концепціях нових Правих Європи, зокрема у праці французького мислителя-язичника Гійома Фая:

1. Егалітаризм – світська модифікація юдаїзму і християнства, згідно якої всі люди *нібито рівні*. Витоково християни виходили з того, що всі люди рівні перед Богом. Однак у світському варіанті XIX – XX ст. така версія сповзла до всегромадянської рівності (причому примусової). Цю догму український філософ Г.Сковорода заперечив ще понад 200 років тому: “**Не рівна всім рівність**”. Коли ж ми нарешті прислухасмося до цих думок?

Наслідки егалітаризму, які ми сьогодні пожинаємо – відмова від аристократизму і принципу арійської суспільної Ієрархії. Натомість – створення псевдосліт! Відомо, що каже про це наш народ: **Не дай, Боже, з хама пана**.

Таким чином, егалітаризм, прикриваючись ідеями справедливості, насправді породжує несправедливість. Бо по суті це є *офіційна брехня!*

2. Ксенофілія – *любов до чужоземців* і нехтування своїми, рідними. Це збочення – наслідок ідеї християнського “*милосердя*”: загравання перед інородцями і знецінення свого власного Роду.

А що ж роблять наші “прогресивні у всіх відношеннях”, уряди? Вони видають закони проти **ксенофобії** (дослівно – боязнь або нетерпимість до іноземців)! Тоді давайте разом подумаймо, що страшніше: ксенофілія чи ксенофобія?

Інородцям (мігрантам) у всій Європі надані привілеї, різні дотації, “пособія”, житло, працевлаштування... Безумовно все це – за кошти від податків працюючих громадян, корінних європейців. А далі що?

Ксенофілія (любов до чужинців) логічно – веде до *ксеногамії* (запліднення чужинцями). Відбувається *підміна білого населення* ордами азіатів-ісламістів! Після такого винаходу “прогресивного людства” Чингісхан – відпочиває!

3. Демократія – у Давній Греції передбачалось, що демос (сукупність вільних громадян своєї держави) має право вирішувати долю поліса. Ніколи не могли мати такого права чужоземці (метеки). Сучасна політика в Європі пособничає її колонізації азіатами-ісламістами. Більшість корінних мешканців виступають проти цього. Але їх ніхто не слухає. В ім'я міфічних “прав людини” нехтується **право цілих націй** на життя! По суті здійснюється *етноцид* корінних народів. Демократія перетворена на псевдодемократію!

На думку Гійома Фая: “Якщо бути послідовниками політичної філософії древніх Афін, то демократія можлива лише серед етнічно однорідного народу”!

Отже, багаторасове, багатоконфесійне, багатопартійне суспільство – не може бути демократичним, бо в нього нема *спільного знаменника!*

Органічна, справжня демократія передбачає аристократичний принцип правління **кращих** представників **своєї** нації!

Це лише “три кити” глобальних маніпуляторів людською свідомістю. А їх є безліч – тих викривлених лжецінностей, на яких тримається чи не вся сучасна світова політика. Від того, як скоро ми позбудемося цих хибних стереотипів, залежить майбутнє цілого Білого Світу. І це без перебільшення! Про це читайте в часописах “Сварог”, “Атеней”, газеті “Слава!”.

Відродження язичництва розпочав ще Григорій Сковорода. Він збирав язичницькі древності: зображення Богів, картини, притчі, так звані “басні”. Він казав: “Баснословні древніх мудреців книги – ссть то самая предревняя Богословія”. Язичницьких мислителів він називав любомудрами. Писав: “Привітайся з давніми язичницькими філософами”. Твори Сковороди з повним правом можна порівняти з діалогами давньогрецьких філософів.

За Сковородою, **Бог існує в нашому тілі і в нашій крові**:

“Віруймо, що Бог є в людському тілі.
Є справжній він у тілі нашім видимім:
неречовинний в речовиннім,
вічний у тліннім,

один у кожному з нас, і цілий у кожному.
 Бог – у тілі, і тіло – в Бозі,
 але не тіло Богом, ані Бог тілом”
 (Переклад В.Шаяна).

Це чисто язичницьке розуміння Бога! Якими ж примітивними на його тлі виглядають діалоги Філарета “блаженнішого” з двічі-доктором християнських наук Д. Степовиком про те, чи “залишається вода святою через три роки, коли кришка від банки засмерділась”!

Чому ж досі Сковорода трактували тільки як християнського богослова-протестанта? Так, з Біблією він не розлучався все життя. Але він завжди вкладав у неї свій власний арійський зміст. Визволення від Біблійного ізраїльського Змія сталося лише в кінці його життя – у творі “Потоп Зміїн”. Це його духовний апогей:

“Каков же ты Израиль? Худ воистину!
 Обрезан ты по плоти,
 да не обрезан еси по сердцу.
 Тьма твоим очам сносна,
 а на истину смотришь не терпишь...
 Так и нынешняя подлость христианская
 и таким точно оком смотрит
 на своего вождя Христа!
 Где он родился? От коих родителей?
 Сколько жил на свете?
 Как давно? Две ли тысячи лет,
 или не будет?..
 О христианине! Окрещен ты по плоти,
 да не омыт еси по смыслу.
 Зачем ты вперил свое любопытство
 в эдакие пльотки?”

Книгу “Потоп Зміїн” у Сковорода було вкрадено. В листі до свого учня Михайла Ковалінського він писав: “Я сію книжечку написав в Бурлуке, забавляя праздность. Она украдена. Но я, напав на список, исправил, умножил и кончил. Потоп Зміин, Ноев, божий и Библиа есть (одно и) то же” (Г. Сковорода про Біблію – читайте в журналі “Сварог” № 13–14).

Сковорода написав цю працю в Бурлуці на Харківщині, де через 128 років знайдено дошки Велесової Книги. Третє видання свого перекладу Велесової Книги – я презентую нині. Там додано післямову на захист її як оригінального літературного твору. Саме це видання я подавала на здобуття Національної Шевченківської премії, однак книга була відхилена як така, що має “релігійний зміст” (нині вже могу повідомити, що із великим подивом я прочитала про нагородження цієї премією іноземного перекладу Біблії, зробленого польським автором!). Та, власне, дивуватися й не слід..

На завершення мого слова скажу, що *думки*, висловлені у моїх книжках, можуть багатьом

здаватися *передчасними*. Я розумію, що загал ще не готовий до цього. Але я не можу чекати, бо може виявитися пізно.

Закономірність історичного розвитку така: *явища, які виникають у культурі, скоро впливатимуть і на політику*. Язичництво як Рідна Віра відроджується в Україні ось уже понад 70 років (Володимир Шаян розпочав цю справу в 1934 р.). Ми спостерігаємо сьогодні, як люди буквально прозрівають.

Хтось вважає, або й відверто говорить мені, що я зі своїми книжками виглядаю як “провокатор”, “розкольник українського суспільства” і т. под. Мої вірні друзі не сумніваються в моїх націоналістичних поглядах і патріотичних намірах. Я маю дуже сильне *почуття солідарності зі своєю нацією*. Тому не думайте, що мені легко пропагувати ідеї, які цині не збігаються з широким загалом. Звичайно, мені б хотілося, приміром, святкувати Різдво Сонця Непереможного чи Свято Богині Дани разом з усіма українцями. Але я вже не можу *не бачити*, що більшість українців досі святкує обрізання Ісуса, навіть не розуміючи, *що саме* вони святкують. Про маніпуляції церкви з народним календарем я написала в Книзі “Коло Свароже”. Читайте!

Арійський Волхв Вівеканда говорив: “Рабами божими можуть бути тільки люди з рабською психологією”. А Леся Українка, злається, разом зі своїми героями, бажала: “щоб ця секта (християнство) зосталась для самих рабів”.

Сковорода писав: “Світ спить глибоко, простягнувшись... А наставники його, що пасуть Воїна Божого (Ізраїля), не тільки не пробуджують його, а ще й погладжують: “Спи, не бійся”...

Тому я написала “Пробуджену Енею” (Енеєю називалася в давні часи Європа). Мені хочеться звернутися до поки що сплячих *енейців*: “Сковорода Вас уже давно визволив з рабства! Прокиньтесь! Почитайте Кобзаря, Лесю, Франка, Шаяна...”

Отже, саме розуміння трагедії, що сталася з моїм народом, а ще більше – та інформаційна війна проти Білого людства, що розгортається на моїх очах, не дає мені сьогодні права мовчати.

Мені не залишається *ніякого вибору*, як писав Тарас Шевченко: “Або перти проти рожна – або заритися живцем у землю”...

Отже, про все, що тут говорилося, і багато про що інше – читайте в моїй книжці “Пробуджена Енея”. Може це й символічно, що видана вона в Харкові, де Сковорода в старовинних бібліотеках місцевої знаті міг познайомитися з “язичницькими філософами”!

Я висловлюю вдячність ведучому нашого вечора Лауреату Шевченківської премії Анатолію Погрібному, а також усім, хто поділився своїми роздумами, і всім тим, хто прийшов послідувати! Хай щастить! Ходіть з Богами!

ВІТАЄМО! ВІТАЄМО! ВІТАЄМО!**РІДНІЙ ВІРІ –
НАУКОВУ ПІДТРИМКУ!**

Привітання, листи і телеграми Галині Лозко з нагоди захисту докторської дисертації

Рідновіри України:

26 квітня 7515 (2007) відбулась значна подія для всього українського і слов'янського рідновірського руху – Галина Сергіївна Лозко (Волхвиня Зореслава, голова Об'єднання Рідновірів України) успішно захистила докторську дисертацію на тему: “Актуалізація української етнорелігії в європейському контексті”. Спеціалізована Вчена Рада у Київському національному Університеті імені Тараса Шевченка одностайно проголосувала за присудження відомому етнологу Галині Лозко наукового ступеня доктора філософських наук за спеціальністю “Українознавство”.

Об'єднання Рідновірів України щиро вітас Волхвиню Зореславу і бажає їй подальших творчих і наукових здобутків на ниві відродження Віри Предків!

Також висловлюємо ширю подяку кафедрі релігієзнавства філософського факультету, науковому керівнику професору Володимирі Лубському і всім членам Вченої Ради за високий фаховий рівень, сприяння і підтримку цієї науково значимої для України теми, а також за той класичний і шляхетний тон наукової дискусії, що завжди був притаманний провідному університету України.

Рідновіри Росії:

Учредители и администраторы сайта РОДОВЕД поздравляют Галину Сергеевну Лозко с успешной защитой докторской диссертации на тему “Актуализация украинской этнорелигии в европейском контексте”. Защита была подготовлена на кафедре религиоведения философского факультета Киевского национального университета имени Т. Г. Шевченко и состоялась там же 26 апреля 2007 года. Выражаем благодарность за привлечение в исследовании трудов российских авторов, в частности, членов редколлегии журнала АТЕНЕЙ. Надеемся, что создание общего смыслового и информационного поля будет и далее способствовать развитию славяно-арийской парадигмы во славу Родных Богов и процветания Всея Руси.

Йонас Трінкунас – Голова Світового Конгресу Етнічних Релігій (Литва):

Uvazhajemaja Galina, my rady vashemu uspechu i serdecchno pozdravljajem. Vy pokazali, kak mozžno sovmestitj i sojeditij nauku i rodnuju veru.

Slava Bogam, Jonas

Голова Вченої ради, науковий консультант, доктор філософських наук, професор Володимир Лубський та члени Вченої Ради вітають Галину Лозко з успішним захистом докторської дисертації

**Рідновіри Франції
(Сорбоннський університет):**

Доброго дня, пані Галино!

Ми Вас сердечно вітаємо із захистом докторської дисертації і щиро раді за Вас!

Кілька днів тому ми зустрілися із Гійомом Фаєм, він теж порадив Вашому успіху. До речі, він нам показав гарне видання своєї книги “За що ми боремося”, що вийшла російською мовою... Я проловжую навчатися, пишу курсову роботу про радикальний націоналізм в Україні. Не знаю, як буду її захищати – тема особливо гаряча у Франції. Я також буду згадувати про Ваш рух в рамках національної свідомості та самовизначення...

З побажанням всяких благ,
Наталія і Паскаль.

Георгій Кожолянко – етнограф, професор Чернівецького університету:

Дорога Галино Сергіївно! Дуже радий Вашо-му захисту.

Книгу “Іван Франко і Буковина” з Вашою статтею перешлю або передам.

Добра Вам у майбутньому.

Георгій Кожолянко

Олесь Лозко – фольклорист, доцент Білоруського педагогічного університету:

Вітшую!

Радуюся за Вашу Перемогу.

Алесь Лозко.

Ждзіслав Словінський –

Директор Інституту Права (Польща):

Dorogaja Halyna! Pozdrawlaju Tebe s Twoim uspiewhom! Zdzislaw

Рідновіри міста Біла Церква:

Високодостойна Верховна Волхвиця Зореслава! Щирозадушно вітаю Вас з отриманням ступеня доктора філософських наук. Хай Сварог благословляє здоров'я рук Ваших, хай Дажбог благословляє хліб життя Вашого.

Бажаю здоров'я, довголіття, щастя, успіхів!
Жриця Оріяна, літа 7515, 26 квітня.

Рідновіри Білорусі:

Здравствуйте, Галина Сергеевна!

Восхищені Вашим блискучим подвигом! Поздравляем Вас с огромной творческой Победой! Желаем Здравия, Высокого Творчества и Любви!

Слава Родным Славянским Богам! Слава Победе!

С уважением, Владимир Александрович Сацевич.

P.S. К поздравлению присоединяются Родноверы г.Кобрин, Бреста, Минска и Белой Руси.

Александра Обровска (Сербія):

Драга Галина, верујући у Ваш квалитет, сигурна сам да могу да ЧЕСТИТАМ! Павел ми је написао да данас браните докторску дисертацију.

Срдачан поздрав, Александра

Олена і Роман (Росія і Україна):

Шановна Папі Галино!

Прийміть наші найщиріші привітання із захистом докторської дисертації.

Слава Рідним Богам! Олена, Роман.

Сташко Потребовський (Польща):

Високоповажна пані Галино!

Велике привітання від мене з нагоди захисту дисертації. Я бажаю Вам подальших успіхів у науковій праці та професорської кафедри...

Слава Рідним Богам!

Сташко

Антон Рачев-Арісс (Болгарія):

Браво, Зореслава! Я хочу Вас привітувати з цим крупним успіхом!

Ваша книга "Пробуджена Енея" теж мені дуже понравилась! В Белграді будемо зустрічатися.

Слава нашим родным Богам!

Искренне Ваш: Антон Рачев – Ариессъ

Туле-Сарматія:

Слава Родным Богам!

26 апреля 2007 наша соратница Галина Лозко-Зореслава защитила докторскую диссертацию на тему: "Актуализация украинской этнической религии в европейском контексте". Защита состоялась в Киевском национальном университете имени Тараса Шевченко. Это самый престижный университет Украины. С этим событием Родная Вера славян и всех европейцев ныне введена в науку как реально существующее явление, достойное научных трудов!

Туле-Сарматия

To english:

To the related gods we thank!

On the 26th April, 2007 our companion Galina Lozko-Zoreslava the doctor's thesis on the subject protected: " The actualization of the Ukrainian ethnic religion in the European context ". The protection took place in the Kiev-national university of the name Tarass Schewtschenko. It is a prestige university of the Ukraine. With it the related faith of the Slavs and all Europeans is because of the science like the really existing appearance,the worthy scientific works nowadays introduced!

Thule - Sarmatia

Костянтин Хрушаков (Київ)

Шановна Галино Сергіївно!

Прийміть найщиріші вітання з приводу Вашого захисту докторської дисертації! Тільки-но сьогодні дізнався про цю подію – й на душі якось потеплішало й посвітлішало! Це велика подія – адже наскільки пам'ять не зраджує – серед рідновірів за всю історію існування цього руху в Україні – Ви є перший і єдиний представник з офіційним науковим ступенем! Напевно за межами нашої Батьківщини докторів наук – лідерів відродження панарійського руху в світі також не існує! Тому Україна, в Вашій особі, отримала на сьогодні вже де-юре справжнього лідера – з науковим ступенем доктора, який має очолити цей рух в індоарійському середовищі!

Шалено за Вас радий!

З найкращими побажаннями та вірою в плідну довгострокову співпрацю,

Президент Компанії "H&B Group"ltd
Костянтин Хрушаков.

Галина Лозко з науковими опонентами після захисту дисертації

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА ТА УРЯДУ ПРО ВИЗНАННЯ ХРИСТИЯНІЗАЦІЇ РУСІ НАЦІОНАЛЬНОЮ ТРАГЕДІЄЮ УКРАЇНИ

Хрищення Русі відбулося шляхом віроломного руйнування рідної духовної системи і примусового купання в Дніпрі тисяч киян, які під страхом смерті мусили виконувати волю князя Володимира влітку 988 р. Навіть за християнськими нормами така поголовна акція суперечить церковному канону, за яким хрищення має здійснюватися як індивідуальне таїнство. Як стверджують історики церкви (І.Огієнко, М.Грушевський та ін.), “нову віру густо полито кров’ю українського народу”.

Катування і страта ідейних провідників нації, її духовної верстви, волхвів і жерців, яких спалювали живцем і рубали сокирами на очах у багатотисячного народу, стала наслідком моральної деградації князя-самодура Володимира, вбивці своїх братів та родичів, розумово обмеженого і самовдоволеного розпусника. Прийняття чужої релігії із насильницькою підміною родових слов’янських духовних і моральних цінностей чужинськими божками Єговою та Єгоцуа є кричущим фактом зради власного народу, його споконвічних народних українських традицій, Предків нашого Роду. Ця подія мала величезний негативний вплив на всю подальшу історію, а отже і долю українського народу та держави.

Християнська церква впродовж тисячоліття мала необмежену духовну диктатуру над суспільствами різних країн. З допомогою державної влади вона влаштувала всесвітній погром античного мистецтва, доценту зруйнувала традиційні храми і капища, попалали бібліотеки язичницької літератури, закатувала волхвів — носіїв етнічної духовності і народних традицій; заборонила народний театр, народну музику і танцювальне мистецтво, спалила музичні інструменти та скульптуру, знищила архітектуру давнього храмобудівництва. На місцях зруйнованих древніх язичницьких храмів будувалися розсадники християнського чужовір’я, оточені кам’яними мурами та фортецями. Замість рідної давньоруської мови Київської Русі було прийнято церковнослов’янський суржик, яким писалися християнські євангелії. Світська література і поезія просто були спалені на вогнищах. Тепер нам розповідають байки, що лише християнство принесло на Русь писемність, а до цього начебто наші Предки були неписьменними дикунами! Кому це вигідно?

Народно-звичаєва культура зазнала нищівного удару. Церква протягом тисячоліття нав’я-

зувала неспритаманні нашому етносу морально-звичаєві відносини і обмеження, всілякі виснажливі пости, єнитимії та інші покарання за порушення християнських заповідей. Однак, з боку самої церкви, заповідь “не убий” була порушена повсякчас, коли йшлося про вбивство інаковірних. Виправданням за ці вбивства і катування людей було правило, що завжди виконувалось церквою з великою запопадливістю: “Убийство бога ради — несть убийство”.

Всі злочини, заподіяні християнством ортодоксального напрямку не менш страхітливі, ніж злочини Інквізиції в Західній Європі, де було спалено живцем тисячі відаючих жінок, повитух, носіїв сокровенних жіночих звичаїв, або й просто красивих представниць жіночої статі, що виявили непокору церковникам (за 150 років ними було знищено 30000 таких “відьом”). Подібні злочини відомі й в Україні. Боротьба із залишками язичницької віри і народних знань в Україні доби Київської Русі та пізніших часів аж до кінця XVIII ст. набула вигляду церковного психозу та релігійного екстремізму, що виплеснувся на народ сотнями церковних настанов проти язичництва та заборон народних свят, звичаїв, обрядів та ін. (напр. укази царів та духовних пастирів різного рангу про заборону писанок, крашанок, Купальських і Великодніх ігрищ та ін.). Так наприклад, у XVII ст. царською грамотою до навчальних закладів наказувалось: учителів, які викладали природничі дисципліни, спалювати разом з учнями, “яко *чародеи без всякого милосердия да сожгутся*”, а хто читав “богопротивні волшебні книги”, той має бути спалений разом з книгами. Звичайно, така політика церкви та влади породжувала спротив. Християнські літописці повідомляють про численні повстання проти насильницького хрищення Русі, зокрема 1024, 1068, 1071, 1144 років та інші, які жорстоко придушувались. За розрахунками істориків тільки за одне століття після хрищення, населення Київської Русі скоротилося на 7 мільйонів осіб в результаті такого величезного кровопролиття, що фактично мало характер громадянської війни. Нашадки, в тому числі духовні, Володимира-Базилія розірвали Русь, і українці на довгі століття втратили свою державність.

Звергаємо також увагу Президента і Уряду на те, що християнське віровчення, викладене в Біблії, суперечить законодавчим нормам сучасних суспільств. Окремі книги Біблії та Тори

(Старий Заповіт) містять заклики до вбивств, розправ, дискримінації інакомислячих, зокрема власних дітей батьками і навпаки, заклики до знищення або осквернення святих місць, гаїв і язичницьких храмів інших народів (наприклад, Біблія: 2М: 22.19; 3М: 20.27; 5М: 13.13-17; Марка: 9.42; Луки: 19.27 та багато інших). Всі ці та інші людиноненависницькі постулати свідомо замовчуються церквою або завуальовуються (трактуються символічно), однак неухильно виконуються її апологетами.

Християнство зародилося в юдейському середовищі як секта ессеев, до якої належав Ісус Христос. З самого початку ці вірування були пристосовані до менталітету народу-кочівника, його власної картини світу, суспільних взаємовідносин та моральних норм. Саме кочівницький релігійний архетип разом з християнством був нав'язаний народам-землеробам. Вживлення у свідомість європейців чужої метафізики спричинила руйнацію світогляду, породила подвійні стандарти, моральну дезорієнтацію. Внаслідок цього сталися незворотні психологічні зміни, що призвели до втрати високих генетичних якостей нашого українського народу.

Монополії християнства в сучасному суспільстві повинен бути покладений край.

Враховуючи все вищезазначене, ми наполягаємо на тому, щоб християнізацію Русі вважати трагічною подією в історії нашого народу і всього світу, а дату 12 серпня визнати за день національної жалоби, в який поминати всіх безвинно убієнних християнською церквою українських волхвів та героїв, які боронили Рідну Віру і загинули в боротьбі проти чужоземної духовної навали. Вважаємо неприпустимим намагання окремих державних та церковних діячів влаштувати гучні щорічні святкування Хрищення Русі та ще й за державний український кошт! Такі дії ображають національну гідність українського народу, ганьблять пам'ять про мільйони українців-русичів, безневинно знищених християнськими церквами!

Слава Українському Народу!

Голова Об'єднання Рідновірів України
Верховна Волхвиня України Зореслава (Г. Лозко)
Координатор громад РУНВіри
в Україні та діаспорі Мирослав (М. Марченко)
01 серпня 2007 р.

ОФІЦІЙНИЙ ЛИСТ-ВІДПОВІДЬ

Державний комітет України у справах національностей та релігій
Департамент у справах релігій та забезпечення свободи совісті
Релігійному центру Об'єднання Рідновірів України
30 серпня 2007, № Л-156

Державний комітет у справах національностей та релігій розглянув Ваше звернення до керівництва Української держави про визнання християнізації Київської Русі національною трагедією України та повідомляє наступне.

Зважаючи на те, що Україна є поліконфесійною державою, а представники різних релігійних організацій мають різні погляди стосовно значимості їх вірування в історії, культурі, наступності духовної традиції українського суспільства, законодавством у галузі свободи совісті *задекларовано рівність* усіх конфесій в державно-правових відносинах. Встановлення *будь-яких переваг або обмежень* однієї релігії, віросповідання чи релігійної організації щодо інших не допускається (п. 5 ст. 5 Закону України "Про свободу совісті та релігійні організації"). Відповідно до цього, особливості культурної практики та віровчення, в тому числі релі-

гійні свята, жодної з релігійних організацій на території України не можуть бути обмежені чи заборонені.

Усталеними у вітчизняній і зарубіжній історіографії є погляди науковців на те, що християнізація Русі сприяла встановленню історично *прогресивних суспільних* відносин, широкому проникненню досягнень візантійської культури, налагодженню і розвитку зовнішньополітичних зв'язків Київської держави з державами Європи.

Слід зазначити, що порушене Вами питання жодного разу не піднімалося керівництвом церков і релігійних інституцій, представниками політичних партій і громадських організацій, а його реалізація, на нашу думку, **не може сприяти міжконфесійному порозумінню**, миру й злагоди в суспільстві.

З повагою,
Директор Департаменту Микола Бойчук.

**ЧИ МОЖЕ СПРИЯТИ МІЖКОНФЕСІЙНОМУ ПОРОЗУМІННЮ
ОБСТРІЛ УКРАЇНЦІВ-РІДНОВІРІВ ХРИСТІЯНСЬКОЮ КОНФЕСІЄЮ?**

Подобиці читайте в рубриці "Бий, Перуне!"

ХРИЩЕННЯ* РУСИ – БЛАГОДАТЬ ЧИ НАЦІОНАЛЬНА ТРАГЕДІЯ?

В переддень відзначення чергової річниці Хрищення Руси багато людей подумки звертаються до тих буремних днів 988-го, які мали значний вплив на подальшу історію нашого народу, щоб уже з відстані понад тисячолітнього часу по-новому осмислити наслідки цієї радикальної для всіх нас події.

Ось як виглядає хрищення Руси у відомих джерелах. В літо 6496 (988) князь Володимир влаштував військовий похід на грецьке місто Корсунь, яке, обложивши, довго не міг взяти. Та допоміг парадоксальний випадок: несподівано якийсь грек Анастас, невідомо з якої причини зрадивши своїх земляків, прийшов на поміч князю-завойовнику. Він пустив стрілу з листом, що можна перейняти воду з колодязя і примусити греків до здачі міста. Літопис повідомляє: “Володимир же, не почувши і глянувши на небо, сказав: “Якщо збудеться се – охрещусь”. Мотивація цієї епохальної для всієї нації події, що змінила хід історії, прямо скажемо, досить примітивна.

Взявши місто Корсунь, князь русів забажав одружитися з грецькою царівною Ашною. Треба згадати, що в уже немолодого женолюбця на той час було п'ять жінок і дванадцять синів, не рахуючи згаданих у літописі трьохсот наложниць. Щоб запобігти подальшим війнам з русами, грецькі царі Василь і Костянтин примусили царівну стати шостою жиною Володимира. Царівна в розпачі, ковтаючи гіркі сльози, вигукнула: “лучче б мені тут умерти”, та зрештою підкорилась за умови, що князь прийме хрищення. Напередодні першого побачення з молодого князь рантowo осліп: “розболівся очима, і не бачив він нічого і тужив вельми”. Тут йому й порадили охриститися. “І коли возложив єпископ руку на нього – він зразу прозрів”. Отакої! – переможцю нав'язали віру переможених?! Цей анекдотичний опус, поданий літописцем як неспростовний факт християнської благодаті, має явно міфологічне забарвлення, типове для багатьох апологетичних творів про навернення до християнства інших європейських правителів. Далі йде задовгий, приправлений біблійними переказами символ віри, що його корсунські попи дали новонаверненому князю, перелік християнських соборів, що неодноразово “виправляли віру” та боролися з так званими “сресями”, які не мають ніякого відношення до Русі.

Український дослідник християнізації Русі Михайло Брайчевський писав, що теологічні міркування літописця та й саме охрищення Ру-

си в “Повісті врем'яних літ” мають карикатурний характер. Іван Франко ще понад сотню літ тому засумнівався в поважності нашого найдавнішого історичного зводу і його авторства. Літописця Нестора він не вважав істориком, а лише християнським агіографом (церковним письменником). Наш найдавніший літопис десятки разів переписувався християнськими писарями, які так поспували його, що не тільки хід подій, а й їхню політичну мотивацію затуменовано назавжди. До нас дійшла типова християнська апологія суцільного “тріумфу”, що й досі лишається ідеологічною надбудовою.

Охрищення киян описано лаконічно, зате переказ Біблії та цитування ізраїльських пророків у нашому літописі подані розлого – така була вимога часу. Те, що відбувалося на очах у сучасників, було ще свіже в пам'яті, а от нове віровчення потребувало роз'яснень. Так протягом тисячоліття офіційного папування церкви створилася стійка міфологема про велич і благодать “віри христової”.

Прибувши до Києва, вже охрищений князь, що зрадив віру Праотців, першим ділом наказав знищити святині старих Богів: “тих порубати, а других вогню оддати. Перуна ж повелів він прив'язати коневі до хвоста і волочити з Гори по Боричевому узвозу на ручай, і дванадцятьох мужів приставив бити його палицями” (Літопис Руський). Чи треба великої державної мудрості для влаштування такого видовища?

Далі, всі кияни з допомогою війська були силоміць загнані у води Дніпра і сконом, як худоба, охрищені. До речі, такий ритуал є порушенням самих християнських канонів, за якими хрищення вважається індивідуальним таїнством. Так виглядав сумнозвісний “християнський подвиг” цього “рівноапостольного” правителя, канонізованого через двісті років як “святого”.

Що ж відчував за таких політичних обставин наш руський народ? Чи справді “було видно радість велику на небі й на землі”? Історик церкви, а пізніше християнський митрополит Іван Огієнко (Іларіон) засумнівався: “У нас звичайно прийнято думати, ніби християнство легенько заводилося собі серед українського народу. Справа була ніби так, що князь Володимир наказав охриститися, а влячний народ зараз же відцурався віри батьків своїх, зрадив цій вірі і прийняв християнство. Насправді ж справа відбувалася зовсім не так. Мирного прийняття християнства не було, народ завзято боронив свою віру, скрізь були бунти, й часто доводилося христити народ у власній крові його, доводи-

*Хрищення свідомо пишемо через **и**, бо це слово походить від Христа, а не від хреста.

лося христити його вогнем і мечем. Володимир Великий проголосив християнство державною вірою, а віру попередню, «язицтво», заборонив... Загал народу навіть у Києві не хотів христитися й голосно плакав, коли тягли Перуна. Але в Києві Володимир мав наємне вірне військо, а тому крикунів проти нової віри легко могли відправляти в Дніпро за Перуном; багато повтікало в глухі місця, багато поховалося, а ще більше — сиділо мовчки, не виконуючи нової віри (бо й не вмів), тільки викунавшись у Дніпрі...

Навіть християнські хронікарі-моралісти не змогли приховати, що в Русі, Польщі, Прибалтиці та інших країнах Європи відбувалися масові повстання проти насильницького хрищення: 1004, 1024, 1066, 1068, 1071, 1144, 1168 роки (перелік можна продовжити)...

Наслідки втрати власної рідної віри русів досі не переосмислені з точки зору етнічної природовідповідності. Так уже арабський хронограф Аль Марвазі писав: «Коли руси навернулись до християнства, релігія притупила їхні мечі й зачинила їм двері знань, і впали вони в бідність та злиденне існування». Справді, християнство принесло чужі «цінності», які для вільнолюбних русичів виглядали справжнісінькою наругою над людською гідністю: рабство, низькопоклонство перед Візантією, приниження перед церквою, упокорення долі, мучеництво, нехтування природними потребами, самовільне позбавлення життєвих благ та інше, що не вписувалося у споконвічний світогляд та народну традицію.

Не даремно, Русь майже ціле тисячоліття чинила опір чужовір'ю. Знаємо, що християнський місіонер Колумбан, посланий для проповіді на Русь, ледве втік від розлючених язичників і говорив, що русичів легше умертвити, ніж переконати, що їхня батьківська віра погана!

З того ж таки літопису відомо, що ще князь Святослав відповідав матері княгині Ользі на пропозицію христитися: «Дружина моя з сього сміятися почне!» Я не зраджую Віру своїх Предків! — таким було головне гасло його як політика і останнього князя-рідновіра. Він намагався поставити заслін від Візантійського духовного нашестя на слов'янські країни. Не менш героїчною була боротьба новгородців проти насильницького навернення в чужу віру. Коли «Путята крестив мечем, а Добриня — огнем», волхв Богумил Соловей та тисяцький Угоняй організували жорсткий опір християнізаторам. Головним гаслом рідновірів були слова: «Лучче нам померти, ніж Богів наших дати в наругу!» Народ якимось майже шостим чуттям, інтуїтивно відчував, що зміна рідної релігії смертельно небезпечна!

Найсучасніші наукові дослідження довели, що будь-який світогляд включає в себе три складові: картину світу, метафізику і антропологію, які є біологічно обумовленими і станов-

лять органічну єдність. Якщо конкретний народ внаслідок негативних расовоетнічних контактів або політичних обставин вимушений прийняти світогляд іншої раси чи етносу, то він неминуче приречений на самознищення. Тисячоліттями випробувана групова стратегія виживання спільноти змінюється на несприятливу їй чужорідну модель світу і поведінки, породжуючи дисонанс цінностей і деструкцію психіки.

З наверненням у християнство народне Тіло втратило зв'язок з рідним Духом свого етносу, тим, що становить життєво необхідну домінанту людського і суспільного існування. Без душі тіло не живе... Чи не звідси починаються всі наші біди? Татаро-монгольське нашестя, спустошення Русі, зруйнування Кисва, втрата державності, суцільна меркантилізація того, що нині зветься «елітою» (колись це була духовна верства!), зuboжіння народу... Сумним наслідком християнізації стало вбивство духовних провідників — язичницьких священиків, волхвів, знавців звичаїв і носіїв мудрості народу, багатої культурної і писемної спадщини (древні книги спалювалися), знищена культова скульптура й архітектура (статуї Богів і храми), моральні цінності деградовані.

Во істину гальмом у духовному житті народу стала Біблія як святе письмо християн, дві третини якого складає юдейська Тора (Старий Заповіт). Можемо припустити, що уже князь Святослав був добре обізнаний з основами віри христової. Не даремно літописець повідомляє, що для язичників «Віра християнська юродство єсть!» Іван Франко у своїй аналітичній праці про Біблію писав: «У тих гебрійських книгах Бог виступає як бог самих тільки жидів; він велить їм без пощади вбивати людей іншої національності і дуже остро остерігає їх, щоб не піддавалися Богам інших народів... містить погані прокляття на різні народи, погрози та лайки, по нашому розумінню, зовсім не гідні бо-

Хрищення русів за Аскольда 866 року. Малюнок зберігається у Ватиканській бібліотеці.

жого імени” (“Біблійне оповідання про Сотворення світу”).

Як же сталося, що нині мільйони християн у всьому світі охоплені цією світовою релігією? Чи може справді віра христова така сильна, що її благодать прийняли численні народи? Річ у тім, що Біблію мало хто з пересічних віруючих прочитав з початку до кінця: “Вони, дивлячись, не бачать, слухаючи, не чують, і не розуміють” (Матвія: 13:13). Саме така байлужість до основ віровчення є найліпшим засобом для навернення в рабство земних біороботів?

Півтора десятиліття Незалежності України так нічому нас і не навчили. Суспільство роздирають сотні суперечностей, парламентська неспроможність керувати державою, відсутність національної еліти та національної ідеології, а на їхньому тлі – якась гіпертрофована гонитва за християнськими «ідеалами», патологічне будівництво церков, якась аж маніакальна «богомільність» вищих державних посадовців. Чи можлива за таких умов незалежна наукова експертиза християнського геноциду?

Християнство майже знищило природний імунітет нації, здатність протистояти чужинському засиллю. Церковні пастирі проповіду-

ють замасковану під Старий Заповіт юдейську Тору, за якою українець має покійно підставляти праву щоку, коли якийсь зайда вдарить його по лівій... Злочинна ідея непротивлення злу – це справжня отрута, засіб для виховання манкуртів. Генетика нації ослаблена змішаними шлюбами, які заохочує космополітична за своєю сутністю церква, що робить народ нездатним відрізнити добро від зла, своє від чужого. Замість обожнення рідної землі, рідної природи, рідного роду, Сонця, Місяця й Зірок, українці тупо б'ють поклони Ісусу (обрізаному за обрядом юдаїзму!) та співають славослів'я Єрусалиму, Йордану й Віфлєсму.

Поставимо перед собою запитання, кому вигідно робити з українців рабів, хоч би й «рабів божих»? У Бога нема рабів – це так просто і очевидно! Про це писав наш геніальний Кобзар: «Візантійський Саваоф одурить! Не одурить Бог, карать і миловать не буде. Ми не раби його! Ми – Люди!».

Закликаємо всіх Людей, хто не вважає себе рабом, хто не втратив здатність бачити, чути і мислити, відзначити день хрищення Руси як національну трагедію!

Галина Лозко

ЩОНЕДІЛЬНІ СЛАВЛЕННЯ БОГІВ

Щонеділі на капиші Сварога – Головному Жертовнику України Об'єднання Рідновірів України здійснює славлення Рідних Богів (вул. Володимирська, 2, біля Національного Музею Історії України). Початок – о 12.00. Учасникам обрядів бажано приходити в національному одязі. Після славлення – бесіди, спілкування.

П'ЯТЕ РОДОВЕ СЛОВ'ЯНСЬКЕ ВІЧЕ

Родове Слов'янське Віче як міжнародна Всеслов'янська нарада волхвів, жерців і мислителів Рідної Віри, започатковане на теренах України в 2003 році з ініціативи голови Об'єднання Рідновірів України Галини Лозко (Волхвині Зореслави, Україна) та головного редактора міжнародного часопису "Атенеї" Павла Тулаєва (Буяна, Росія). Наступні Віча, що проходили за олімпійським принципом, відбулися також у Білорусі, Росії, Польщі.

З сербськими рідновірами ми познайомилися в Україні під час I Міжнародної науково-практичної конференції "Рідна Віра – духовна сутність слов'ян". Александра Маринкович-Обровска, дослідниця національної ідеї в сербській звичаєвій спадщині, з перших зустрічей показала себе як активний діяч сербського і міжнародного слов'янського руху, подвижниця і надійний соратник. На Фестивалі «Ніч Купайла» в Щецинському Замку, що відбувся напередодні Четвертого Родового Слов'янського Віча оргкомітет познайомився також з прихильниками рідної віри в Сербії – засновниками Ательє-галереї «Пігоза». Було обговорено питання про проведення наступного П'ятого Родового Слов'янського Віча в Сербії, щоб таким чином розширити наше спільне коло однодумців.

Зустріч слов'ян, які вболівають за збереження своєї національної ідентичності, відбулася в Бел-

граді 8–9 вересня 2007 р. Вона розпочалася міжнародною науковою "Конференцією про слов'янську спадщину", організованою Екологічно-етнологічним культурним центром "Сфера", що відбулася в приміщенні Спілки письменників Сербії. В конференції взяли участь близько 100 учасників.

9 вересня в приміщенні книгарні Ніколи Пашича відбулося П'я-

те Родове Слов'янське Віче, в якому взяли участь 16 рідновірів-провідників із восьми країн. Віче координували Ждїслав Словїнський (Польща) та Александра Маринкович-Обровскі (Сербія). Вже стало традицією відкривати Віче славленням Рідних Богів мовами всіх учасників, а цього разу звучали молитви українською, польською, російською, сербською, словенською, словацькою мовами. Погребовим гімном з Рїгведи в перекладі польською мовою рідновіри вшанували пам'ять нещодавно загинлої Магди Горевичевої (Польща). Обговорено та прийнято кілька документів, з якими познайомимо трохи згодом. Координатором Родового Слов'янського Віча на поточний рік призначений Антон Рачев (Арісць), представник "Общества Дуло" (Болгарія).

Віче завершено спільним обрядом Славлення Слов'янського Роду і Рожаниць, возливанням меду та принесенням хлібних треб на води Священної слов'янської ріки Дунай, який здійснила Волхвиня Зореслава.

УХВАЛА

V Родового Слов'янського Віча

Віче відбулося в Белграді (Сербія) 9 вересня 2007 року в приміщенні книгарні видавництва Ніколи Пашича. У ньому взяли участь представники слов'янських народів, рідновіри Болгарії, Польщі, Росії, Сербії, Словаччини, Словенії, України та США. Вони зібралися на П'яте Родове Слов'янське Віче з метою:

1. Обмінятися знаннями і новими публікаціями, з врахуванням досягнень Міжнародної конференції про слов'янську спадщину (Белград, 2007 р.)

2. Обговорити сучасний стан та особливості рідновірського руху в слов'янських країнах та в цілому світі.

3. Налагодити співпрацю з уже відомими та новими однодумцями.

4. Ознайомитися докладніше з життям і діяльністю рідновірів Сербії.

5. Накреслити нові форми співпраці слов'ян, плаци і напрямки розвитку рідновірського руху на майбутнє.

6. Домовитися про місце та попередню дату наступного Родового Слов'янського Віча.

7. Обрати координатора Родового Слов'янського Віча на наступне річне коло.

Віче координували Ждїслав Словїнський (Польща) та Александра Маринкович-Обров-

ски (Сербія). У V Родовому Слов'янському Вічі взяли участь 16 лідерів-рідновірів з 8 країн, які представляли такі організації:

1. Громада "Родзіма Вяра", Інститут Права, Видавництво "Топорел" (Польща);
2. Союз Венедів, Російський міжнародний журнал "Атенеї" (Росія);
3. Релігійний центр Об'єднання Рідновірів України, Громада "Православ'я", часопис "Сварог" (Україна);
4. Інформаційний центр "Свевлад" (Сербія);
5. Громада "Світовид" (Словенія);
6. Громада "Круг Перуна" (Словаччина);
7. "Общество Дуло" (Болгарія);
8. Громада "Словенство" (США).

Учасники Віча відкрили зустріч урочистими молитвами во славу Рідних Богів сербською, польською, російською, українською, словацькою, словенською мовами.

Белградське Віче було завершено на Дунаї священним обрядом во славу Рода і Рожаниць.

П'яте Родове Слов'янське Віче констатує:

1. Слов'янський рух рідновірів уже став реальним історичним фактом, до нього щороку долучається все більша кількість прихильників і спостерігачів, що свідчить про розширення інформаційної сфери та популярності етнорелігійного відродження серед національно свідомих громадян. Однак нам ще приходится долати спротив та інерцію на офіційних державних рівнях, а також у ЗМІ.

2. Віче в подальшій своїй діяльності буде керуватися Статутом Родового Слов'янського Віча, прийнятим на IV Вічі в Щецині (Польща), і доповненим на V Вічі в Белграді (Сербія). Він ґрунтується на традиційній *структурно-організаційній концепції* форм життєдіяльності, а також принципах *арійської ієрархії та станового (варнового) устрою* життя.

3. Родове Слов'янське Віче має стати духовним концептуальним центром, генератором ідей Відродження власних слов'янських етнорелігійних цінностей, а національні осередки Рідної Віри на місцях (у своїх країнах) здійснюватимуть практичну діяльність в суспільстві, згідно з традиціями своїх народів.

4. Усвідомлюючи свою особисту відповідальність за долю Відродження Рідної Слов'янської Віри і збереження її початкових основ та з метою запобігання профанації ідеї відродження та правильного розвитку Рідної Віри (її спрощення та десакралізації), ми свідомо відмежуємо себе від неоязичницьких рухів типу "Нью-Ейдж", таких як: "Родзімей Костел" (РКП, Польща), "Старовіри-Інґлінґи" (Росія), "РВ РПВ" (Україна), тео-

софська секта Петра Дьнова "Біле Братство" (Болгарія), "Словенські Круг" Має Мандіч (Сербія) та ін. Вони засновані на сучасних міфах, далеких від справжньої етнічної традиції слов'ян, до того ж, створюються та використовуються глобальними центрами.

З організаційних питань вирішено:

1. Обнародувати документи П'ятого Родового Слов'янського Віча в своїх власних та доступних нам засобах інформації.

2. Доручити членам Оргкомітету за матеріалами Віча видати 5-й випуск вісника «Слава!» рідними слов'янськими мовами.

3. Зробити реконструкцію інтернет-порталу "Родовед", де кожній країні буде запропоновано вести сторінку на власному електронному ресурсі. Для забезпечення загального зв'язку учасників Віча необхідно буде зробити відповідні інтерактивні посилання у вигляді банерів.

4. Зміцнювати і розширювати конструктивні зв'язки з рідновірами інших слов'янських держав, залучаючи до участі в роботі Віча представників нових країн, близьких за духом центрів, організацій і рідновірських громад.

5. Рекомендувати до публікації лист-звернення до Уряду України про події 19 серпня 2007 року в Києві біля Музею історії України (Каніще Сварога), де відбувся напад християн на язичників, що закінчився обстрілом рідновірів ОРУ.

6. Прийняти поправку до Статуту Родового Слов'янського Віча про порядок делегування голів делегацій рідновірів, запропоновану Ждиславом Словінським (Польща).

7. Прийняти для вивчення Проект "Стратегічної програми розвитку духовної культури Слов'янської Рідної Віри в сучасних умовах", запропонований головою ОРУ Г. Лозко (Волхвинею Зореславою) як основу для подальшого доповнення іншими учасниками, обговорення та прийняття на наступному Вічі.

8. Запланувати проведення наступного VI Родового Слов'янського Віча в 2008 році в Болгарії (місто Русе).

9. Координатором Родового Слов'янського Віча на наступне річне коло призначити Антона Рачева (Болгарія). Довірити йому підготовку і проведення чергового Віча а також конференції за темою "Слов'янство і Європа" на початку серпня 2008 р. за участю інших членів оргкомітету.

*Оргкомітет Родового Слов'янського Віча
Белград, 9.09.2007 р.*

(Матеріали попереднього IV Родового слов'янського Віча читайте у віснику "Слава!", № 4).

БОГОЗНАВСТВО

*Якщо трапиться якийсь блудень,
що рахуватиме Богів
і відділятиме їх від Сварги,
то вигнаний буде з Роду!
Бо не мали Богів різних:
Вишень і Сварог, і інші суть множеством,
бо Бог єдин і множествен,
і хай ніхто не розділяє того множення!*

Велесова Книга

Володимир Шаян

СВЯЩЕННИЙ ГЕРОЇЗМ

як основа українського національного світогляду

*(Доповідь, виголошена в Ольдгамі 24-го серпня 1957 р.
на III-му З'їзді Філії Легії Українських Повстанців у Великій Британії).*

Проблема української національної ідеології, чи теж синтези української духовності обіймає з природи речі цілу історію нації. Однак аналіз цього питання на історичному матеріалі доби Київської держави – Київської Русі, – виходить поза межі однієї доповіді. Я зроблю це в окремій праці п.з.: “Ідеали українського лицарства княжої доби”.

Однак вже тут хочу підкреслити декілька фактів, що творять хребет нашої проблеми. Коли Володимира Великого спитали, чому він так щедро роздає золото своїм лицарям, він відповів: “З доброю лицарською дружиною можна здобути все золото світу, – але ні за яке золото світу не можна купити доброї дружини”. Ця правда дійсна і на сьогодні, для українського націоналізму, який кладе в основу цінностей людини її характер.

Славне твердження Володимира Великого приводить на думку міф Платона, що порівнює людські душі до металів. Людина, якої характер є золотом, чи сріблом, буде творити найвищу верству і основу в тімократичній суспільності, чи в майбутній ідеальній державі.

В поставі супроти зовнішнього світу та історії українське лицарство здобулося на такий величавий пам'ятник державного мислення та ідеології, яким є “Слово про похід Ігоря”.

“Русичі червоними шитами степ перегородили!”

Перегородили степ від наїзду монгольських орд.

В основі такої постави українських лицарів лежить ідея про борню Світла із Теміню, яку

вони, внуки Дажбога, сини і сили Світла, здійснюють у боротьбі із синами і силами Теміні, темними і дикими монгольськими ордами.

Та сама ідея Борни Світла і Темі лежить сьогодні і є актуальна в душах сьогочасних українських лицарів, які здійснюють героїчну оборону цілого Людства від загрози московського імперіалізму і всього того лиха, що від нього походить і з ним в'яжеться.

Отже становище і характер священного героїзму, як основи українського світовідчуження, було вже ясно виражене і здійснюване в ідеології українського лицарства Київської Доби.

Однак, як я сказав, докладний аналіз цього питання вимагає окремої праці.

Ближче до нашої доби є період Української Козацької Держави і до питань ідеології цього періоду доводиться нам перейти. Національно-визвольну боротьбу України в усіх часах характеризує перш за все безмежний і неперевершений в історії героїзм та жертвність її борців і лицарів.

Жоден історик не голен спромогтися навіть на приблизну оцінку жертв боїв і куди вище число жертв погромів і зпущань над українськими повстанцями з часів Хмельниччини. Якийсь згушений і окаянний вир наруги і насильства над мирною але свободолюбною нацією повинен би застановити істориків над філософією Зла в історії.

Конешпольський в часі одного із своїх погромів мав відібрати кількадесят тисяч крісів.

Чому шукати святости тільки серед зів'ялих схимників, монахів чи аскетів?

Чому не бачити святости у повних життя, крові, радості і життєвої потуги Лицарів Козацького Ордену? Вони ж складають ці всі цінності, життя, кров, радість і життєвої потуги на вівтарі ідеалів своєї нації.

Чи могли б існувати Справедливість і Воля, якби не було сили священного героїзму, яка ці ідеали встановлює, закріплює і їх здійсненню служить?

Всі історики, що вивчають добу Хмельницького, переочують чи недоцінюють факт, що всі універсали чи звернення Богдана посягає на собі відпечатку Священного Героїзму.

В усіх своїх універсалах Хмельницький свідчиться Богом, що прагне тільки добра, правди і справедливості, і що прагне їх не тільки для України, але для всіх її ворогів.

Ніколи в його Великому Серці не запанувало прагнення помсти. Як правдивий Лицар Святої Борні він усе знав межу між помстою і справедливістю і ніколи цієї межі не перейшов. Деякі історики вважають його поганим політиком саме тому, що не пішов за голосом помсти тоді, коли здавалося, що ворог лежить простертий біля його ніг. Коли була отворена дорога на Варшаву, чому чекати йому на вибір короля на те тільки, щоб пробувати наклонити його до справедливого миру. Сьогодні знаємо, що це не була слабкість Хмельницького, але лицарська благородність і рівночасно великий політичний розум та далекозорість державного творця, що глибоко зважив і вивчив усі питання політичної рівноваги Сходу Європи.

Козацькі хроніки, близькі до традиції козацької борні, цілком свідомо відмічують морально-ідейну велич політичної постави Хмельницького. Нова історична дійсність встає із заповіту цієї його ідеології.

Деякі історики сумніваються, чи із сьогоденного становища можна виправдати походи середньовічних лицарів-хрестоносців до Палестини. Вони ж најджали чужу землю.

Але навіть вороги України склонюють часто голову перед моральною величчю козацтва, що в своїй історії показують стільки величавих і барвних постатей святих лицарів, без тіні неправди за ними, без пороку чи плями. І хоч пробують знецінити їх вартість чи свідомість, — хоч пробують звести їх борню тільки до так званого соціального стрижня, — то всеж таки не може ніхто із них сказати сьогодні, що справа, за яку боролися козаки, не була доброю чи справедливою.

Ми знаємо сьогодні, — і в перспективі історії ця правда шораз виразніше виступає на світло, — що борня козаків за Волю України і за її Державу була священною борнею за природне право і святий обов'язок нації. Вони творили власну Державу на власній, споконвіку Богом нам даній, українській землі. Це рівночасно справа Добра, Ладу і Справедливості для цілого людства.

А отже героїзм, що служить цим найвищим ідеалам Нації і Людства одночасно, називаємо священним героїзмом.

Відкривши і визначивши його природу, відкриваємо його в цілій історії України як її руйнівну силу, як основну рису українського національного характеру і світовідчужання, що зумовлює велич історії України і весь її дотеперішній трагізм у борні із переважаючими силами оточення, яке приймало становище ненависти, неправди, кривди, визиску, неволі, деспотії, сваволі, людовбивства і всіх інших злочинів супроти людства.

У цій поставі Української Нації як Лицаря-Оборонця Правди і Справедливості полягає окремішність і виключність характеру Української Нації і слідом за тим — історії України.

Без розуміння цього основного факту неможливо зрозуміти і дати правильну оцінку цілій історії України.

Хоч історики дотепер не думали категоріями Правди і Справедливості, проте численні мислителі вже знають, що історія насправді є розвитком ідей, виражених чи то в релігійних системах, чи в ідейно-моральних цінностях нації.

Справжньою історіотворчою силою є ті ідеї і основані на них цінності характеру, волі і дії, що їх вносять поодинокі нації в історію людства.

Боротьба України із оточуючими її ворогами не дається ніяк інакше зрозуміти, як тільки у світлі цієї основної різниці і питоменности характеру та ідейно-моральних цінностей Української Нації.

Тут її моральна гідність, тут її слава, тут джерело її трагедії, тут основа її майбутньої історіотворчої сили і її величі в історії.

Українська нація не шукала ніякої обітваної землі сорок літ по голодних пустинях. Не вирізувала вістря меча всі живі істоти, що замешкували обіцтовану землю.

Земля України дана їй Всевишнім споконвіку, благословенна родюча скиба, що пливе молоком і медом, що шумить пшеничними ланами. Теософи вірять, що бджола і пшениця не є земного походження. Ці божественні дари були дані нашим предкам як первородний дар, як їх

благословення. І споконвіку наші предки шанували ці дари як божественні, і складали їх у жертві в день Різдва Сонця.

І споконвіку жили наші прапредки на праматернім заповіднику арійської раси, плодили цю расу і годували її медом та пшеницею.

В любовному захопленні її красою я назвав цю расу пшеничною. Стільки в ній плодovitої сили, стільки снаги гарячого полудня, стільки невиявленої ще потуги.

Богом, якого вибрали собі наші предки був “Бгага” – Бог Ласки і Щедроти, Бог Щастя і Добростану, Бог широких ланів, що їх він розділював і наділював людям, а вони були основою Багатства і Творчої Радости Життя. І так зрозуміле Багатство, – як ідея, і як слово – виростає з того самого ідейно-мовного кореня, що і праарійське слово “Бгага – Бог”.

В крузі таких ідей виростав характер нашого народу, радше миролюбний і лагідний, живий і життєрадісний.

Коли в такій душі народився Герой... Один із героїв Стефаніка, отакий добродушний дядько, виряджаючи сина на війну, питається його: “А що це таке твоя Україна?”

Тоді син підніс грудку чорної землі і сказав батькові: “Оце моя Україна!”

У цій геніальній новелі Стефаніка згущена вся історія переродження добродушного дядька у героя. Зацитуймо це місце в оригіналі:

– Послідній раз прийшов Андрій: він був у мене вчений. “Тату, каже, тепер ідемо воювати за Україну”.

– За яку Україну?

– А він підоймив шаблев грудку землі та й каже: – Оце Україна, – а тут – і справив шаблев у груди – отут її кров, землю нашу ідем від ворога відбирати. Дайте мені, каже, білу сорочку, дайте чистої води, абим обмивси та й бувайте здорові (“Сини”, Стефанік).

Герой, що так до бою пробудиться не буде геросм розбою і здобичництва, – це буде оборонець ладу, добра, повноти щастя і радості на землі.

Це буде, отже, той оборонець Ладу і Добра, що його наша доба потребує.

Це буде той Лицар Правди і Справедливости, що на нього жде історія заблудженого людства.

Він не відразу пізнає свою силу, свою потугу, він не відразу пізнає горішню Вежу свого Призначення, але він пробуджується до Чину саме як Герой.

Кожний із Вас, українські повстанці, пережив таку чи подібну сцену як у новелі Стефаніка. Кожному із Вас довелося попрощатися з батьком,

з матір'ю, з сестрою чи з жінкою. Часто благословили Вас на дорогу, часом Вас не розуміли. Але й тоді, коли Вас розуміли, Ви можете вказати на такий момент у житті Вашої родини, чи Вас самих, коли пробудилася свідомість кінчености і доцільности збройної оборони оцієї грудки землі – України, споконвіку даної нам Богом. Оцей момент називаємо моментом пробудження національної свідомости в індивідуальній свідомости члена нації. Тоді він, герой нації, своєю боротьбою і кров'ю боронить крові і життя цілої нації в її космічному процесі розвігкку.

Історія – це процес самоусвідомлення нацією своєї сутности; через усвідомлення себе самої в процесі історії нація здійснює своє призначення.

На дні неволі українську націю пробуджують до історичної та історіотворчої дії сили Зла і Насильства, що використовуючи лагідну і миролюбну владу, накладають на націю своє люте ярмо. Жорстокі терпіння змушують націю до самооборони. Вона пробуджується – і тоді стає для неї самої проблемою її власне існування у ворожому оточенні. Постає питання, як їй бути у світі, а це вже питання історії людства.

Часто не відразу знаходить нація відповідь на питання: як їй бути в історії, бути чи не бути. Часто переважають спочатку спроби опортуністичного достосування до ворожого оточення і зла. Постає внутрішня борня, часто революція за вірний світогляд і свідомість нації. Правильна розв'язка цього основного питання дає правильну поставу... сунроти історії, а отже забезпечує її розвиток на довгі сотки літ.

У цій боротьбі, – внутрішній, чи зовнішній – нація віднаходить себе саму для себе і для історії, знаходить свій історичний світогляд, оформлює свій історичний досвід, а отже, – ми кажемо – дозріває у своїй національній свідомости.

Дивне диво. Усвідомлення своєї найглибшої сутности dokonується в стані, який екзистенційна філософія окреслює як т. зв. “граничну ситуацію”, себто при загрозі смерті, чи зустрічі із самою смертю.

В такій саме ситуації знайшлася українська нація в наведеній уже вище добі Хмельницького. Це там, на тих мученицьких палях dokonувалася містерія найглибшого духового пробудження.

Пекельний біль розорював тілесну поволуку людини аж до її ядра. І понад цей пекельний біль, над страх смерті, над саме життя постає нова, незнана дотепер сила, – сила правди, пізнання, сила Безсмертного Духа.

Так, є Правда, – є Сонце в житті людини і в історії. Є добро і цінність вища за життя, вища за

біль і за страх смерті, — це Людська Гідність, це Воля Нації, це сама Нація як духовна спільнота всіх її членів, живих, мертвих і ненароджених, — це сам Творчий Дух Людини, що животворить в історії людства. Цей Дух і ці дійсні у ньому цінності є вищі від життя. І саме що правду стверджується і потверджується ціною життя.

Оце є філософський зміст тих дзвонів, що дзвонили над живою ще душею Лицаря Богом Данного. Це правда, що ані смерть, ані пекельні торттури не вб'ють живої Душі.

І тут саме є межа Влади Зла над світом.

“Не скує Душі Живої...” — висловив цю правду Шевченко. “І Неситий не виоре на дні моря поля!”

Так, так! Але пізнання цієї правди є дійсне і дається тільки ціною отих палів і дараб із шибеницями, що пливли Дніпром.

Без цього потвердження Моральна Сила в історії людства була би недійсною. Тріумфувало б Зло і Насильство і не було б кінця пеклу на землі.

Щоб його побороти, треба Сили, — але ця Сила має нову якість — новий визначник в історії, — це Сила, що стає на послуги Добра, Правди і Справедливості. Це Сила Ясного Лицаря, а не Лють Окаянного Злочинця.

Історики не зрозуміли добре різниці поміж ними двома якостями Сили, — Силою Божественною, Ангелічною і Силою Пекельною, Демонічною. Тому історики не розуміють і не дооцінюють історії України. Вони вбачають там тільки силу поміж силами, — і то силу слабшу поміж Силами більшими, зовсім не вбачаючи її нової, морально-ідейної якості, так виразно проявленої в історії України.

Нічого дивного. Шкільна історія все іде поза визначними і здійсненими в історії ідейно-моральними цінностями. Справжні творці історії це ті, що ці цінності творять. Не жлім нічого від чужих істориків. Тойнбі нас не помітить. Якийсь майбутній Тойнбі буде докладно досліджувати, коли саме вперше в історії України проявилось усвідомлення її виняткової сутності: поєднання Сили — Героїзму із прагненням Добра, Правди і Справедливості. Я згадав уже, що це сталося вже в універсалах Хмельницького. Його свідчення Богом не є тільки дипломатичною фразою, ані модерною забріханістю пропаганди, — це дійсна і кришталіно чиста Правда Лицаря Святої Борні.

Після конвульсій жахливого й надлюдського болю нації потрібний був довший відпочинок до чергового її злету і здвигу.

Здобутий у діях Хмельницького досвід мусів бути глибоко перетравлений і оформлений на площі філософського самоусвідомлення, щоб міг виявити себе формотворчою силою історії.

Віднайдення цієї нової форми не було легке. Це проблема зовсім нової в історії людства форми держави. Це та проблема, що з нею в усій її гостроті зустрівся Хмельницький і Хмельничани.

Тому Дух Нації після свого пробудження у бурях і громах боїв Хмельницького потребував чергового втілення в душі мислителя і об'явителя Правди, що ним був Григорій Сковорода у черговому столітті.

Нас вже зовсім не здивує факт, що це саме Сковорода оформлює у філософську систему світовідчужання, досвід і завдання нації на шляху до величавого самоусвідомлення.

Під цим кутом досліджуючи і вивчаючи філософію Сковороди, я присвятив цій темі окрему працю п. з. “Григорій Сковорода — Лицар Святої Борні”.

Сьогодні я хотів би познайомити моїх друзів із його вченням про обов'язки воїна і лицаря.

Найяскравішим прикладом героїчного відчужання світу Сковородою є його ставлення до воєнного діла, точніше до обов'язків воїна. У своєму творі “Азбука Світу” Сковорода проголошує ті основні правди, які на його думку стануть азбукою світу.

Добре виконувати своє звання можна тільки згідно із своєю внутрішньою природою. Для

тих, що уроджені лицарями, Сковорода формулює закони їхньої героїчної етики. Цитуймо:

“Хто роджений воїном, тримайся бадьоро, озброюйся, а природою скоро навчися. Захитай хліборобство і купецтво від внутрішніх грабіжників, зовнішніх ворогів. Тут твоє щастя і радість. Бережи звання, як око. Що солодше уродженому воїнові, як воєнне діло.

Відплачувати за кривду, захищати безбройну невинність перед терпінням, боронити основи суспільності, правди, — це його пресолодке снідання, обід і вечеря. Не бійся, з Богом легко буде тобі нести голод, спрагу, холод, жар, безсоння, кроволитні рани і сам страх смерти. Це воєнне горе буде тобі, — коли діло з Богом — сто раз приємніше за твої ранги і прибутки. Ранги може носити кожен, а діла може доконувати тільки вроджений”.

І далі: “Не бійся вмерти тілесно, бо будеш кожную хвилину терпіти смерть духовну. Відібрати від душі вроджену чинність — це значить відібрати від неї поживу. Ця смерть є люта. Знаю, що бережеш тіло, але убиваєш душу, а це заміна зла. Не знаю, навіщо носити меч, якщо не для бою, для якого він зроблений. Не знаю навіщо носити тіло, якщо шадиш віддати його за те, навіщо цим тілом одягнений”.

Життя воїна, за дальшими міркуваннями філософа, не чиста жертва Богові. Тому і слід воїнові безстрашно боротись і вважати своє воїнство жертвою Богові. Виконання обов'язків воїна зв'язане з його спасінням.

Чи не пізнаємо по цьому вченні справжнього козацького сина і внука? Козака, що піднявшись до висот пророцтва, підносить козацьку борню за волю на найвищі вершини святої борни за правду.

Як бачимо, не має в цій філософії не тільки ніякого квітизму, чи пасивізму, але вона наскрізь сповнена героїзмом, вона с виявом ставлення до життя і борні українського козацтва, а вслід за тим і цілого народу. Шевченко, проголошуючи слова:

Борітеся поборете,
За вас сила, за вас правда
І воля святая!

повторює тільки в поетичній формі слова Сковорода і проголошує по суті ті самі закони героїчної етики лицарства, повністю поєднані із відчуттям Правди як Святости.

Людське тіло, — як ми чули, — порівнює Сковорода до меча. Треба цей меч уживати до борни і ані на хвилину не вагатися віддати тіло у жертві в бою, коли діло з Богом. Хто завагався б це

зробити, ради марного страху за своє тіло, того жде повна духовна смерть. А отже, лицареві можна досягнути спасіння тільки у Святому Бою.

Діяльність Сковорода припадає на час найглибшої неволі і разом із тим найглибшого морального і ідейного упадку України. Це був час, — я сказав би — летаргічного сну нації після надлюдських зусиль сімнадцятого століття. Сковорода це той, що пробуджує націю з летаргу. Він сам уживає звороту, що “пробуджує немов би п'яного турка зо сну, термосячи його за плечі”. Сковорода пише:

“Світ спить, простягнувшись, глибоким, непробудимим сном, а пастирі, що пасуть воїна Божого (Ізраїля. — *Ред.*) не тільки не пробуджують його, але ще до сну заколисують: Спи, не бійся, місце безпечне, чого лякатися”.

Світ спить, — це справді відноситься до духовного стану його сучасників.

Сковорода справді пробудив націю до духовного життя.

Котляревський, Квітка-Основ'яненко, Костомарів, Куліш і, найбільший із них, Шевченко, — всі вони були учнями Сковорода. Шевченко виразно про це заявляє. А отже Сковорода це був пробудник пробудників.

Справжнє відродження України починається із духа Сковорода. Це він озброює націю своїм вченням на довгі століття її боротьби. Не можна достаточо сильно підчеркнути рішучий наголос Сковорода на те, що обов'язком лицаря є боротися за Правду. Його діло з Богом і тільки тоді він може досягнути щастя і спасіння. Зрада героїчних ідеалів — це те саме, що духовна смерть, найлютіша і єдина дійсна смерть. Смерть людини в людині.

Історія визвольної борни дає аж надто багато прикладів, що діється з людиною, коли вона позволить, щоб її душу опанував ганебний страх. Така людина стає жадливим і окаянним зряддям Зла. Вона немов би перестає бути людиною. Подумайте на хвилину про прислужників і посіпаків НКВД.

Це вчення Сковорода — його етика героїчного лицарства, цілком придатна для національно-визвольної борни нашого часу. Що більше, слід ясно ствердити, що Національно-визвольна боротьба саме із цього вчення випливає. Це вчення органічно впливає і виростає із цілого історичного досвіду нашої нації.

І разом із тим Сковорода, — Дух Наші — широким помахом дужих крил Генія ширяє на найвищих висотах загальнолюдської думки.

Вчення Сковорода про священний героїзм лицарів, який впливає із їхнього характеру і

глибокої природи, розв'язує також питання проводу нації.

Із усіх звань найвищим званням вважає Сковорода об'явительів Правди, — ми сказали б сьогодні, — теофантів. Вони мусять відзначатися так, як і лицарі, цілковитою погордою смерті і тільки, переборовши страх смерті, вони будуть здатні бачити і об'являти Правду.

Сам Сковорода був таким безстрашним об'явительем Правди, і тому тільки зміг він пробудити нарід із неволі Зла і Неправди, що заливали Україну могучим Зміїним Потопом.

“Зміїн Потоп” — це назва одного із творів Сковороди. Він закликає своїх лицарів до борні із Семиголовим Драконом. А цей Дракон ще потужний і його влада над світом, чи душами людськими ще дуже міцна.

Нація тільки тоді досягне свого горішнього лету, коли піднесеться на ті висоти, на яких жив її пророк.

Коли стошістдесять років після смерті Великого Пробудника нація не спромоглася навіть на повне видання його творів, то це свідчить про якусь дуже серйозну затримку в її духовому рості і визволенні. Це свідчить, що вона ще не віднайшла своєї духовності, свого власного голосу в історії людства, своєї ідейно-моральної суверенності.

Чи герої, які не бояться смерті, — питаюся цих героїв, — чи ці герої бояться, — повторюю, чи бояться заглянути в очі тим правдам, що їх об'явив Сковорода і що ними він пробудив всю націю?

Чи бояться, що на орлиних висотах визвольної думки ще, чого доброго, голова закрутиться?

Шевченко народився із найчистішого духа Сковороди і продовжує його працю над духовним пробудженням нації. Шевченко розвиває ідеї Сковороди, надає їм емоційної динаміки, конкретизує їх у світі ідейно-політичної борні нації і довершує діла Сковороди. Він справді пробуджує всю націю до героїчного чину.

Пробудницька роль Шевченкового Генія надто відома, щоб над нею довше зупинятися.

Однак дослідники Шевченка не звернули достатньої уваги на почування святости, що є основною силою його творчості і його героїзму.

Для синтезу української духовності має, однак, першорядне значення той факт, що творцем Ідеї Священного Героїзму у площині філософського думання був саме Сковорода.

А отже, маємо безперервний ланцюг духовного розвитку у трьох минулих століттях.

Хмельницький, Сковорода, Шевченко, — це три чергові втілення того самого і єдиного Духа Нації.

Це були дійсні провідники української нації із ласки Божої, із онтологічного ядра самої Нації. Їхній чин, їхня ідея на довгі століття визначили зміст і напрям розвитку нації, її долю і роль у світі.

Із перспективи цього могутнього росту виразно видно її майбутню Велич і Вічну Славу в історії Людства.

Нація, що перша стане на духових висотах Прометейя із Кавказу Шевченка, станеться справжнім Прометеєм для всього людства.

Це могутнє об'явлення лицемірства і облуди т. зв. “месіанізмів” в історії, — це бичування того лицемірства, яке прикриває свій жорстокий імперіалізм і людоненависть авторитетом церков.

“За кого ж Ти розпинався,
Христе, Сине Божий?
За нас добрих, чи за слово
Істини? Чи, може,
Щоб ми з Тебе насміялись?
Воно ж так і сталося!
Храми, каплиці і ікони,
І ставники і мірри дим,
І перед образом Твоїм
Неутомленній поклони,
За кражу, за війну, за кров,
Щоб братню кров пролити просять,
І потім в дар Тобі приносять
З пожару вкрадений покров! ...”
(“Кавказ”)

Священний героїзм Шевченка — це не тільки боротьба проти тиранів, — це нещадний похід проти всякої облуди, лицемірства й неправди в історії людства.

Це борня не тільки проти тиранів, але й проти ідолів, що стоять тиранам до послуги.

Бог Шевченка — це Живий Дух Правди, Добра і Волі, а не уособлення і образ Людського Деспота із бичем у руках на Божому престолі.

О! Шевченко був відважніший, ніж Вам здається, лицарі і герої. І з такої відваги постає історія Людства.

Саме на цих висотах теофанії, себто Богооб'явлення, зв'язок філософії Шевченка із філософією “Зміїного Потопу” Сковороди є найбільш очевидний.

Не досить сказати, що національний світогляд Шевченка є революційний і героїчний. Треба ще виразно сказати, що цей героїзм є священний.

І ця окрема барва відрізняє український героїзм від трагічного героїзму Шопенгауера. Трагічний герой Шопенгауера протиставить себе одно-

го цілому зовнішньому світові і... трагічно гине. Так само "Воля" в розумінні Шопенгауера є протиставленням цілій решті світу. Вона розливається в просторі і... гине. В українському світовідчужанні герой здійснює якимсь творче і конструктивне завдання. Він бореться із силами негатиї, і морального Зла, що перешкоджають у створенні Ладу і Добра. Отже, позитивні моральні якості є нерозривно зв'язані із відчужанням українського героїзму.

До поглиблення цієї теми доведеться мені повернутися ще не один раз у моїх працях. Тут хочу тільки накреслити основну різницю між українським і німецьким героїзмом.

Цю різницю двох світоглядів відчули українські повстанці на вістрях своїх і німецьких багнетів.

Так, так, Дорогі Браття, навчіться цієї правди, що поза силою зброї чи багнета діє в історії Сила Ідеї, якій ці багнети служать. Це діється зовсім незалежно від того, чи поодинокі власники багнетів розуміють цю справу, чи ні.

Чи треба доказувати українцям, чий зловіщий дух і чия філософія стоїть поза багнетами московського большевика?

А чи не треба нам підняти до висот всесвітньої філософії оцю дивну і незбагненну ще силу Твоєї Душі, український повстанче, — цю Силу, що поза вістрям Твого багнета у Твоєму серці горіла?

Цю сутність українського героїзму усвідомлював собі Василь Стефаник і він надалі цій правді мистецький вираз. Вернемось до долі двох синів із новели Стефаника "Сини". Це ті самі сини, що із них старший, Андрій, показував кіпцем своєї шаблі землю України і її кров у власному серці. Ця кров була пролита. Смерть цих двох синів відбивається в душі старого батька потрясаючим до глибини душі релігійним катаклізмом.

Читаймо Стефаника:

"Він зварив кулешу, убрав білу сорочку, по-вечеряв і затих. Потім прикляк до землі і мовився:

— А ти, Мати Божа, будь мойов газдинев. Ти з своїм сином посередині, а коло тебе Андрій та Іван по боках. Ти дала сина одного, а я двох" ("Сини", Стефаник).

Тут немов зривається якась занавіса, що заслонювала ще не виявлену глибину душі українського селянина.

Смерть двох синів, — чи кажучи загальніше, трагедія Крут і Базару, — потрясає українську душу до неспроявлених ще глибин. В розораному серці заторкує і пробуджує до життя Силу

Українського Героїзму, поєднану із якоюсь невиявленою релігійною містерією. Український селянин, — оцей батько із новели Стефаника, — ще не усвідомлює собі сутності цієї сили, але вона вже пробуджена в його серці і він у найглибшому душевному потрясінні відважно, чи богохульно порівнює смерть двох його синів до смерті Христа.

В душі цього селянина справа смерті його синів набрала вже того самого значення, сили і святости що смерть Ідеального Спасителя із його віри. Отже, його сини загинули в обороні Правди, Добра і Справедливості. Тоді в душі батька постає справедливе питання: чим більша жертва його синів, свідомо жертва їхньої крові і життя, свідомо, вільно і доцільно складена, — чим гірша ця жертва від жертви Священномученика?

Увесь цей катаклізм, — прозріння, божевілля, чи богохульства, — згущус Стефаник в одному геніальному образі:

"Ти дала сина одного, а я двох".

Але їх не було тільки двоє в історії України, двох Лицарів Священного Героїзму, оборонців Волі, Добра і Правди.

Під Крутами було їх триста, під Базаром їх було триста п'ятдесят дев'ять, ...чи скільки.

Хто порахує точніше, хто порахує їх всіх...

Починаємо розуміти справжню сутність історії як втілення і здійснення Ідеї. І це є наше ідеалістичне розуміння історії.

Загони українських повстанців і утворена із них Українська Повстанська Армія є спадкоємцем і носієм українського священного героїзму і його яскравим виразом у історії людства.

Однак в обличчі світу наслідком довготривалої ворожої нам пропаганди, чи недостатньої ясності виразу і відсічі з українського боку, український націоналізм дуже часто змішували чи змішують із німецьким націоналізмом.

Оскільки німецький націоналізм через своє загарбництво чужих земель і народобивство засуджений за відомі світові злочини, — цей негативний засуд чи негативне ставлення переносить ворожа пропаганда на український націоналізм.

Отже, слід виразно сформулювати основну різницю поміж ними...

Один і другий націоналізм визнає Силу, — а зокрема Збройну Силу, як рушійну силу історії.

Але, коли в німецькому націоналізмі сила є сама для себе правом і законом і ніякого морально-ідейного виправдання не потребує, — то в розумінні українського націоналізму Сила служить Ідеї і Праву. Творча історична Ідея, Право, Правда і Історична Справедливість є

понад Силою. Сила є збройним рам'ям Права і Правди.

Проілюструю це на прикладі...

Жоден злочинець не прийшов би до суду, якби не привела його сюди збройною силою поліція. Без цієї збройної сили не можна би ані видати засуду, ані покарати злочинця. Однак поліціант, що привів злочинця, і його сила, ще не є сама по собі правом, чи справедливістю. Отже, сила в цьому випадку не є правом сама для себе, але служить для здійснення права.

Однак у міжнародних відносинах в дотеперішній історії людства такої сили ані установи, що служила б Праву, не було. Дотеперішні міжнародні організації є тільки виразом міжнародного укладу сил. Злочинці супроти людства засідають у т. зв. міжнародних Трибуналах.

На правдивого Лицаря Волі, Добра і Справедливості людство ще чекає.

Український націоналізм боронить права своєї нації на свою, споконвічно його власну Землю, Волю і Державу. Отже, це добра справа. Це справа, якій повинно симпатизувати добросовісне людство, чи добросовісна частина людства.

Наша справа нерозривно поєднана із встановленням Права і Справедливості між народами світу. Українській Збройній Силі призначено, отже, високе світотворче завдання бути самим Королем Артуром між народами. Його Круглого Столу ще не має.

Українська Збройна Сила служить, отже, не тільки Праву, але найвищим і найбільш сміливим Ідеалам Людства.

Я згадав про те, що українські повстанці відчували різницю цих двох націоналізмів на кінці спрямованого проти них вістря німецького кріса і на своїх власних, прошитих німецькими кулями грудях. Цю різницю треба собі чітко усвідомити в площині ідеології.

Сила не є сама собі правом, як вчить німецький націоналізм. Сила є основою Права і його збройним рам'ям, як учить Сковорода, і як це відчуває кожний український герой.

Треба, однак, ствердити, що ідеологічні позиції українського націоналізму в цьому питанні не все були зовсім чіткі, і це затьмарювало Діамант Правди в душі Українського Героя. В ядрах цього Діаманту Правди горить непоборна Сила Священного Героїзму. Ця Сила ще не проявила повноти своєї, сильнішої від атомної енергії, Потуги.

Природу цієї Сили треба собі глибоко усвідомити.

Олег Ольжич ось як характеризує душу українського вояка-лицаря у своїй поемі "Піхотинешь":

Душа відділилась від тіла
 Ще там на майдані міським.
 Врочиета така, білокрила,
 Літає і в'ється над ним.
 А тіло, струнке і спокійне,
 Ступає в холодних рядах.
 Довіку його не обійме
 Ні сумнів, ні згадка, ні страх.
 І радісно духу дивиться.
 Як тіло тяга кулемет,
 Стискає гарячу рушницю
 І вперто повзе наперед.

Цей образ урочистої, білокрилої душі "братів суворих і великих" – це дійсне і глибоке відображення Священного Героїзму як основної сили душі пробудженого до Чину українця.

З такої морально-ідейної постави випливає відчуття Ольжичем Божественности Нації:

О, Націє, дужа і вічна, як Бог,
 Не це покоління холопів,
 Хто злого знеславить твоїх перемог
 При Корсуні і Конотопі?
 О, Націє, що над добро і над зло,
 Над долю і ласку і кару,
 Поставила тих, що їх сотні лягло
 У дні незабутні Базару.

Нація як Бог є понад маленькими, людськими догмами про добро і зло, – бо вона сама є виразом Божественного Права і Правди, що через її Священний Героїзм здійснюються в історії.

У цій геніальній поемі Ольжич проголошує зовсім ясно принцип морально-ідейної Суверенности Нації, яка є прямим виявом Божественности в історії.

Справді історія людства жде такого Великого Народу, який нарешті здійснив би це високе завдання Народу-Лицаря Правди, – Народу – Короля Артура. Ольжич цілком свідомий того, що великий підйом українського націоналізму буде мати своє завершення у нечуваному і непередбачуваному рості всієї нації:

О, вірте, всі мури земного впадуть,
 Як серце обернеш у сурму.
 Найвищі бо вежі духовности ждуть
 Твого шаленого штурму.

У наведеному розумінні Ольжичем Нації як Бога треба шукати дороговказу і наказу до штурму на найвищі Вежі Духовности.

До цього штурму закликаю Вас, браття і лицарі-повстанці.

Слава Україні!

Юліус Евола

ТАЄМНИЦЯ ЗАНЕПАДУ

Того, хто відмовився від раціоналістичного міфу “прогресу” та тлумачення історії як неперервного позитивного розвитку людства, поступово притягуватиме світоглядна думка, властива всім великим традиційним культурам, в центрі якої пам’ять про процес занепаду, повільного завмирання чи руйнації давнього вищого світу. Заглиблюючись в нове (і старе) тлумачення, ми натрапимо на різні проблеми, основна з яких – це таємниця занепаду.

У буквальному сенсі ця проблема далеко не нова. Розмірковуючи про величні залишки цивілізацій, імена яких до нас не дійшли, однак вони втілювали навіть у своїй матеріальній сутності неземну велич і силу, кожен замислюється над питанням про загибель цивілізацій і про неадекватність доказів, за допомогою яких що загибель пояснюють.

Маємо висловити вдячність Жозефу-Артуру Гобіно за пайвдаліше і найвідоміше окреслення цієї проблеми, а також за влучну критику основних гіпотез, спрямованих на її вирішення. Його власне пояснення на основі расової думки та ідеї чистоти раси не позбавлене раціонального зерна, проте його слід доповнити декількома міркуваннями про вищий порядок речей. Адже не раз падіння цивілізації відбувалось навіть тоді, коли раса залишалась чистою. Це особливо яскраво видно на прикладі певних груп, які зазнали повільного, неунікного згасання, попри те, що залишалися расово ізольованими, ніби на віддалених островах. Не треба довго шукати прикладів – візьмімо шведів і данців. Ці народи залишаються і сьогодні у тих самих расових умовах, як і два століття тому, але даремно шукати зараз того героїчного характеру чи расової свідомості, якими вони колись славилися. Інші великі культури, здається, лише бовваніють, як ті мумії: вони давно мертві всередині, тому досить на них дмухнути, щоб звалити з ніг. Приміром, таке трапилось з древньою державою Перу, цією велетенською сонячною імперією, яку знищила зграя шукачів пригод, зайд з Європи.

Якщо ми розглядатимемо таємницю занепаду виключно з традиційної точки зору, стає ще важче знайти їй вичерпне пояснення. Тоді слід розділити усі цивілізації на дві основні групи. З одного боку, маємо традиційні цивілізації, чий принцип ідентичний і незмінний, попри всі очевидні відмінності. Вісь цих культур і вершина їх ієрархічної структури складається з метафізичних, надіндивідуальних зусиль і вчинків, які слугують для інформування та виправдання того тимчасового людського, що підвладне становленню та “історії”. З іншого боку, маємо “сучасну цивілізацію”, яка фактично антитра-

диційна і вичерпує себе в побудові лише людських і матеріальних умов існування, і в повноті їх розвитку, в пошуку життя цілком відмежовує себе від “світу вищих ідей”.

Отже, із точки зору другої групи цивілізацій, уся історія – це процес занепаду, оскільки вона демонструє всезагальне виродження ранніх культур традиційного зразка, і водночас рішучий та насильницький наступ нової всевітньої цивілізації “сучасного” типу. Звідси маємо два запитання.

Перш за все, чому сталося саме так? Логічна помилка лежить в основі всієї еволюційної теорії: неможливо, щоб вище вишикло з нижчого, чи більше з меншого. Але чи тоді ми не стикаємося з подібною проблемою, приймаючи теорію інволюції, регресивного розвитку? Яким чином вище зазнає краху? Якщо достатньо було б простих аналогій, ми б вільно справились з цим питанням. Здорова людина може занедужати; добродесна – потонути в злі. Існує основний закон природи, який усі вважають очевидним: кожна жива істота народжується, росте, набирається сил, сягає зрілого віку, а тоді наступають знесилення і занепад. Але це лише проведення аналогій: навіть якщо вони впритул наблизили нас до поставлених запитань, вони нічого не пояснюють.

По-друге, йдеться не лише про пояснення можливості занепаду однієї конкретної культури, але ймовірності, що занепад одного цивілізаційного циклу захопить інші народи і потягне їх за собою. Наприклад, нам потрібно не лише пояснити падіння стародавнього західного укладу, а й обґрунтувати, як “сучасній” цивілізації вдалося завоювати практично цілий світ і як у неї знайшлося стільки потуги, щоб відвернути так багато народів від будь-якого іншого типу цивілізації, і врешті втримати позиції, коли навіть держави традиційного устрою не перестали існувати (варто згадати хоча б Арійський Схід).

З цього приводу, недостатньо сказати, що ми маємо справу лише з матеріальним чи економічним завоюванням. Такий погляд видається надто поверховим з двох причин. По-перше, земля, яку завойовують на матеріальному рівні,

рано чи пізно зазнає впливу на вишому рівні, що відповідає цивілізаційному рівню завойовника. Дійсно, можемо стверджувати, що європейське завоювання майже всюди сіє зерна “європеїзації”, тобто “сучасного” раціоналістичного, вороже налаштованого до традиції, індивідуалістичного способу мислення. По-друге, традиційне уявлення про цивілізацію та державу ієрархічне, а не дуалістичне. Ті, хто його дотримуються, ніколи б не погодились без певних серйозних застережень з принципами “Віддайте кесарево – кесареві” та “Моє Царство не із світу цього”. Для нас “Традиція” – це переможне і творче існування в світі того, що “не зі світу цього”, тобто Духу, який розуміють як силу могутнішу, ніж будь-яка людська чи фізична сила.

Така основна ідея істинно традиційного погляду на життя, яка не дозволяє нам говорити зневажливо про лише матеріальні завоювання. Навпаки, матеріальне завоювання є знаком якщо не духовної перемоги, то принаймні духовної слабкості чи своєрідного духовного “відступу” цивілізацій, які падають перед завойовником і втрачають незалежність. Там, де Дух, який вважають за вищу силу, був справді присутній, йому не бракувало засобів – видимих чи ні – для того, щоб чинити опір технічній чи матеріальній перевазі супротивника. Однак, цього не сталося. Отже, можна дійти висновку, що початок занепаду зачався і вичікував за традиційним фасадом кожного народу, завойованого згодом “сучасним” світом. Тоді, мабуть, Захід став цивілізаційною системою, де всезагальна криза набула найгострішої форми. Тут занепад діяв за принципом несхибного удару, який вражав і тягнув донизу часом блискавично, часом повільніше інші народи, в яких інволюція не зайшла так далеко, однак чия традиція вже втратила свою первинну силу, через що ці народи не були більше здатні захищатися від зовнішньої агресії.

Через такі міркування, розгляд другої частини нашої проблеми повертає нас до першої. Це проблема пояснення сутності та можливості виродження, без розгляду певних інших моментів.

Для цього ми повинні чітко визначити одну річ: є помилкою припускати, що ієрархія традиційного світу будувалася на тиранії верхів. Це всього лише “сучасне” уявлення, цілком чуже традиційному способу мислення. Традиційна доктрина, насправді, розглядала духовну дію як “дію без діяльності”, вона говорила про “безрух, що породжує рух”, всюди використовувала символ “полюса”, незмінної осі, навколо якої відбувається кожен упорядкований рух (ми колись вже писали, що в цьому і полягає значення свастики, “арктичного хреста”). Традиційна доктрина наголошує на “олімпійській”, духовній сутності істинної влади, а також на її безпосередньому впливові на підлеглих не через насильство, а через “присутність”; врешті, вона використовувала порівняння з магнітом, і в

цьому, що ми зараз побачимо, можна знайти ключ до нашої проблеми.

Лише сьогодні може хтось уявляти, як істинні носії Духу чи Традиції переслідують людей для того, щоб захопити їх і поставити на відведені їм місця – словом, що вони “керують” людьми, чи мають якесь особисте зацікавлення у тому, щоб встановити та утримувати ті ієрархічні відносини, за яких вони б виступали в ролі незаперечних володарів. Це було б смішно і безглуздо. Насправді основа традиційного поділу суспільства – це більшою мірою усвідомлення нижчим прошарком суті ієрархічних стосунків. Не вишому потрібні нижчі, а навпаки. Суть ієрархії в тім, що в деяких людях реально існує зародок духу, який в інших перебуває лише в стані ідеалу, перелцуття, розсіяного зусилля. Тому одних беззастережно тягне до інших, і їх нижче становище – це не зовсім підпорядкування чомусь чужому, а своєму власному істинному “я”. У цьому таємниця готовності до жертви, героїзму, вірності в традиційному світі, а, з іншого боку, престижу, авторитету та спокійної влади, на яку не міг би розраховувати важкоозброєний тиран.

Так міркуючи, ми близько підійшли до вирішення не лише проблеми занепаду, але й імовірності конкретного падіння цивілізації. Чи нам ще не набридло чути, що успіх будь-якої революції вказує на немічність і виродження попередніх правителів? Таке розуміння проблеми дуже одностороннє. Дійсно, воно було б правомірним в ситуації, де дикі пси раптом зірвалися з прив'язі – це справді свідчило б про безсилля і немічність рук, що тримали ланцюги. Але у випадку духовного розшарування, механізм якого ми пояснили раніше, речі виглядають інакше. Така ієрархія вироджується і легко зазнає поразки лише в одному випадку: коли людина вироджується, коли вона використовує свою фундаментальну свободу для заперечення Духу, щоб звільнити своє життя від будь-якої вищої точки опори та існувати “виключно для себе”.

Тоді всі зв'язки приречені на руйнацію, метафізична напруга, якій кожна жива істота завдячує власну цілісність, слабшає, будь-яка сила втрачає спрямованість і врешті розлітається навсідіч. Вершини, звичайно, залишаються чистими і непорушними у своїй вишності, але решта структури, яка від них залежить, перетворюється в лавину, масу, що втратила рівновагу і котиться спочатку ледь відчутно, потім з прискоренням вниз у найближчі долини. У цьому таємниця будь-якого занепаду та революції. Спочатку європеєць знищив ієрархію в собі, викоринюючи власні внутрішні задатки. А цьому відповідала основа порядку, який він потім знищив назовні.

Християнська міфологія пояснює вигнання перших людей з раю та Повстання Ангелів свободою волевиявлення, і саме до цього важливого моменту зводяться наші роздуми. Йдеться

про страхітливий потенціал всередині людини, який вона може використати для духовної руйнації та відречення від усього, що могло б їй гарантувати природну цінність. Це метафізичне рішення, яке проникло у віхи історії, набуваючи різних форм ненависті до традиції, революційного, індивідуалістичного та гуманістичного духу, або простіше, “сучасного” духу. Це рішення є єдиним вирішальним чинником в тасмниці занепаду – руйнування Традиції.

Якщо ми це усвідомимо, то нам, можливо, пощастить досягнути зміст тих легенд, в яких мовиться про тасмничих правителів, які “завжди” існують і ніколи не вмирають (тінь імпе-

ратора, котрий спить біля підніжжя гори Кюфхойзер!). Таких правителів можна відшукати лише, коли досягнеш духовної цілісності і пробудиш в собі властивість металу, який раптом відчуває “магніт”, знаходить магніт і невідвратно звертається і рухається до нього.

Поки що нам слід обмежитись цією підказкою. Повноцінне пояснення таких легенд, які дійшли до нас з найдавніших арійських джерел, може завести нас далеко. Іншим разом ми, можливо, повернемося до тасмниці відбудови, до “магії”, яка здатна піднести завалену масу до непорушних, самотніх та ледь мріючих вершин, які залишилися десь там, у височині.

ВСЕСВІТНІЙ ПОТОП НЕ ЗА БІБЛІЄЮ

До чого б не доторкнулося християнство, усе спотворило – так вважав Ф. Ніцше. Нині, коли інформація про давні міфи, Богів та етнічні релігії стає доступною всім, хто хоче досягнути їхню глибину, ми щодня відкриваємо для себе все нові докази про надто перекручену інтерпретацію християнством того, що вже давно існувало в язичницьких релігіях. Часом несподівані колізії постають перед нашим поглядом, коли ми читаємо ведійські тексти, де образні паралелі давніх міфів з відомими досі казками створюють дивовижне полотно духовної тканини арійського світогляду. Отже, читаймо про Всесвітній потоп у Брахманах.

Шатапатха-брахмана, I, 1.

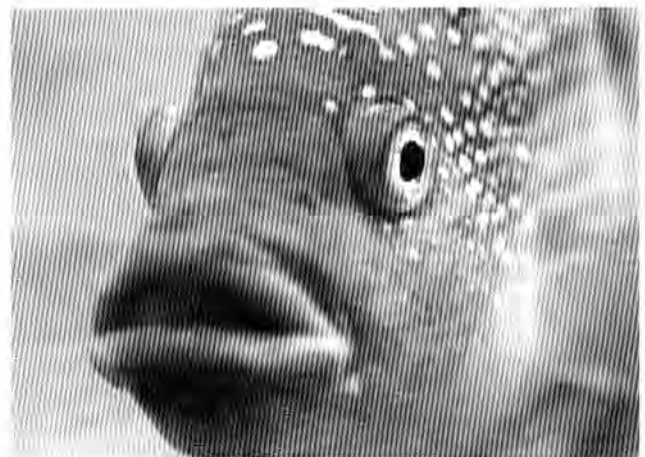
1. Вранці Ману принесли води для умивання рук, так само як і тепер приносять воду для умивання рук. Коли він умивався, до його рук потрапила рибица.

2. Вона сказала йому: “Поклопочися про мене, і я тебе врятую”. – “Від чого ж ти врятуєш мене?” – “Потоп знесе все живе. Від потопу я врятую тебе”. – “Як же я повинен піклуватися про тебе?”

3. Вона сказала: “Поки ми маленькі, нам загрожує багато небезпек. Риби пожирають одна одну. Помісти мене спочатку в горщик, і якщо я стану потім дуже велика для нього, то вирий яму і помісти мене в неї. Якщо я стану і для неї дуже завелика, то віднеси мене в море, бо тоді я буду в безпеці”.

4. Скоро вона стала великою рибиною – вона росла швидко. “У такий-то час буде потоп, тоді збудуй корабель. Коли потоп почнеться, зійди на корабель. Тоді я врятую тебе”.

5. Поклопотавшись про неї так, як вона йому веліла, він відніс її в море. Того року, що був

вказаний йому рибиною, він збудував корабель. Коли почався потоп, він зійшов на корабель, припливла риба, і він прив'язав корабельний канат до рогу риби. Вона швидко попливла до північної гори.

6. Вона сказала: “Я врятувала тебе. Прив'язи корабель до дерева, щоб не понесла тебе вода, хоча ти знаходишся на горі. Коли вода зійде, спустися вниз з гори”. Коли вода зійшла, він спустився вниз з північної гори, тому вона називається Манопавасапарна [1]. У потопі загинуло все живе, але Ману залишився один в живих.

7. Він жив, молячись і постуючи, бажаючи мати потомство. Для цього він зробив жертвопринесення паку [2]: ложкою кинув він у воду топлене масло, кисле молоко, сметану і сир. Через рік з усього цього жертвопринесення виникла жінка. Вона з'явилася щільною, з неї постійно капало молоко, з нею зустрілися Митра і Варуна.

1. Буквально “Гора, з якої спускався Ману”.

2. Паку – домашнє жертвопринесення.

Дитяча сторінка

БОЖАТКО

Надія Гора

ПЛЕЯНА І СВЯТОГОР

казка

Розповідають, що колись, дуже давно посеред Чорного моря був острів. Все на цьому острові було незвичним: і люди, і рослини, і тварини. Жила на цьому острові прекрасна дівчина Плеяна — донька самого Бога Сонця і морської цариці. Можливо тому рослини, зігріті промінням батьківської ласки, були такі великі і соковиті, а люди, обласкані батьківською любов'ю, були доброзичливими і ширими. І навіть хижі звірі, що жили поряд з людьми, не могли заподіяти їм шкоди і не кусалися. Люди займалися різними промислами, землеробством і скотарством, і все у них було гаразд. У садах милували око різнобарвні квіти чудової краси, плоди дерев дивували всіх своїми розмірами. Вироби шевців славились своєю оригінальністю, взуття чоботарів було зручним, луки і мечі зброярів були міцними, прикраси ювелірів вражали розкішшю. На полях достигали високі, в зріст людини, хліби. На лугах мирно наслася добре годувана худоба. І ніхто на острові не знав ні смутку, ні голоду чи холоду. І не було там бідних і багатих. Люди були веселі і щасливі.

Часто з першим промінням сонця виходила Плеяна до моря, щоби порадитися з матір'ю і батьком. І спостерігали тоді люди, як сонця диск купається в морі синьому. Спочатку, сонце грайливо показувало з води свою чупринку. Потім, поволі неохоче підіймалось у вись, опроміншуючи землю своїм сяйвом, і залишаючи на морській площині свого двійника. І ці два сонечка були вельми несхожі одне на одного. Те, що у небі — було поважне, сумне і величне. А те, що залишалося на поверхні води, було веселе, пустотливе і безтурботне. Воно, то розпливалося у велику золоту пляму, і тоді здавалось, що хтось могутній вилив у море золоте молоко, то, знов заокруглювалось, грайливо стрибало по хвилях, які добігаючи до берега, голубили ноги Плеяни.

Самотня постать юної красуні довго блукала вздовж берега. А краса її й справді була неземна. Від батька у неї були довгі, мов промінці, і золотаві, мов сяйво сонця, коси. Від матері — зеленкувато-сині, мов спокійні води моря, очі. Ніжне, мов виточене водою обличчя було блідим, з майже непомітним рум'янцем.

Коли Плеяна народилася, батьки не сперечалися, з ким їй залишитися: з матір'ю — в морській безодні, чи з бацьком — посеред білих хмар. Вдосвіта вони поклали маленьку новонароджену доньку в невеликий човник і довірили його долі. Хвилі винесли човник на берег острова. А мудрі волхви, котрі його знайшли, вбачали в своїй знахідці провидіння небес. Лише один з них — Ратибор виступив з грізним пророцтвом:

— Ця дитина принесе нам нещастя. Ми не можемо залишити її на острові, — промовив він.

Волхви переглянулися. Вони чекали, що скаже найстарший і наймудріший. А він мовчав.

— Чого ти мовчиш, Богуславе? — звернувся Ратибор до поважного старого чоловіка з довгою сивою бородою.

— Це воля могутніх Богів, ми не можемо їм противитися, — пояснив Богуслав, — Навіть якщо ми відвеземо цього маленького човника подалі від нашого острова, хвилі все одно принесуть його назад, і тоді вже не ми, а хтось інший знайде його. Краше я візьму цю дитинку до себе і виховаю її як власну.

Сперечатись з Богуславом ніхто не став, бо не було на острові людини, яка б краше за нього лікувала людей, зачаровувала злі сили і визначала долі за зорями, а погоду за пташиним польотом. На цьому й розійшлися, а з часом і забули про страшне пророцтво Ратибора.

А дівчинка, якій дали ім'я Плеяна, росла і розквітала в родині Богуслава, осягаючи знання наймудріших. А з нею процвітав і острів. Богус-

лав навчав Пляяну лікувати різні недуги, а вона розповідала йому, коли краще споряджати в море кораблі для рибальства, попереджала, коли буде шторм, коли буря. Це все Богуслав і так знав, але тепер у нього був вірний помічник, бо ніхто так не відчував моря, як Пляяна.

Багато сильних і заможних володарів різних країн, милуючись красою і багатством острова, мріяли про нього. Не один з них засилав сватів до Пляяни, бажаючи стати її чоловіком. Та всім красуня відмовляла.

— Невже ніхто з цих легінів тобі не до вподоби? — запитував у Пляяни Богуслав, який був для дівчини мов рідний батько. — На кого ж ти чекаєш?

— Я хочу, щоб мій суджений був мужнім і могутнім, як море під час бурі, і водночас був ніжним, лагідним і безкорисливим, як сонячне проміння, — відповідала юна красуня.

— Тобі доведеться довго чекати на таке диво, — зауважив мудрець.

— Скільки необхідно, згодна чекати, — спокійно і впевнено відповідала Пляяна.

Не раз безкрає небо вкривали чорні хмари, море хвилювалось, било берег хвилями, а поміж них випливав велетенський корабель з потворною головою змії на кормі, і юнак у довгому чорному плаші сходив на берег острова. Він був високий і худий. Риси обличчя були дивовижно правильні, але вони не робили юнака привабливим. Навпаки, було у ньому щось відлякуюче: чи то білизна обличчя, чи то чорні, мов вугілля, очі, від яких хотілося швидше відвести погляд. Щоразу він йшов однією й тою ж дорогою від берега до хатини Богуслава, а ноги його не залишали за собою слідів, бо довгий плаш їх замітав. І здавалося, що то не людина пройшла, а величезна змія проповзла. Та й ім'я у нього було підходяще — Змієвич. Полонила Пляяна серце Змієвича, а може щось інше спонукало його просити в Богуслава руки дівчини, та мудрець лише плечима зводив:

— Спитай краще у Пляяни, — відповідав Богуслав, — якщо любий ти їй, я перечити не стану, якщо ні — серце дівоче неволити не буду. І з нічим повертався Змієвич на свій корабель і пезав у морських глибинах, бо Пляяна і слухати його не хотіла. Та здогадувалася дівчина, що Змієвич не полишить своїх домагань, і скоро його чорний плаш знов розвіюватиметься над золотими пісками острова. Передчуття її не зрадило.

Одного теплого вечора, коли сонечко ховалося за обрієм, залишаючи на небі заграву, а хвилі ліниво викочувалися на берег,

вийшла Пляяна до моря (мов якась таємна сила кликала її туди). Дітлахи ліпили з піску дивовижних звірів і птахів, дорослі поралися біля домівок, і ніщо не передрікало лиха, яке поволі наближалося до острова. Лише волхви на вершині скелі палко молили Богів і з турботою поглядали на самотню постать дівчини на березі. Намагаючись вгамувати неспокій, Пляяна проходила вздовж берега.

Здавалося усе було, як завжди: море, сонце, Вітер, священні гаї. Та тривога, незнана до цього часу, спонукала до дії. Але якої? Що потрібно робити, Пляяна не знала. Чому волхви зібралися на скелі, їй не сказав ніхто. Чому море таке спокійне і навіть сумне? Дівчина не розуміла, хоча як донька моря завжди відчувала його. І чому чайка кружляє над головою і так жалібно квилить? Пляяна не здогадувалася.

— Чому ти кружляєш наді мною? Про що попереджаєш? — з жalem спитала Пляяна у птаха, піднявши голову. — Я не розумію тебе! Богуслав не підпускає мене до зоряних знань. Він не навчив мене твоєї мови, хоч я й просила його. Я не розумію тебе!

Та через мить все стало зрозумілим. Величезний корабель зі зміїною головою з шумом виринув з глибини і пришвартувався поруч. Діти з криком кинулись по домівках. Волхви по одному полишали скелю, залишився лише Богуслав. А постать в чорному плаші спустилася з корабля і підійшла до Пляяни.

— Невже обов'язково лякати дітей? — гнівно вигукнула Пляяна. — Хіба не можна задалегідь з'явитися на обрії? Для чого потрібно з шумом та тріском вискакувати з води?

— Я хотів справити на тебе враження, — спокійно, без тіні сумніву за skoєне відповів Змієвич.

— Тобі вдалося лише роздратувати мене і перелякати дітей.

— Що мені до дітей? А роздратованість може призвести до зморшок, які аж ніяк не пасуватимуть твоєму личку, — сухо промовив юнак, — та я подолав шлях і час не для того, щоби розповідати, що пасує твоєму обличчю, а для того, щоби востаннє запропонувати тобі стати моєю дружиною. Слово “востаннє” зародило в серці Пляєни надію, що вона більше не побачить цих холодних байдужих очей. Вона глянула у вічі Змієвичу. Їй пригадався ніжний і лагідний погляд дружини Богуслава, турботливий і розуміючий погляд самого волхва, бешкетні погляди дітей, дратівливі, сумні та розлючені погляди тих кавалерів, яким відмовляла Пляєна. А в очах у Змієвича ніяких почуттів, там лишень холод і безодня. На мить їй стало страшно.

— Ні! — без жодного сумніву, рішуче мовила вона, — я ніколи не буду твоєю дружиною. Я не кохаю тебе, а ти мене.

— Коханя?! Що за дурниці? — без подиву промовив Змієвич.

— Тим більше — ні! — вигукнула дівчина, якій ця розмова остогидла, — і залиш мене в спокої!

— Ти пошкодуєш, — без злості і жаги промовив Змієвич.

— Ніколи! — промовила дівчина.

І пошкодувала в цю ж мить, бо побачила, як з корабля спускалися три чорні постаті більше схожі на примар, ніж на старих жінок. Згорблені, з довгими худими руками, з висохлими обличчями й гачкуватими носами, з посмішками, від яких холола кров, вони поволі просувалися островом. Пляєна чула про них. Це були: Біда, Нужденність і Недоля. Дівчина хотіла кинутися до Змієвича з проханням не губити острів, та шум під ногами відволік увагу від думок про страшних бабусь.

Золоті піщинки по одній, мов перлинки на нитці, поволі почали кружляти довкола патериці, на яку спирався Змієвич. Набираючи обертів, пісок, мов гадь, звивався довкола патика, і з кожним обертом його ставало все більше. За мить величезний ураган з потворною головою зміюки, немов дзига, крутився перед Пляєною. Дівчина оглянулася. Білі хатини виглядали з-за дерев, але жодної людини не було видно. Лише самотня постать Богуслава височіла на кручі. А позаду і вздовж острова здійснювався велетенський вихор.

— Ти знав, ти про все знав, Богуславе, — здогадалась Пляєна.

Чотири нищівні сили з чотирьох сторін, руйнуючи все довкола, борознили острів, а три постаті-примари, голосно регочучи, шкандибали серед уламків.

Пляєна з люттю поглянула на юнака в чорному вбранні. Він стояв нерухомо, а в його погляді не було ні злості, ні задоволення — лише байдужість. Пляєна вихопила ніж, що завжди висів на поясі, і замахнулася, щоби вдарити ним кривдника. Та не встигла, бо Змієвич хутко штрикнув дівчину своєю палицею, на яку завжди спирався. Пляєна скрикнула від болю, і це було останнє її слово. Бо через мить її руки стали витягатися донизу, голова почала рости, а тіло надуватися. Її ніжна шкіра вкрилась чимось схожим на кору дерева. Дівчина перетворилася на велетенського восьминога, не втрималася на ногах і хлюпнула на пісок. Змієвич змахнув над морським чудовиськом плащем і попрямував на свій корабель, який зник одразу, як тільки юнак піднявся на нього. А Біда, Нужденність і Недоля продовжували блукати руїнами знищеного острова.

Троє хлопчаків, які бавилися на березі моря і яких налякав своєю раптовою появою Змієвич, не побігли, як решта, додому, а сховалися неподалік, за великим каменем. Вони бачили все, що відбулося, та розмови майже не чули. Коли жадливий корабель накрили морські хвилі, діти кинулися до чудовиська, в яке перетворилася Пляєна.

— Не підходь ближче! Може кинутися на нас! — говорив один з них.

— Та ні. Це ж наша Пляєна, вона і мухи не образить, — відповів другий хлопчина, який добре знав Пляєну, бо був сином Богуслава.

— Це була Пляєна, а тепер це жадливий гігантський восьминіг, — прошепотів перший голос.

— Погляньте! Воно плаче, — зауважив третій хлопчина.

— Не воно, а вона! — розлючено вигукнув син Богуслава, — Їй необхідна допомога, треба підтягнути її до води.

— Але вона така здоровенна. Нам не впоратися. Біжімо покличемо дорослих, — запропонував третій юнак.

— Не потрібно! — почувся владний голос Богуслава, — дорослим зараз не до цього. Ураган повністю знищив оселі.

— А наші батьки? — запитав один з хлопців.

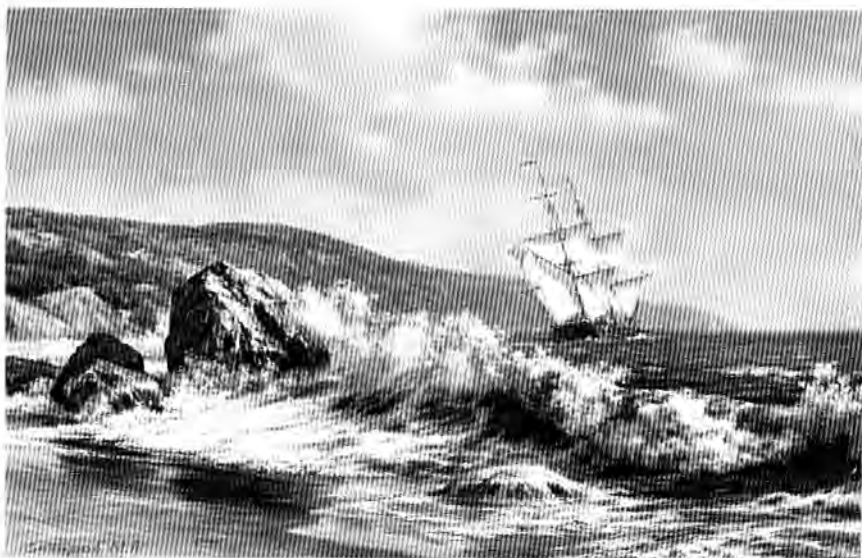
— Не хвилюйся, вони живі. Ратибор відвів усіх у безпечне місце, в печери. Хлопчаки полегшено зітхнули. — А тепер біжіть і ви до них, та обминайте старих бабів, що блукають островом. А ти, Гудино, залишся, — звернувся Богуслав до сина. Як тільки хлопці залишили узбережжя, син звернувся до батька:

— Чому ти не захотів, щоби нам допомогли? Ти боїшся, що Ратибор вб'є Плеяну?

— Ти мудрий не за роками, — гірко посміхаючись, промовив Богуслав, — так, Ратибор не хоче зрозуміти, що все, що відбувається, відбувається за божим велінням. Він думає, що у всьому винна Плеяна. І тепер, коли вона така вразлива, він може знищити її. Тому нам необхідно поспішати.

— Батьку, але нас лише двоє, а вона така велика, — зауважив Гудина.

— Ні, синку, з нами море, сонце, вітер. З нами вся природа. З нами Боги. Богуслав підняв руки до неба і почав молитися. Те саме зробив і Гудина. Вдарив грім, запалахкотіла блискавка. Перші краплини дощу перетворилися на зливу, а легенький вітерець — у могутнє вітрисько. Раз у раз, з кожним подихом Стрибога, хвилі ставали вищими і довшими. Море ніби піднялося і попливло на берег. А коли найвища і найсильніша хвиля огорнула собою тіло восьминога, вода забрала його в море. Вітер стих, дощ вщух. І Богиня Дана перекинула коромисло-веселку через увесь острів.

— Це добрий знак, — промовив Богуслав, — Дана благословляє нас на відбудову острова, на великий початок. Основне — вірити у свої сили і в сили матері-Землі.

— А Плеяна? — несміливо запитав Гудина.

— Вона буде золотим вінцем нашого острова, — відповів мудрий волхв.

Гудина не розумів, про що говорить батько, та знав, що Богуслав ніколи не помиляється. Для острів'ян наступали важкі часи. Їхні будинки були зруйновані, врожай знищений, а худоба частково побита. Та Богуслав мудро розсудив. Він кожну родину розділив на дві половини: одна займалася відбудовою житла, інша рятувала врожай. Богуслав дозволив вирубувати в лісі найстаріші з уцілілих дерев для укріплення будинків, а на їх місце садити молоді пагіщі зі священних гаїв. Те, що залишилося від урожаю: овочі, колоски пшениці, жита, гречки, проса, — зносили в одну велику стодолу, а потім ділили між родинами. Людям було важко, та від холоду і голоду ніхто не помер. Не завдали шкоди і три баби-примари, бо Богуслав знесилив служниць Чорного Бога, і вони не встояли проти його чар. Тинялися вони островом, блукали поміж хатами, та люди їх не помічали, не чули голосів, і не відгукувалися, коли їх кликали Біда, Нужденість, чи Недоля. Тому одного дня старенькі пішли в море і більше не поверталися. Мешканці острова бачили тугу і жаль в очах Богуслава, тому ніколи не дошкуляли йому запитаннями про Плеяну. А морське чудовисько ніколи не показувалося з дна морського, не хотіло лякати ні дітей, ні дорослих.

А далеко від острова, на краю світу, у високих Святих горах, що здіймалися над непрохідним лісом, жив красень Святогор. То не ліс шумить, то не земля дрижить — то богатир на коні скаче, молодецьким мечем розмахує. Розмахувати розмахує, та надарма: і травинки не скосить. Сила, міць, відвага є в тілі Святогора, а в очах палке кохання до рідного краю, до кожного листочка на дереві, до квіточки на землі. Підвів Святогор очі у чисте небо — там пташки парами літають, глянув він на ліс — там звірі парами гуляють. Замислився парубок, вирішив він про долю свою Матір-Долю розпитати.

— Велика Богине Мокоше, навчи, як долю свою розпізнати! — вигукнув богатир.

І почув він голос ніжний, що лунав над горами:

— Направляй ти свого коня, Святогоре, на схід сонця, через ліси, через поля, вздовж моря Чорного. Там біля гір Ірію знайдеш ти кузню Сварога. Там і довідаєшся ти про долю свою.

І поїхав Богатир до гір Ірію, до каменю Алатирського. І розкинулися перед ним золоті поля, що стрімко врізалися у синю далечінь, і височіли перед ним зелені ліси, що вершечками зачіпали хмари, і зелені простори моря, в яких відображалися зорі. Так, милуючись красвидами, незчувся Святогор, як доїхав до гори заповітної. Небо було чистим без жодної хмарки, а грім гримів. Та не Перун не забавлявся, а Сварог у кузні топку волосину долі кував. Зайшов Святогор до кузні, не побоявся. Вклонився велетню-ковалю.

— Що куєш, ковалю, — сміливо запитав Богатир.

— Я кую нитки долі. Ті, кого цією ниткою зв'яжу, — невдовзі поберуться.

— А де моя доля? — запитав Святогор, — з ким мені приречено побратися?

— А твоя наречена за морем, на великому острові. Її шкіра, — як кора соснова, а волосся, — як дурман-трава. А сама вона чудовисько восьминого.

Зажурився Святогор і пішов від Сварога з сумною повинною. Довго думав Богатир над пророцтвом великого Ковалю, повертаючись додому. Та проїжджаючи повз море Чорне, зіскачив він зі свого коня.

— Погуляй, добрий коню, на волі, а я піду на острів і вб'ю восьминого чудовисько, — промовив Богатир і відпустив вірного друга. Довго блукав Святогор берегом у пошуках корабля, який би пілив до великого Поморського острова. Ніхто і слухати не хотів. Всі боялися чудовиська, яке жило в водах біля острова та іноді завдавало шкоди купцям. Не знали люди, що то не чудовисько топить їх кораблі, а Чорний змії Змісвич забавляється. Та одного дня помітив Святогор, що сильні і спритні чоловіки вантажать зброю на один із кораблів.

— Ви куди зібралися, молодці? — запитав він найстаршого з них, — на купців ви не схожі.

— Ми ідемо на Поморський острів. Там в його водах чудовисько завелось, весь острів розгромило, людям життя не дас.

— Візьміть мене з собою, — попросив Святогор, — може, чим згоджуся.

— А зброю в руках тримати вмієш? — поцікавився один з чоловіків.

Святогор показав великого меча, що носив за спиною.

— О-го, — вимовив вражаний чоловіча, — такого не кожен втримає. Сідай на корабель. Зараз рушаємо.

Святогор і хвилинки не сумнівався, що чинить правильно. Богатирська кров грала в жилах, хлопця хотів визволити бідних острів'ян, а

ще більше хотів подолати пророцтво Сварога. Сотні могутніх хвиль колисали корабель, два сонечка: у небі і в дзеркальному відображенні моря вказували шлях. Зазвичай, моряки орієнтуються по зорях, а тут сонечко влень, а місяць вночі, прокладали по морю золоту і срібну доріжки, від самого початку шляху аж до острова. За три місяця і три сонця добралися вояки до острова. Вони обпливли його довкола кілька разів, та ніяке чудовисько на них не напало, не показувало своєї жахливої подобі. Тоді вирішили вони зійти на берег і розпитати у мешканців, як і чим можна їм допомогти вбити цю тварюку.

Сам Богуслав вийшов зустріти і привітати гостей. Він розповів заїжджим, що ніякого лиха восьминого чудовисько їм не робить, що воно мирне і вразливе і не таке страшне й велике, як про нього розповідають. Також розповів мудрий волхв і про те, як жахливий ураган знищив їх острів. Та навмисне промовчав про те, що спричинило гнів Чорногобога.

— А де зараз ваше мирне чудовисько? — спокійно спитав Святогор, погладжуючи чайку, що сіла йому на плече.

— Мужній і ніжний, могутній і лагідний, — тихо промовив Богуслав, пригадавши, яким, на думку Плеяши, повинен бути її наречений. Саме таким і був Святогор.

— Я не почув, що ти сказав? — перепитав Святогор.

— Не знаю. Можливо, десь на березі, а може — в морі, — відповів мудрець, та рукою показав на скелю і пильно глянув у вічі богатиря.

— Якщо ви не заперечуєте, я пройдуся, огляну острів, — запропонував богатир.

— Звичайно. Тільки не барися. Якщо цим мирним людям нічого не загрожує, то ми будемо повертатися, — відповів старший по кораблю.

Святогор пішов вздовж острова до скелі на яку показав Богуслав, сподіваючись віднайти ту, що мала стати його долею. "Далеко на ост-

рів чудовисько вибратися не може, бо інакше воно б не було морським. Отже, його треба шукати або в морі, або біля нього”, — так роздумував богатир біля великого каменя під скелею. Та камінь ворухнувся, і з жахом помітив Святогор, що то зовсім не камінь.

— Шкіра, як соснова кора, волосся, як дурман трава, а дівиця — чудовисько восьминого, — згадав богатир страшні Сварогові слова. — Це ж наречена моя.

Та те, що він бачив, було в сто разів страшнішим за те, що він уявляв. Не роздумуючи, витягнув Святогор меч з піхов і з силою рубонув чудовисько. Глибокий рубець з’явився на тілі чудовиська, та воно не ворухнулося. Поклав тоді Святогор золоту монетку — алтин біля тіла і повернувся на корабель, де його вже чekali. А коли корабель був уже далеко від острова, вдарив грім і біля скелі спалахнула блискавка, а над подорожніми розкинула свій різнобарвний місток Веселка.

— Що це? — питали вояки.

Та ніхто не знав, крім Богуслава. Від меча Святогорового прокинулася Пляяна, спало з неї закляття Чорного Змія, стала вона знов красунею неземною. Перун вітав громовицею її зцілення, а Дапа — веселкою. Підняла Пляяна алтин, що залишив Святогор і пішла з ним до Богуслава й до мешканців острова.

— Через мене зазнали ви лиха, — промовила Пляяна до людей, — мені за все відповідати, мені острову славу повертати. Народ невдоволено гомонів. Та заступився Ратибор:

— Ви не послухали мене, коли двадцять років назад знайшли крихітне дитя у човнику. Послухайте ж тепер. Доля нашого острова пов’язана з цією дівчиною. Лише вона зможе повернути спокійне і безтурботне існування в наші домівки. І нехай допоможуть їй Боги.

— Нехай, нехай! — зашумів натовп.

Цілу ніч мудрували Пляяна і Богуслав, як можна повернути острову його минулу славу. А на ранок розпорядився волхв будувати великого човна і споряджати міцних чоловіків у плавання.

— Що ти надумав, Богуславе?, — розгублено питали волхви.

— Ми відправимо купців у інші краї, будемо торувати, — впевнено відповів Богуслав.

— Але чим? І як? Ми ніколи цим не займалися. Ми не вміємо. Що ми будемо купувати? — невдоволено шуміли волхви.

— Спочатку, кожен принесе на перший корабель те, що у нього залишилося після нападу Змієвича. Гончарі принесуть посуд, якщо він уцілів, ювеліри — прикраси, ткачі — полотна, чоботарі — взуття, а головна надія на зброярів. Ми ніколи не воювали, бо не було такої потреби, тому ми повеземо в світ нашу зброю. А ще ми можемо спробувати завезти в чужі незвідані краї перли, — впевнено промовив Богуслав, — ми повеземо їх в ті краї, де їх ніхто не бачив, бо немає там моря. А потім, з часом, коли ми очистимо поля й сади від каміння, що його розкидав Змієвич, коли повернемо родючість нашим землям, кожен зможе займатися своєю справою. Подумайте над тим, що я сказав. І пам’ятайте, що вибору в нас немає, бо запаси пшениці закінчуються. Ми не зможемо засіяти ниви.

— Хто поведе корабель? — запитав Ратибор.

— Пляяна, — промовив Богуслав, — вона краще за всіх знає море, вміє його втихомирити, заговорити.

— Ну що ж, тоді до роботи, — захопив Ратибор, — наші рибальські човни не годяться для далеких подорожей, а великі кораблі потрошив ураган. Благослови нас, Богуславе, на заготівлю

дерева для нового корабля і на добру справу.

На місці вирубаних міцних дубів посадили молоді пагінці. Будували корабель дружно, швидко, весело й завзято. А коли теслі поклали останню дошку, люди почали зносити своє добро і завантажувати на корабель. Усі приносили, хто що мав, ніхто нічого не сховав у скриню. Насипали велику купу добра. А на сам вершечок величезної купи поклала Пляяна золотий алтин, що його залишив Святогор.

В цю мить велика хвиля викотила на золотий пісок купу мушлів, а в них — дорогі перли. Заледве встигли їх позбирати, як друга велика хвиля поставила корабель на воду.

Плеяна і двадцять відважних чоловіків відправилися у перше далеке плавання. Вони плвли з одного краю до другого пропонуючи свої товари, а Плеяна на дерев'яній дощечці невтомно вела записи, де і що вони продали, що купили і що бачили. Це необхідно було, щоб полегшити наступну подорож, щоб знати, в яку землю що везти, і що там можна придбати. Через сорок пекучих сонць повертався корабель на рідний острів. Везли вони багато пшениці, гречки, жита, щоби засіяти лани, везли тонку, мов волосина, тканину і різні незвичайні овочі.

Мешканці острова радо зустріли своїх купців, дивувалися розповідям про побачені землі і тішилися вдалому поверненню корабля. А на зимове сощестояння знов відправилася Плеяна в чужі краї. І знову повернулася з вдалою торгівлі. І почав багатшати острів. Зависочіли на острові будинки, вдвічі вищі за старі, й забуяли в садах плодоносні дерева, заколосилися поля. І покотилася по всій землі слава і про диво-острів, і про купця-дівчицю. Почали називати цей острів Золотим, Алтинським, а навіть Атлантидським, чи просто Атлантидою.

А Плеяна возила товари все у нові незнані землі. Одного разу заманулося красуні заїхати на гори Святі, подивитися на людей тамтешніх, показати вироби майстрів атлантидських.

Та слава про дівчину-купця попереду бігла. Почув Святогор, що написана красуня в краях його торгує, вирішив подивитися, чи справді вона така гарна, як про неї говорять. Приїхав у місцину під Святими горами, де заморські купці торг вели, глянув і завмер. Краса неземна була перед ним. Не втримався Святогор і підійшов до Плеяни.

— Красою своєю разючою ти сонцю подібна! Стан стрункий, мов у берізки, руки ніжні, мов у лебідки крила, очі — далечинь морська. Прийми золотий перстень від мене, стань мені другом надійним і вірною дружиною будь!

Промова Святогора вразила дівчину. Ніколи вона ще не чула, щоб Богатир так ніжно говорив. Сам, як гора, руки міцні, мов гілки дуба, а слова, мов джерельна вода. Сподобався він Плеяні.

— Ти навіть не питаєш, як звуть мене? — здивувалась дівчина.

— Знаю. Плеяною тебе кличуть, — промовив Святогор.

— А може, ти не пара мені, може, не сподобався? — жартівливо спитала дівчина, та, побачивши неприхований смуток в очах богатиря, додала, — я пожартувала. Засилай сватів. Он батько мій Богуслав, ніби знав: ніколи в плавання не ходив, а цього разу відважився.

І заслав Святогор сватів, і прийняла Плеяна золотого персня від богатиря, і весілля відгуляли біля Святої гори. На весілля прийшли Дажбог і Стрибог, Мокоша з Долею, Сварог із Ладодою. Та й промовив Святогор до Мокоші:

— Подивись, Мати-Мокош, я долю свою пересилив: не женився на чудовиську, а одружуюся з красунею!

Та й промовив Святогор до Сварога:

— Ковалю, батьку наш! Викуй нам золотий вінок — для Святогора та Плеяни. Перемогли ми долю свою.

Відповіла йому Мокош:

— Що Долею написано, того не змінши.

І додав Сварог:

— Нитка долі тонка, та хто її розірве?

Поглянув Святогор на Плеяну. Руса довга коса, перекинута через плече спадала на груди.

— Чому на грудях носиш косу? Відкинь її на плечі, — запропонував Богатир.

Відкинула дівчина косу — і великий рубець побачив Святогор на шії коханої.

— Що це? — здивувався Богатир.

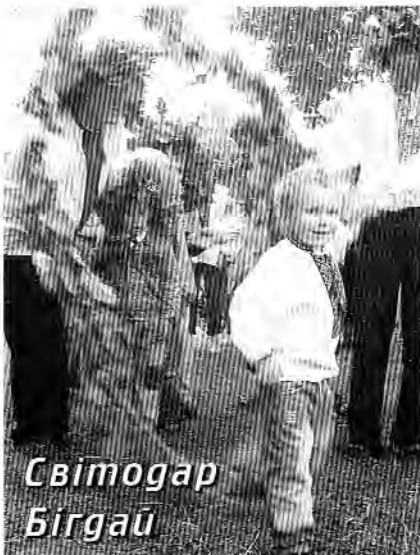
І розповіла йому Плеяна, як Чорний змії зруйнував їхній острів, та перетворив на морське чудовисько її, як прокинулася вопа від меча богатирського і стала знову дівчиною. І зрозумів тоді Святогор, що неможливо втекти від долі, не можна обминути її.

І зажили Святогор з Плеяною в горах Святих, славлячи Богів і розповідаючи всім про острів дивний, що лежить посеред Чорного моря.

Для найменших малят

СОНЯЧНИЙ ОНУК СВІТОВИДА

**Світодар
Бігдай**

Небагато дітей можуть похвалитися власними книжечками. Цей хлопчик Світодар з раннього дитинства складає віршики. Він оповідає про все, що бачить його допитливий погляд, та й не простими словами, а римованими. У 2006 році Олег Черногуз видав його дитячу збірку віршиків під назвою "Золотий зайчик", автору якої тоді виповнилося 5 років. Світодар народився саме на свято Світовиди, від цього Бога-покровителя отримав ім'я. З мамою та бабусяю він буває на великих українських святах Рідних Богів. А ще – Світодар найстарший з дітей, у нього є сестричка Любава та найменший братик Богданко, який нещодавно поповнив родину. Ось почитаймо разом кілька віршів сонячного онука Світовиди.

ЖУК

Сидить жук на дорозі,
Шматок ягідки на розі,
Ніжки – тонкі павутинки,
А ще два крила на спинці.

ЗАЙЧИК

Зайчик стрибав,
Зачепивсь і впав.
Лапку забив,
Бо стрибать любив.

РАНКОМ

Ранком у хаті,
Де люди багаті:
Картопля вариться,
Баба свариться,
Мама дримає,
Світан співає,
Киця нявкає,
Жучка гавкає,
Кури на городі,
Тато на роботі.

ЯБЛУКО

Яблуко смачненьке
На гілочці висіло,
Зайченя маленьке
Коло нього сіло,
Воно яблуко кусало.
Кущим хвостиком махало.

ЩО У КОГО СМАЧНЕНЬКЕ

У баби Ніни
Смачні апельсини.
У баби Федори
Смачні помідори.
У баби Секлети
Солоні котлети.
А у баби Зіни
Пиріжки згоріли.

ШКОЛЯРИК

В перший клас до школи йду,
Сам портфеліка несу.
Книжки, зошити, букварик,
Гарний я тепер школярік.

Світодар Бігдай. Золотий зайчик. Передмова
Олега Черногуза. – К., 2006. – 20 с.: іл.

ФСБ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

*“Та, не приставай ко мне и все... Какой кастет? Я церковнослужащий. Какой кастет?”
(Сергій, паламар каплиці Московського патріархату)*

Пройшло аж два дні, а я й досі не можу збагнути, чому свята для кожного достойного українця (якщо брати глобальніше – європейця) неділя перетворилась на криваву. У цей день порядні люди зазвичай відпочивають після трудових буднів, а багато з них навіть присвячують вихідний справам духовним.

Хтось недільного ранку заходить до золотоверхої церкви, а дехто, як Артем Брезгін, приходить на капище. Та чи можна було збагнути, що у нашій аж занадто терпимій до різних вірувань та релігій країні, звичайна прогулянка з дружиною та півторарічною дитиною поруч Головного Капища України обернеться ледь не трагедією.

Я не вправі судити про моральне право та далеко не компетентний, щоб коментувати юридичний аспект будівництва УПЦ МП каплички поруч із розкопками руїн Десятинної, але вочевидь її служителям та прихожанам там досить таки тісно, і вони зовсім не готові ділитися зручним місцем із рідновірами, яких представляє Об'єднання Рідновірів України (ОРУ). Я розумію, ба навіть уявляю, як драгує ортодоксальних московських священиків сусідство з язичницьким капищем, на

Інтерв'ю з паламарем, що віртуозно орудує церковними дзвонами і кастетом

якому, до того ж, регулярно проводяться обряди, проте українське законодавство змушує приборкувати особисту ненависть заради нормального співіснування. І часом це навіть діє.

Хай там як, але похмурого ранку 19 серпня, язичники знову прийшли, щоб віддати шану Рідним Богам. З каплички суворо споглядали дійство, та переконаний, журилися через відсутність міжконфесійних контактів, бо некоммунікабельність та ігнорування з боку язичників,

християни московського патріархату лихо компенсували гостинними криками про те, що “никакого хохляцкого языка нет и нет никакой хохляцкой земли, нет и не будет”.

Напевно, все й закінчилося би дружньою сваркою на ґрунті українофобії та ненависті до нашого національного, якби пономар каплички Сергій, за власним висловом “людина божа”, не почав вправно орудувати кастетом, доказом чого є глибокі рани на обличчі одного з рідновірів – громадського діяча Івана Івановича Тернового. Далі гарячіше... Охоронець якогось з прихожан дістав пістолет “Форд-17” та без застережень сумління

Злочинець (в минулому працівник спецслужб): "Я стреляв на опереження..."

почав стріляти в язичників. Шкода, знання Біблії не дозволяють сказати — це гріх смертельний чи кілька десятиріч в монастирі полетіти пекельні муки молодика.

Не варто навіть описувати розпач дружини Артема, на очах якої чоловіку всадили дві кулі та вже лежачого били чимдуж руками, ногами та різними предметами, за які зазвичай дають кілька років умовно. Це не голлівудський бойовик, а справжній христовий похід. Приїхала "швидка" та міліція. Артема відвезли до лікарні. Чисто з журналісткою цікавістю я намагався розпитати пономаря, чи довбанув батюшка когось, як в анекдоті, кадилом, але той відмовлявся давати коментарі пресі. І правильно, адже усе сказане можуть використати у суді, а навіть дурню зрозуміло, що світити "людині божій" далеко не хуліганка.

Здається на цьому жахи кривавої неділі мали скінчитися і зранку Артема виписали з лікарні. Не знаю, чи зарікався він у цей момент ходити із сім'єю на щонедільні славлення Богів, але часу для філософських роздумів в цього добродушного та серйозно потерпілого громадянина наче демократичної та правової країни було небагато. Не встиг Артем зібрати речі, як з'явився полковник міліції Олексій Іванович Кіреєв разом з конвоем та відправив законослухняну жертву бійні, дякувати вищим силам, не по етапу, а для початку до відділку міліції на Прорізній.

Продовження історії не показують навіть у відвертіших бандитських серіалах: пресинг слідчих, допити, відмова пустити до підозрюваного рідних та правозахисників, небажання викликати "швидку", не зважаючи на жахливий стан здоров'я. Лише після погрози членів громади вчинити гвалт та організувати прес-конференцію прямо у стінах райвідділку, Артема відвезли до лікарні.

Перекоаний, варто запитати начальника Шевченківського РУВС пана Петра Тимофійовича Мірошніченка, чи була спроба відібрати фотоапарат у немолодої язичниці, яка залишила вели-

кого синця на руці від укусу, чому для всіх оточуючих очевидна річ, що Артем — жертва ганебної провокації, але цей факт ігнорується правоохоронцями. Хоча на остатнє питання відповідь проста — резонансна справа потребує оперативної реакції, а людину, яка щойно встала з операційного ліжка, зробити крайньою надзвичайно легко. Зараз не карають вишніх. Зараз роблять "терпілами" слабких та беззахисних.

Не лише Артема затисли коліщата каральної машини. Наразі ще четверо молодиків, які навіть не проходили в неділю поруч з Володимирською, 2, з'являються певно на оздоровленні в ІТУ на Подолі. Можливо молодим хлопцям, серед яких один неповнолітній, сплести лапті швидше, ніж дорослому Артему? Це питання на совісті міліції.

Кожен християнин скаже, що їх покарас Господь. Напевно він покарає й своїх служителів. Адже я зовсім ненароком почув, як глухенька бабуся, думаючи, що шенче, просто волала, питаючи свого батюшку чи пробачать їй Сили Небесні "лжесвідетельство". Батюшка пробачив і всі гріхи відшустив. Сподіваюсь, Бог чи Боги не пробачать.

Залишається гадати, кому вигідне подібне шоу? Для чого людині, яка прийшла з дружиною та малою дитиною, накидатися на кільканадцятьох головорізів? Хто не побоявся вдягнути на руку кастет? Хто хоче дограбувати країну, остаточно роз'єднавши її полум'ям релігійної ворожнечі? Хто готовий заради примарних успіхів на позачергових виборах спалювати життя ще одній українській сім'ї? Чому деякі прибічники УПЦ МП діяли так нахабно, пеначе "господа" джсїмси бонди чи просто офіцери ФСБ на спеціальному завданні? Кому заважає наша національна єдність? Чому російські канали відверто провокують і змальовують нам міфічний погром скінхеддами, яких між іншим ніхто не бачив, погром православної церкви? Навіщо, в решті решт, сварити українців та росіян? Висновки робіть самі.

Велеслав Бас

ПРОВОКАЦІЯ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ В СЕРЦІ УКРАЇНИ

12 серпня 2007 року Об'єднання Рідновірів України спільно з громадами "Сонячна", "Хоривичі" та Українським Звичаєвим козацтвом на Святилищі Сварога, що є Центральним Жертовником України (Старокиївська гора, вул. Володимирська, 2) здійснили обряд Тризни по слов'янських православних Волхвах та язичниках, які загинули в результаті насильницького хрищення України-Руси 6496 (988) року князем Володимиром-Базилієм. Обряд передбачав вшанування пам'яті Предків, що загинули в ті буремні роки у боротьбі за право не бути рабом на своїй власній Богами даній землі, та священну ходу до Співочого поля. На Співочому полі, як відомо, стараннями і на копт Московського Патріархату 12 серпня відбувся святковий концерт популярних іноземних російськомовних виконавців, які, як і тисячі глядачів напевно і не усвідомлювали, що вони, фактично, прийшли святкувати жорстоке вбивство мільйонів своїх Предків слов'ян-русичів (за даними історичних джерел, тільки в XI столітті в результаті громадянських війн та повстань проти насильницького хрищення Русі загинуло близько 7 мільйонів русичів-українців).

Про рідновірський захід було завчасно повідомлено органи місцевого самоврядування та Управління у справах релігії м. Києва (лист від 08.08.2007, № 051-1876), яке вже у котрий раз порадило рідновірам обрати інші місця для проведення українських традиційних свят подалі від людських очей. Під час здійснення релігійного рідновірського обряду паламар незаконно поставленої нещодавно християнської будівлі (Московського патріархату) почав бити в дзвони так голосно, що не було чути слів поминання Предків. Дерев'яна споруда, збудована місяць тому без дозволу держадміністрації та інших, відповідних статусу цієї землі інстанцій, на самовільно зайнятій заповідній охоронній території, поруч за 10-15 метрів від історичного жертовника. Про цей кричущий факт порушення неодноразово заявляли у ЗМІ працівники Історичного музею України, представники різних державних, громадських та релігійних організацій.

Член Об'єднання рідновірів України Володимир Кагадій звернувся до паламаря, який, на думку очевидців, був напідпитку, і ввічливо попросив не заважати обрядодії (до кінця обряду лишилося 20 хвилин). У відповідь паламар з брутальною нецензурною лайкою та криком, що він, мовляв, не буде слухати якихось язичників,

ударив п. В. Кагадія кулаком по голові, внаслідок чого п. Кагадій упав на землю. Кілька рідновірів кинулись на допомогу до місця інциденту. Зав'язалася бійка, під час якої з'явився невідомий з газовим балончиком. Паламаря, який перший розпочав бійку оточуючі називали Сергієм. Саме він, та двоє лебеліх чоловіків міцної статури у чорних костюмах, що здійснювали охорону християнської споруди або, можливо, навмисне були найняті Московським Патріархатом для здійснення провокації, розпочали бійку і зірвали проведення Тризни, що тягне за собою відповідальність згідно диспозиції частини 1 статті 180 Кримінального кодексу України (ККУ), тобто містить ознаки злочину – "Незаконне перешкоджання здійсненню релігійного обряду, що зірвало або поставило під загрозу зриву релігійний обряд" та дій, що підпадають під ознаки злочину, передбаченого частиною 1 ст. 122 ККУ, або частини 2 ст. 126 ККУ.

Обряд рідновірів дійсно був брутально зірваний служителами церкви: неприпустимий у святих місцях шум та лемент, брутальна лайка, кровопролиття та намагання розірвати Священне Коло є справжньою наругою над почуттями віруючих і взагалі українцями, які здійснюють обряд на своїй рідній землі.

Під час та після інциденту названі вище та інші особи з боку Московського патріархату всіляко проявляли свою зневагу та ненависть до всього українського, починаючи від мови, закінчуючи державними інституціями, чим розпалювали національну, міжконфесійну та міждержавну ворожнечу, і ще більше підсилювали напругу. Міліція, яка приїхала на місце сутички, чомусь не затримала і не встановила особу того, що застосував газовий балон, хоча цей учасник сховався саме в церкву, так само не встановлювали осіб двох бійців у чорному.

В результаті медичного обстеження виявилось, що п. Кагадій отримав ушкодження тканин голови та тимчасову втрату працездатності, п. Терновий – травму руки та поранення обличчя, а інші – зазнали дії сльозогінного газу.

Об'єднання Рідновірів України вимагає від відповідних органів української державної влади та національних засобів масової інформації негайно відреагувати на цей інцидент, відстояти гідність не тільки рідновірів, а й усього українського народу, держави та права.

Для відстоювання українських національних інтересів вимагаємо покарати винних, як у цьому інциденті, так і в незаконній побудові іноземною ідеологічною структурою, яким є Мос-

ковський Патріархат, споруди культового призначення у самому серці України-Руси, з якого "пішла земля Руська", на охоронних територіях Музею Історії України. Об'єднання Рідновірів України буде подавати заяви в усі відповідальні установи з вимогою порушити кримінальні справи стосовно суб'єктів зазначених дій, в яких є ознаки злочинів: щодо перешкоджання проведенню релігійного обряду, завдання тілесних ушкоджень, а також незаконного будівництва чужоземної культової споруди.

Ось уже 15 років державні інституції вперто ігнорують вимоги рідновірів щодо надання нашій конфесії рівних прав і свобод, відмовляючи в наданні місця для здійснення релігійних потреб споконвічного автохтонного населення України-Руси.

Незважаючи на ці факти, рідновіри України заявляють, що ми на своїй споконвічній землі, отже ми й надалі будемо здійснювати свої релігійні обряди на згаданому Капиці Сварога – святині рідновірів, яка належить нам по праву спадкоємності від наших Пращурів, православних язичників Київської Русі. Якщо держава не здатна захистити своїх громадян, ми будемо створювати групи самооборони для захисту своїх Святини!

Ми закликаємо усі Громади Рідновірів України проявити Родову солідарність во славу Рідних Богів та наших Пращурів!

Слава Україні!

Голова Об'єднання Рідновірів України,
Верховна Волхвиня України Зореслава
(Галина Сергіївна Лозко)

ЗАЯВА

Генеральному Прокурору України, Голові СБУ

Рідновіри України ось уже 15 років у новітній історії здійснюють свої обряди на головному жертovníку, що біля Музею Історії України (Володимирська, 2), який існує понад 1000 років (розкопки В.Хвойки). Оскільки влада досі не надала рідновірам ніяких інших можливостей для задоволення своїх релігійних потреб, історичний жертovníк уже став місцем паломництва усіх громад Рідної Віри.

Місяць тому поруч з язичницьким капищем іноземною ідеологічною структурою – Московським Патріархатом незаконно збудовано християнську культову будівлю без дозволу держадміністрації та інших, відповідних статусу цієї землі інстанцій, на самовільно зайнятій заповідній охоронній території. Про цей кричущий факт порушення українського законодавства неодноразово заявляли у ЗМІ працівники Історичного музею України, представники різних державних, громадських та релігійних організацій. Зараз факт законності будівництва перевіряє прокуратура.

З недавнього часу наші щонедільні богослужіння, які ми здійснюємо з відома Управління в справах релігій м. Києва за встановленим графіком з 12 до 13 години (лист 21.05.2007 № 051–1162) почали дратувати священників згаданої каплиці та їхню паству.

Управління в справах релігій м. Києва, як правило, повідомляє відповідні районні відділення міліції про здійснення релігійних обрядів, згідно поданих громадами заявок. Шевченківський РУГУ МВС у м. Києві не виділяв наряд міліції для охорони наших обрядів на головному капиці України.

12 серпня 2007 під час проведення релігійного обряду Тризни по закатованих під час християнізації Русі Волхвах (з відома Управління в справах релігій, лист прийнятий 30.07.2007),

священнослужителі та прихожани названої каплиці УПЦ МП поза графіком своїх богослужінь почали перебивати нашу богослужбу голосним калатанням у дзвони. На ввічливе зауваження нашого представника і прохання дотримуватися графіка, паламар каплиці вдарив В. Кагадія кулаком в обличчя, той упав, а охоронці церкви почали бити лежачого. На допомогу В.Кагадію кинулися рідновіри.

Релігійний обряд був зірваний, що тягне відповідальність згідно диспозиції частини 1 статті 180 Кримінального кодексу України (КК), тобто містить ознаки злочину – "Незаконне перешкоджання здійсненню релігійного обряду, що зірвало або поставило під загрозу зриву релігійний обряд" та дій, що підпадають під ознаки злочину, передбаченого частиною 1 ст. 122 КК, або частини 2 ст. 126 КК.

Нашим Релігійним центром та окремими рідновірами були подані свідчення до Шевченківського райвідділу МВС щодо охорони обряду 19 серпня, на які ми не отримали жодної відповіді.

Другий напад представників УПЦ МП стався 19 серпня 2007 р. приблизно об 11.50 (перед запланованим обрядом). На капище прийшли рідновіри, святково вбрані з дітьми і чекали початку обряду. На даний час постійних членів громади було всього шість осіб. Безумовно, тут могли бути й малознайомі або ті, які прийшли вперше (алже оголошення про наші богослужіння виставлені на багатьох інтернетресурсах).

Зненацька з каплиці вискочила група людей (приблизно 12–14 осіб) у камуфляжі, озброєних бейсбольними битами й газовими балончиками та напала на кількох рідновірів. Чоловік з пістолетом, який виявився найнятим співробітником міліції, вистрілив у спину члену

нашої громади Артему Брезгіну, який кинувся захищати свою жінку і півторарічну дитину. Прізвище цього стрільця зафіксував наряд міліції, однак нам воно не відоме. Цей чоловік у відеосюжеті каналу 1+1 (19 серпня о 19.30, див. відео на сайті: http://iplus.com.ua/bin/video_show.php?TSNNEWS_d=1187514000&show_media=11128), прикриваючи лице темними окулярами, сказав, що саме він стріляв у Артема Брезгіна. Насамперед зауважимо, що біля

капища не було ніяких “20–30 бритоголових у військовій формі”, як стверджують християни; у камуфляжній формі були лише нападники. Окрім того, мотивація потреби в стрілянині зовсім не обгрунтована: як висловився керівник “православного братства” Дмитро: “явно было видно агрессивность поведения”. Чому працівники міліції не з’ясували, в чому ж конкретно проявилась ця “агресивність” і з чийого боку? Винуватця стрілянини, який мовляв, “стріляв на випередження”, міліція не затримала, а постраждалого А. Брезгіна забрали нібито до лікарні, звідки його двічі відвозили до міліції (вул. Прорізна, 12) і піддавали допиту, під час якого він втрачав свідомість (про що потерпілий устиг повідомити телефоном). До нього не допустили адвоката та лікаря, потім забрали мобільний телефон. Як виявилось, його навіть не зареєстрували, хоча він був доставлений швидкою медичною допомогою. Тільки завдяки наполегливим вимогам членів нашої громади постраждалому наданий адвокат та медична допомога. У Артема Брезгіна виявився струс мозку, перелом носа та кульове поранення в спину, що тягне відповідальність за ст. 122 або 126 (або ст. 296 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3075-III (3075–14) від 07.03.2002).

Внаслідок нахабного нападу представників УПЦ МП та перевдягнених міліціонерів, при бездіяльності міліції, А.Брезгін отримав кульове поранення і травму голови (про що зроблено медичний висновок – “побутова травма” – це подала лікарня медичної допомоги на вул. Братиславська 3); Іван Терновий отримав поранення обличчя металевим предметом та ураження від дії сльозогінного газу з балончика (довідка судмедекспертизи 7037 від 20.08.2007, Болдиревський пров. 7-а), а Ірина Соколовська зазнала ударів битою за те, що вона фотографувала учасників нападу. При спробі відібрати у неї фотоапарат та мобільний телефон, жінка вкусила нападника (начальника РУГУ МВСУ у м.Києві П. Мірошниченка) за праву руку, що видно на фотографії.

Той же П. Мірошниченко сказав: “Ще раз сюди сунетесь, будемо стріляти з автоматів. Ви не знаєте з ким ви зв’язалися!”. Цьому є свідки

члени громади, які вже підійшли до часу приїзду міліцейського наряду, коли слідчі збирали свідчення. Такі дії, тим більше з боку правоохоронця, підлягають покаранню згідно ст. 129 (погроза вбивством).

Показовим є той факт, що згадані нападники сховалися в каплицю, де швидко переодяглися з камуфляжу в цивільний одяг, щоб їх стало важче впізнати. Як повідомили члени нашої громади, операцією керував чоловік у темному костюмі в галстук з перебитим носом, його особа нині встановлюється карним розшуком м. Києва. Він вилаяв свою команду, що мовляв “перестаралися”.

Під час з’ясування обставин злочину нарядом міліції прихожани каплиці разом зі священнослужителями продовжували агресивну лайку, ображали національну гідність українців, на що міліція не звертала жодної уваги. Лунали викрики: “Идите вон, на Лысу гору”, “Здесь наша Россия, и мы крестили вас, хахлов, и будем крестить”, “Никакой Украины здесь небыло и быть не может”, називали рідновірів “сатаністами”, “жлобами”, “кугутами” та іншими образливими викриками, кидалися рвати національний одяг і символи рідновірів, що карається згідно статті 161 (порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або ставлення до релігії). Обряд рідновірів внаслідок нападу знову був зірваний.

Ми подали заяви в Генеральну прокуратуру України (№ 16 від 20.08. 2007), Міністру внутрішніх справ (№ Кош-2779 від 20.08.2007 + 4 фото), заяву в Прокуратуру Шевченківського р-ну (вх. № 3904 від 21.08.07), Голові СБУ В. Наливайченку (прийнято Кутішенко 23.08.07), Голові Комітету з прав людини (прийнято 23.08.07) та Начальнику МВС м.Києва (прийнято 21.08.2007). Також подані свідчення рідновірів, які були очевидцями подій, слідчому МВС Шевченківського району та голові Управління карного розшуку м. Києва (одразу після події від 12 до 16 години, Галина Лозко, Ірина Соколовська, Іван Терновий, Оля Урбанська, Ігор Аркуша та ін.).

Нападники, які використали вогнепальну зброю, кастет, бейсбольні біти не затримані. Натомість затриманий рідновір, який отримав кульове поранення й має струс мозку та перелом носа. На цей час Артем Брезгін звільнений, як такий що дав підписку про невиїзд та поручительство Об’єднання Рідновірів України.

Російські ЗМІ подали інформацію у вкрай спотвореному вигляді, що демонструє лише їхні “піартехнології”, а не об’єктивну дійсність. Це все свідчить про задалегідь сплановану прово-

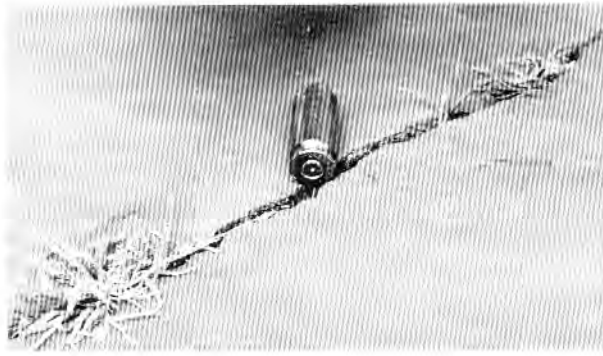
кацію з метою розпалювання міжрелігійної та міжнаціональної ворожнечі.

Ми, рідновіри України, заявляємо, що ми ні на кого першими не нападали, а лише боронилися! Ми вважаємо, що стрілянина з пістолета в мирних громадян з дітьми є кричущим фактом порушення всяких державних і міжнародних норм! Ми вірили, що після прикрого інциденту 12 серпня, християнська паства і священики не допустять повторної провокації. Та тепер ми не маємо сумніву в тому, що ця провокація була спланована ворожими до України силами.

Вважаємо, що цей злочин має розслідуватися на рівні Міністерства Внутрішніх справ, Генеральної Прокуратури України та Служби Безпеки України, про що зроблені відповідні заяви.

Цю війну почали представники УПЦ МП!

Рідновіри не можуть відступити у цьому нерівному бою з міжнародною кримінальною мафією! Просимо Вашої підтримки.

У зв'язку з викладеним звертаємо до Вас:

1. Встановити і оприлюднити імена злочинців, які нанесли кульові поранення Артему Брезгіну.

2. Встановити й притягнути до кримінальної відповідальності згідно з чиним законодавством осіб, які керували нападом

на рідновірів із застосуванням вогнепальної зброї, кастетів, бейсбольних біт, газових балончиків, а також працівників правоохоронних структур, які сприяли злочину власними діями або бездіяльністю.

3. Взяти під контроль справу й захистити Артема Брезгіна від подальших знущань та розправи. Ми побоюємося за його життя, як свідка подій, постраждалого з доказом про застосування зброї представниками УПЦ МП та міліції.

4. Взяти під захист рідновірів Іригу Соколовську, Івана Тернового, Галину Лозко та інших членів Об'єднання Рідновірів України.

*Голова Об'єднання Рідновірів України
Галина Лозко*

*"Коли Господь, Бог твій,
повигублює народи, і ти повбиваєш їх,
і осядеш по їхніх містах та по їхніх домах..."
(Біблія: 5М, 19: 1)*

Християни Московського патріархату неухильно виконують цю біблійну заповідь: приміряючись до руїн Десятинної церкви, вони не зупиняються навіть перед відстрілом українців

ЗВЕРНЕННЯ П'ятого Родового Слов'янського Віча

До Президента та Уряду України

Учасники Міжнародної конференції про Слов'янську спадщину та V Родового Слов'янського Віча, яке відбулося 8–9 вересня 2007 року в Белграді (Сербія), глибоко стурбовані подіями, що сталися в Україні 19 серпня 2007 року. На території Національного музею історії України в Києві (капище Сварога) стався напад озброєних християн на язичників, що дійшов до обстрілу рідновірів ОРУ. Він був спровокований прихожанами каплиці УПЦ МП разом з працівниками міліції. У зв'язку з цим ми заявляємо, що:

1. Вважасмо неприпустимим і таким, що суперечить усім сучасним міжнародним юридичним актам, організований напад на людей, які прийшли для виконання релігійного обряду на древнє слов'янське святилище, тим більше стрілянину, кровопролиття та побиття мирних громадян з дітьми! Згідно **Загальної декларації прав людини** (стаття 18), “кожна людина має право на свободу думки, совісті і релігії; це право включає ... і свободу сповідувати свою релігію або переконання як одноособово, так і разом з іншими, прилюдним або приватним порядком в ученні, богослужінні і виконанні релігійних та ритуальних обрядів”.

2. Вважаємо також неприпустимим тримання під вартою пораненого рідновіра Артема Брезгіна без пред'явлення йому звинувачення. Як стверджено **Міжнародним пактом про громадянські і політичні права**. (стаття 9): “1. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути піддано свавільному арешту чи триманню під вартою. Нікого не може бути позбавлено волі інакше, як на підставах і відповідно до такої процедури, які встановлено законом. 2. Кожному заарештованому повідомляються при арешті причини його арешту і в терміновому порядку повідомляється будь-яке пред'явлене йому обвинувачення”. Сподіваємося, що Президент та Уряд а також відповідні слідчі органи України здій-

снять справедливе розслідування справи та компенсації за втрату здоров'я і доброго імені постраждалих рідновірів.

3. Ми також засуджуємо дії священників УПЦ МП та найгірших ними озброєних нападників, спрямовані на приниження національної гідності українських рідновірів, неприховану релігійну ненависть та дифамацію конфесії стародавньої слов'янської релігії (**Міжнародний пакт про громадянські і політичні права**. Стаття 20, пункт 2: “Будь-який виступ на користь національної, расової чи релігійної ненависті, що являє собою підбурювання до дискримінації, ворожнечі або насильства, повинен бути заборонений законом”).

4. Згідно Резолюції 60/150, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН “**Боротьба проти дифамації релігій**”, вважаємо, що неправдиве висвітлення в засобах масової інформації, нав'язування громадськості негативної думки про конфесію та сповідників найдавнішої автотонної релігії Київської Русі, що здійснюється УПЦ МП – “належить до причин соціальної дисгармонії і призводить до порушення прав людини, формус негативний стереотипний образ релігії та є проявом нетерпимості і дискримінації в питаннях релігії та переконань” (див. також Резолюція 56/6, пункт 5).

Ми, учасники Міжнародної конференції про Слов'янську спадщину та V Родового Слов'янського Віча, вважаємо, що цей інцидент є провокацією, спрямованою на розпалювання міжнаціональної ворожнечі між слов'янськими народами. Сподіваємось, що пан Президент та Уряд України належним чином відреагують на ці порушення міжнародного законодавства та вживуть відповідних заходів.

Координатор Оргкомітету Родового Слов'янського Віча в Белграді 9 вересня 2007 р.
Ждислав Словінський (Польща)

РОСІЙСЬКІ ПАРАДОКСИ

В. Путін перерахує свою зарплату на будівництво єврейського музею

Головний рабин Росії Берл Лазар на зустрічі з президентом Росії Володимиром Путіним ознайомив главу держави з планами створення російського єврейського музею, який назвав “музеєм толерантності”:

— Ми кілька років говоримо про створення російського єврейського музею - музею толерантності. Зараз назріла така необхідність. Мета цього музею - виховати підрастаюче покоління у дусі толерантності, пошани один до одного.

Рабин підкреслив, що зараз ситуація в області міжнаціональних і міжрелігійних відносин в Росії хороша.

— Це хороша ідея, — відповів Володимир Путін, — Я обіцяю, що перерахую до фонду будівництва цього музею свою зарплату за один місяць.

— Може бути з вас інші візьмуть приклад, — висловив надію Берл Лазар.

— Багато хто захоче підтримати такий проєкт. Він націлений на те, щоб всі конфесії жили в мирі та злагоді, а саме в цьому сила нашої багатонаціональної і багатоконфесійної країни, — сказав Путін.

Цинізм обох політиків очевидний лише знавцям Тори та Біблії. Саме ці “святі” книги щодня підносять нам зразки юдейської “толєрантності” щодо інакочислюючих ось уже два тисячоліття!

[За матеріалами РІА Новини з-за кордону, 5 червня 2007].

Що думає свразієць Дугін про Україну

Голова міжнародного руху свразійців Александр Дугін навіть не соромиться відверто демонструвати власний маразм. Ось лише одна з його хворобливих думок щодо України, висловлена на сайті Кремля: “Для мамы-Європы, Украина — это какое-то вонючее захолустье, населённое уродами, недокормленными, вороватыми недоумками, которые совершенно не нужны этой самой Европе. Украине нужно идти в Европу вместе с нами, в качестве жестких, здоровых, таких крутолобых, с крутыми кулаками мужиков, только так Украина может, действительно, стать субъектом”.

Справді, як лексика, так і “глибина” думок цілком відповідає “крутолобим” євреезійцям з нездоровими гендерними орієнтаціями.

Справді, як лексика, так і “глибина” думок цілком відповідає “крутолобим” євреезійцям з нездоровими гендерними орієнтаціями.

У Сургуті демонтують пам'ятник Тарасові Шевченку

В російському місті Сургут (Тюменська область) демонтують пам'ятник Тарасу Шевченку. Володимир Самборський, генеральний директор сургутського торговельно-промислового дому заявив, що міська влада змушує демонтувати пам'ятник, який було встановлено два роки тому за його кошт.

Міська адміністрація Сургута звинуватила його в “незаконному збагаченні” від використання земельної ділянки під пам'ятником. Підприємець заявив, що він змушений перенести пам'ятник Тарасу Шевченку з центральної вулиці міста на приватну садибу. Всю відповідальність за це вимушене рішення Володимир Самборський покладає на департамент земельних і майнових відносин адміністрації Сургута.

Нещодавно також стало відомо про знесення в Росії пам'ятника українському льотчику, який захищав Москву.

Обозреватель СІА-ПРЕС.

ДЕРЖАВНІ ОРДЕНИ РАБИНОВИЧАМ

Національний комітет суспільних нагород Російської Федерації нагородив президента міжконфесійної організації "Крок до єднання" Валима Рабіновича "Орденм Петра Великого" I ступеню.

У відповідній ухвалі наголошується, що президент міжконфесійної організації "Крок до єднання" нагороджений високою нагородою: "За заслуги і великий особистий внесок в зміцнення дружби і співпраці між Росією і Україною".

Такий самий орден має і головний рабин Росії Берл Лазар.

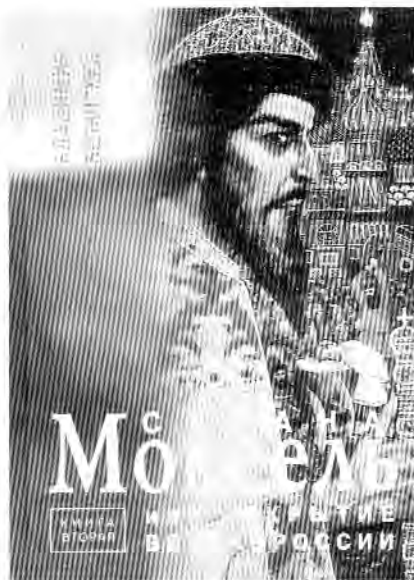
Нагадаємо, що 30 січня 2007 року Президент України Ющенко нагородив орденм князя Ярослава Мудрого V ступеня Кантора В'ячеслава Володимировича — президента Російського єврейського конгресу.

КАТЕРИНА II — ФАЛЬФІКАТОР ІСТОРІЇ

Владимир Белинский. Страна Моксель, или Открытие Великороссии: роман-исследование. — К.: Видавництво імені Олени Теліги, 2007.

У книзі наведені історичні факти та джерела, які показують справжню історію Російської імперії в неспотвореному вигляді. Книга написана російською мовою, щоб нашим сусідам було легше її читати, бо ж українською вони "не желают себя утруждать".

Ось як, на думку автора, створювався "великоросійський" міф: "Великій державі - величчє минуле, великим правителям — великих попередників" — таке гасло взяли собі московські царі не раніше, як у XVIII ст. I, природно, якщо великий слов'янський етнос українці виявився без "великих державних послідовників", то він тут же був "остаточно піліб-

раний" правителями "змушленої" країни Моксель, як щось "завалюше", безхозне. Романовській династії, що походить від служилого мерянина Кобиля, знадобилось велике слов'янське минуле Київської держави. І теорія про "слов'янське" походження Московії "була історично обгрунтована".

Петро I в 1722 році видав указ про вилучення з України усіх давніх першоджерел і архівів та наказав доставити їх в Москву і Санкт-Петербург. Цим він відсікав від українського народу його старовину, його минулу писемну історію. Катерина II продовжила початок і, створивши спеціальну комісію, сфальсифікувала цілу низку літописів, наказавши їх нібито переписувати, однак саме під час роботи цієї Комісії безслідно зникли оригінали, які суперечили великоросійському міфу! Якось одразу раптово почали з'являтися один за одним досі невідомі літописні списки: Лаврентівський, Троїцький, Іпатівський, Хлебниковський, Кенігсбергський, Ростовський, Воскресенський, Львівський, Архівський. Відтоді, саме з Катерининських часів у Російській імперії назавжди зникли всі старовинні першоджерела...

Читайте!

З питань придбання книги звертайтеся телефоном:

8 (044) 288-81-59.

Україно! Прокинься!

В Ставрополі відбулась масова бійка між росіянами та дагестанцями. У бійці взяли участь близько 300–400 молодиків. Як стало відомо виданню "Газета РУ", 24 травня близько 20-ї години в лісовому масиві північно-західного району міста з'ясовували стосунки два молодіжних угруповання: російське та дагестанське. Зустріч закінчилась бійкою, у якій застосовувалась холодна та вогнепальна зброя. Внаслідок цього одного дагестанця вбито, ще троє з пораненнями різного ступеня потрапили до лікарні. Правоохоронні органи та прокуратура підтвердили цю інформацію.

Дехто може запитати: "Навіщо нам Росія? Це їхні проблеми". Помиляєтесь! Це вже і наші проблеми. Ставропольський край — слов'янські землі, окуповані кавказцями. У деяких містах та селах їх кількість складає 35–40 %, а в початкових навчальних закладах 60–75 % учнів не є слов'янами. Це все наслідки громадського миру та толерантності, якими постійно "годують" білих європейців. Слов'ян витискують з усіх сфер життя і вже зараз вони не є господарями на своїй землі. Ця чорна хвиля вже накриває схід України. Кожного дня ми бачимо на вулицях збільшення кількості "гостей" з півдня. Вони скрізь: на ринках, де вже нема місця українським селянам, правоохоронних та владних структурах, де вони захищають інтереси своїх тейпів та общин. Немає їх лише там, де люди заробляють на життя тяжкою працею: на полях, заводах та в шахтах. Їх принцип життя — "де Гроші, там і батьківщина".

Українцю! Невже ти чекатимеш, поки твої діти будуть працювати на чужинців, а онуки стануть людьми другого сорту у власній країні ?!

Час діяти!

Володар Куртяк

ЛЮДИ ІЗ ГЕНАМИ КШАТРІЯ

Не у всієї ж молоді в очах одні долари — багатством багне ще традиційної романтики, пригод,

можливості бути корисним, прислужитися Вітчизні. Молодь із шляхетними якостями приречена замикатися у свосму внутрішньому, вибудуваному на засадах шляхетності, світі, бачити несправедливість та кривди, які завдаються всьому тому, про що вони читали в дитинстві у лицарських сагах та діяннях славних пращурів.

У козаків-характерників була така приповідка: “Кожен знайде те, що хоче знайти — бо саме він те і загубив”. Сучасними словами кажучи, кожен у проблемі бачить те, що хотів би здолати чи приховати в собі. Так, останнім часом окремі видання вперто намагаються переконати суспільство в загрозі фашизму, що нібито пішов у наступ. Недавнє вбивство українця нігерійського походження (здається, так воно тепер називається), яке дійсно мало деякі ознаки замаху на расовому ґрунті, стало для “професійних борців” із ксенофобією чудовим приводом зв'язати до купи та обляяти ті організації і рухи, які не вписуються у мультикультурне, громадянське (чи ще там якесь) суспільство, що їх нам нав'язують глобалісти. Та, панове антифашисти, поборники громадянського суспільства, і інші космополіти, будьте послідовними: ви цілеспрямовано виховуєте людину зі світоглядом аскарини (тепло, затишно, не треба робити жодних зусиль, і їжа звідкись надходить вчасно), так звольте мати справу із людьми, які всіма засобами намагатимуться не допустити загибелі в людині людського.

Цього разу до фашистів записали рух скінхедів, та нібито їхніх ідейних натхненників — українських язичників. Не будемо обговорювати відверту маячню про “ідейну опіку” над скінхедми новоявлених волхвів, адже загальновідомо, що скінхеди мають свою, однакову для всіх країн ідеологію, і не надаються до “приручення” жодним партіям чи релігійним напрямкам. Не станемо наголошувати і на невігластві “професійних антифашистів”, котрі символом фашизму чомусь вважають свастику. Хоча загальновідомо, що фашистський рух мав емблемою символ влади Стародавнього Риму — фасції (пучок прутиків із застромленою в них сокиркою). Звідси і назва — “Фасції ді комбатім'єнте” — “військові союзи”. А різновид сонячного хреста був символом націонал-соціалістів (гітлерівців), які ніколи себе фашистами не називали. Та це так, до слова, ми ж про скінхедів.

Проблеми радикалізму в суспільстві, і молодіжного радикалізму зокрема, пов'язані із невиконанням ліберальною державою своїх фун-

кцій, які традиційно на державу покладалися. Не у всієї ж молоді в очах одні долари — багатством забагається ще традиційної романтики, пригод, можливості бути корисним, прислужитися Вітчизні. Держава мусить спрямовувати цю молодіжну пасіонарність у патріотичне, практичне русло, найкраще у те, що йде на користь усієї нації та досягається важкими зусиллями, або чого й досягти неможливо. Пам'ятаєте, казкового доброго молодця, щоб не заважав спокою громади, спрямовували туди не знати куди, за тим не знати за чим. І що цікаво — він примудрявся це принести. В реальності, церква спрямовувала буйну молодь у хрестові походи, советська імперія — на побудову нікому ніколи непотрібного БАМу, а сучасна Росія легко вирішує цю проблему за допомогою Чечні.

Так ми, люди ХХ–ХХІ ст., успадкували суспільство, в якому не тільки не вигідно, а й просто небезпечно бути шляхетним, чесним, справедливим, думати ще про когось окрім себе. Бо це шкодить конкуренції, виживанню на ринку. В кінцевому результаті молодь із шляхетними якостями опишуться на нижчих щаблях суспільної ієрархії, приречена замикатися у своєму внутрішньому, вибудуваному на засадах шляхетності, світі, бачити несправедливість та кривди, які завдаються всьому тому, про що вони читали в дитинстві у лицарських сагах та діяннях славних пращурів. “Чисті романтики” самі собі мовчки скилять, або вступають до так званих “націоналістичних організацій” і скилять колективно. Але завжди є певний відсоток людей “прямої дії”. Це “люди межі”, люди із генами кшатрія (воїна за духом), які не можуть не ходити по лезу. З них, за мудрої держави, виходять доблесні військовики і чесні поліцейські, а за бандитської держави — правильно — рекетири, грабіжники та вбивці. І люди прямої дії будуть у будь-якому суспільстві, хочемо ми того чи ні. Є вони у ситій Європі, є в “просунутих” США, є в традиційному ісламському світі — шахіди (до

речі — як і скінхеди, голять голови). Бо це закон природи, і так влаштував Творець.

Чому молодь? Та тому, що за психологією підлітковому віку властиво об'єднуватися у групи, заводити чітку ієрархію, спрямовувати свою діяльність на ідеалістичні мотиви. В такій групі дуже чітким є усвідомлення простору, території, поділу "свої-чужі" (ще в стародавні часи племена ділили світ називаючи себе "люди", та "не люди" — всі інші).

Тому, щоб зрозуміти, чому відбуваються напади та вбивства на расовому ґрунті, мусимо звернутися до такої незрозумілої субстанції, як національна ідея. Яка чомусь уже не спрацювала в голові одного ракетника, і над якою роками б'ються цілі інститути міднолобих вчених, хоча вона і проста, мов виїдене яйце. І, що важливо пам'ятати, однакова для будь-якого живого організму. Спробуйте зайти у вольєр до ведмеда, і ви побачите, що таке національна ідея. Для "гомо сапієнса", як і для будь-якого біологічного виду залежить на дуже простих речах — виживанні та примноженні власної популяції (саме тому панове глобалісти буквально наситили маскультуру та релігійний простір ідеологією смерті - розчищають місце для золотого мільярда). Саме тому для будь-якої нації (популяції) національна ідея складається із трьох пунктів:

1. Здобути, а за можливості, і розширити власну територію;
2. Добитися "вживання" у цю територію та крапці конкурентноздатності відносно інших видів;
3. Присікати виниклі, а по-можливості, і передбачати і присікати потенційні, внутрішні та зовнішні загрози своєму виживанню на зайнятій території. Оце і все.

По першому питанню все зрозуміло. По другому: "вживання" в територію передбачає не тільки пристосування до кліматичних умов, а, насамперед, витворення своєї оригінальної національної культури, яка би мала свою, особливу відповідь на будь-який життєвий випадок, що може спіткати представника нації. Зараз найкраще це виходить у євреїв, які на будь-який подразник вмить дають свою єврейську відповідь. Якраз через таку важливість національної культури (у найширшому розумінні цього терміну) на неї і спрямовується головний удар. Скажімо, автор категорично не сприймає "лагерний" шансон та іншу попсу-ту музику.

Та щоб цього бедламу не чути, потрібно хіба не виходити з дому і вимкнути усе з розеток. Чому французькі телеканали та ФМ-станції зобов'язані державою пускати в ефір більшу частину саме французької музики, а українці зобов'язані слухати тільки недолуге вівкання "школядного зайца" і йому подібних? Чому відверто деградантські тексти, поставлені на музику відбійного молотка, повсюдно пропагуються, а музика Уайт-пауер руху тільки тому, що ставить гострі політичні проблеми, заборонена законом? Чому народ у переважній більшості не підтримує владу — тому що вона не відповідає тим якостям, які є характерними для людей саме української популяції-нації. Цей

розлом є на рівні культури. І якраз тому гнівні тиради різноманітних "професійних антифашистів" спрямовані проти рухів, які найглибше вжилися у свою національну культуру (язичники), і які методом прямої дії намагаються захищати середовище побутування цієї національної культури (скінхеди).

І по третьому питанню. В будь-якої популяції-нації є певний відсоток природжених захисників, воїнів за духом. Вони генетично запрограмовані захищати середовище виживання своїх миролюбних братів. І вони це роблять — з благословення національного центру (яким повинна бути держава) чи без нього. Бо це і є їх-

ня природа, мета і сенс життя. І в нападах скінхедів звинувачувати треба не останніх, а державну владу, яка із нації з кількатисячолітньою культурою нашвидкуруч витворює "захудалий" штат США — територію роблення грошей для владик світу цього.

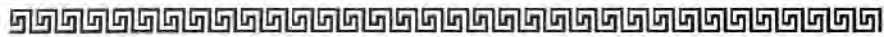
Кожна тварина має свою територію, яку вона захищає до останку, навіть і ціною життя. То хіба людина гірша за тварину, що вона не має права на свою територію і облаштування її на тих цінностях, які витворив її народ протягом тисячоліть?

І наостанок. Потрібно чітко відділити рух скінхедів, як молодих патріотів, від людей дуже подібної зовні молодіжної субкультури, яким "просто правниця прікід, музичка" та можливість мати владу, відчувати моторошний страх в очах жертви. І не звинувачувати перших (які тренуються, не зловживають алкоголем, ідеологічно "підковані") у гріхах останніх (характеристики назворот).

Не зірхай!

Українець! Дивись, читай, думай! Чи справді ми станемо "красівее"?

СКІФСЬКИЙ ФІЛОСОФ АНАХАРСИС

Давньогрецький філософ Діоген Лаертський, жив у III ст. н.е. З його творів можемо почерпнути багато цікавого. Відомо його історико-філософська праця "Про життя, вчення і висловлювання знаменитих філософів" у 10-ти книгах. У вступі він подає цікаві міфи про походження філософії. На його думку, засновником філософії, яка зберігалася жерцями та пророками, був Гефест, тотожний нашому Сварогу. Серед найдавніших філософів Діоген Лаертський називає співця Орфея, який був родом з Фракії. Про нього розповідають, що він був розтерзаний жінками, однак у македонському місті Дне є напис, що він загинув від блискавки: "Музами тут похований Орфей, золотолірний фракісець, уражений Зевса, владаря небес, перуном вогнистим". З праці Діогена дізнаємося про те, що слово філософія вперше застосував Піфагор. В перекладі на нашу мову воно мало б звучати як лобомудріє. Себе ж Піфагор назвав філософом (лобомудром). Однак, він вважав, що мудрецем може вважатися тільки Бог, а не людина. Тому Діоген вважає філософію не самою мудрістю, а лише любов'ю до мудрості. Серед дванадцяти найвідоміших мудреців він називає й скіфа Анахарсиса, родом з Північного Причорномор'я. Сподіваємось нашим читачам буде цікаво познайомитися з біографічними відомостями та афоризмами скіфського мудреця.

Діоген Лаертський

Анахарсис, скіф, син Кнура і брат Кадуїда, скіфського царя, по матері ж елліні і тому володів двома мовами. Він склав вірші з 800 рядків про скіфські та еллініські звичаї в простоті життя та у війні; а у велеречивості своїй він був такий, що це від нього пішла приказка "говорити, як скіф".

Сосікрат говорить, що до Афін він прибув в 48-у олімпіаду, в архонтство Евкрата. Герміпп говорить, що він з'явився до будинку Солон і велів одному з рабів передати, що до господаря прийшов Анахарсис, щоб його бачити і стати, якщо можна, його другом і гостем. Почувши таке, Солон велів рабу передати, що друзів зазвичай заводять у себе на батьківщині. Але Анахарсис негайно знайшовся і сказав, що Солон якраз у себе на батьківщині, то чом би йому не завести друга? І вражений його винахідливістю, Солон впустив його і, дійсно, став йому кращим другом.

Згодом Анахарсис повернувся в Скіфію; але там через велику його любов до всього еллініського він був запідозрений в намірі відступити від батьківських звичаїв і загинув на полюванні від стріли свого брата, вимовивши такі слова: "Розум оберіг мене в Елладі, заздрість погубила мене на батьківщині". Дехто ж стверджує, що загинув він при здійсненні грецьких обрядів.

Ось наші про нього вірші:

Після поневірянь далеких
Анахарсис в Скіфію прибув,
Щоб уродженців учити
життю на еллініський лад.
Але, не встигнувши
доказати до кінця марне слово,
Поліг він, пернатою стрілою
до світу безсмертних долучившись.

Це він сказав, що лоза приносить три грона: грона насолоди, грона сп'яніння і грона огиди. Дивно, говорив він, як це в Елладі беруть участь у змаганнях люди майстерні, а судять їх невмілі. На питання, як не стати п'яницею, він сказав: "Мати перед очима п'янищо у всьому неподобстві". Дивно, говорив він, як це елліни видають закони проти зухвалості, а борців нагороджують за те, що вони б'ють один одного. Взнавши, що корабельні дошки товщиною в чотири пальці, він сказав, що корабельники пливуть на чотири пальці від смерті. Масло він називав зіллям безумства, тому що, намастившись, борці нападають один на одного як божевільні. Як можна, говорив він, забороняти брехню, а в лавках брехати всім у вічі? Дивно, говорив він, і те, як елліни при початку бенкету п'ють з малих чаш, а з повними шлунками — з великих.

На статуї його написано: “Приборкуй язик, черево, уд”. На питання, чи є у скіфів флейти, він відповів: “Немає навіть винограду”. На питання, які кораблі безпечніші, він відповів: “Витягнуті на берег”. Найдивовижніше, за його словами, що він бачив у еллінів, — це що дим вони залишають в горах, а дрова тягнуть в місто. На питання, кого більше, живих чи мертвих, він перепитав: “А ким вважати пливучих?”

Афінянин докоряв йому, що він скіф; він відповів: “Мене ганьбиш мою батьківщиною, а ти — ганьба твоєї батьківщині”. На питання, що в людині добре і погано відразу, він відповів: “Язик”. Він говорив, що краще мати одного дру-

га вартісного, ніж багато невартісних. Ринок, говорив він, — це місце, навмисне призначене, щоб обдурювати і обкрадати один одного. Хлопчику, який ображав його за вином, він сказав: “Якщо ти, хлопче, змолоду не можеш винести вина, то в старості доведеться тобі носити воду”.

Винайшов він, як запевняє дехто, якір і гончарне колесо. Лист його такий: Анахарсис — Крезу. “Цар лідян! Я приїхав в еллінську землю, щоб вивчити тутешні норози і звичаї; золото мені не потрібне, достатньо мені повернутися в Скіфію, ставши кращим, ніж я був. І ось я їду в Сарди, бо знайомство з тобою значить для мене вельми багато”.

* * *

Галина Лозко

Біографічні відомості про Анахарсиса досить обмежені. Вважають, що по-сколотськи його ім'я було Онохарко (“багатослівний”). За однією з версій, він був сином воєводи сколотів Кнура (“вепра”). Батько його був людиною могутньої статури та суворой владі; мати — еллінка, яку він викупив у работоргівців. Саме мати навчила Анахарсиса грецької мови і привила любов до мудрості. За іншими відомостями, він був родичем (братом) скіфського царя. Складне життя мандрівного філософа сформувало в нього власну систему цінностей, уміння осмислювати події та явища здавалось би з несподіваного боку, що споріднює його погляди з філософською системою українського мислителя Григорія Сковороди, а саме: пізнання істини слід починати з пізнання самого себе, природовідповідність життєдіяльності людини (“сродна праця”). Є поодинокі відомості про те, що Анахарсис глибоко вивчав властивості чотирьох (п'яти) безначальних стихій: землі, води, повітря, вогню, ефіру. Такими є його роздуми про апейрон (з грецької *apeiron* — безкінечне): “Чотири стихії природи мають щось спільне — апейрон, що містить таємницю Роду. Рано чи пізно все перетворюється на пил. Залишається лише те, що вічне, що ніколи не виникало, а було завжди, завжди є”.

Термін апейрон впровадив Анаксимандр для позначення безкінечного в просторі і часі,

без'якісного матеріального першопочатку, що перебуває у вічному русі, створюючи протилежності: тепло і холод, внаслідок боротьби яких виникають якісно визначені тіла.

Діодор Сицилійський передає один з Діалогів Анахарсиса з царем Крезом, який запросив до себе мудреців для розмови. Крез спитав, яку з живих істот Анахарсис вважає найхоробрішою.

— Найдикишу тварину, бо лише вона мужньо помирає за свою свободу, — відповів Анахарсис.

— А яку з живих істот ти вважаєш найсправедливішою? — знову спитав Крез.

— Найдикишу тварину, бо лише вона живе природним життям, а не за законами. Природа є створіння Боже, а закони встановлені людьми, і буде справедливіше користуватися тим, що відкрито Богом, а не людиною, — відповів Анахарсис.

— Можливо звірі є й наймудрішими? — засміявся Крез.

— Так! Віддавати перевагу істині природи перед істиною закону — це основна прикмета мудрості, — спокійно відповів Анахарсис.

Деякі філософські погляди Анахарсиса ми можемо відтворити з розрізнених уривків давніх джерел (переважно це згадки та перекази в працях інших авторів).

Тут подасмо невелику дешицу його афоризмів, які вдалося зібрати.

* Життя — коло, а в колі нема ні початку, ні кінця.

* Пам'ять легко долає відстані Часу.

* Золото й срібло позбавляють людей пам'яті.

* Людина — межа Часу, тонкий шар свідомості, що відділяє минуле від теперішнього.

* В кожному є частинка Творця.

* Нема людини без людей.

* Золото не може належати всім.

* Скіфи ніколи не обдурюють.

* Чисті руки сіяча — запорука доброго врожаю.

* Слова приховують правду.

* Тисячі добрих слів не варті одного доброго діла.

* Почуття, думка і слово ніколи не можуть бути одним і тим самим: думка викривлює почуття, а слово викривлює думку.

* У житті майже все залежить від випадку.

* Єдине складається з множинного.

ГИПАТІЯ – ЗНАКОВА ПОСТАТЬ ЕЛЛІНІЗМУ

Гипатія (Hypatia) – грецька жінка-математик, астроном і філософ-неоплатонік, розтерзана фанатичними християнами. Про її життя і смерть пишуть вкрай мало, вочевидь церква і зовсім воліла б не згадувати про цей жахливий злочин своїх adeptів. Деякі автори подають факт вбивства Гипатії як звичайні “репресії проти язичників”. Сучасні ж грецькі рідновіри з громади “Справжні елліни” вшановують героїчну жінку-філософа як останню язичницю, після страти якої занепала антична філософія і сам еллінізм.

Її батько Феон (Theon), геометр, був останнім директором Музею в Александрії. За однією з версій, Гипатія (Гипатія) була дівочою і ніколи не виходила заміж, за іншою – була дружиною філософа Ісідоруса, а її діяльність процвітала під час правління імператора Аркадіуса (Arcadius). Вона читала прилюдні лекції з філософії Платона, Арістотеля та інших античних мислителів. Гипатія – автор коментарів на “Diorphantus” та “Conics Apollonius”. Вона досліджувала астрономічний язичницький календар і мала в цьому значні здобутки, описані в її праці “Астрономічний Канон”.

Мешканці міста Александрії любили й шанували Гипатію за її чудовий шлях, мудрість і надзвичайну красу, порівнюючи її з Богинею Афіною, але християнські пастирі міста заздрили їй, що нерідко трапляється й нині. У березні 415 року під час передпасхального посту, коли юдеї святкували свій Пурім, ситуація досягла трагедійного завершення.

...Того дня архієрей опозиційної секти [тобто християнства – прим. Г. Л.] Кирило, проходив повз будинок Гипатії, і побачив великий натовп людей та колісниць перед її дверима. Хтось прибував, деякі відїздили, а інші стояли навколо. Коли він запитав, чому тут натовп і що тут за суета, її послідовники йому відповіли, що це будинок Гипатії, жінки-філософа, що вона приймала вчених людей, щоб вітати їх і вести філософські розмови. Коли Кирило дізнався про це, його охопила така заздрість, що він негайно почав скла-

дати план її вбивства, винайшовши найогиднішу форму страти. Незадовго до цього, Кирило призначили архисресм християн міста Александрії. Між ним і префектом Орестом (другом і однодумцем Гипатії) виник конфлікт. Кирило спровокував чутки, що нібито Гипатія намовляла Ореста до конфлікту.

Провину Гипатії все ж акцентували на тому, що вона була філософ-жінка, до того ж язичниця у все зростаючому оточенні християн. Її звинуватили в “чорній магії”, відьомстві, чарах.

Християнські фанатики відстежили, коли Гипатія виїхала з дому на чергову лекцію, вони стягнули її з колісниць, роздерли одяг, і її голу поволокли вулицями міста до церкви Caesareum. В храмі “раби божі” здерли з неї шкіру, гострими мушлями відриваючи м'ясо від кісток, і ще трепетні кінцівки кидали у полум'я...

Християнські автори виправдовують дії диякона Петра і архієрея Кирила, мотивуючи свою думку тим, що ці дії нібито відповідають нормам (!!!) покарання за чари, що передписані імператором, за якими чарівник має бути “розірваним від його кісток залізними гаками”.

Імператор Аркадіус хотів було вчинити суд над християнськими фанатиками за цей злочин, однак, задобрений великими дарунками, залишив справу без покарання. Патріарх Кирило, богослов, звинувачений всією історією у вбивстві язичницького філософа Гипатії, був після смерті канонізований церквою як християнський “святий”.

Пам'ятаймо про це!

Література:

The Catholic Encyclopedia; Bertrand Russell. History of Western Philosophy.

Dictionary of Greek and Roman Biography and Mythology; Byzantine Encyclopedia Suda.

Упорядкування відомостей і переклад з англійської Галини Лозко

Вгорі: Портрет Гипатії. Рисунок Мирослава Ссверова.

Внизу: Гипатія перед стратою. Автор картини – Charles William Mitchell (1885).

КНИЖКОВИЙ ОГЛЯД

Jean Mabire et Pierre Vial.
Les solstices: histoire et actualité. — “Le Flambeau”. — 2005.

Книга “Сонцестояння: історія і сучасність” (французькою мовою: Les solstices: histoire et actualité) в серії “Колекція народних традицій”, видавництва “Le Flambeau” (факел) — це одна із колективних праць видатних французьких науковців язичницького світогляду: Жана Мабіра і П’єра Віаля, написана в контексті етнорелігійного ренесансу.

Силою свого наукового таланту, авторам вдалося здійснити дослідження одного з пластів європейської духовної історії та викласти результати своїх досліджень в межах даної праці. Вже гортаючи перші сторінки цієї цікавої добірки, допитливий читач має змогу осягнути глибинно філософський підхід авторів до подання інформації, помітити ту світоглядну спорідненість, що постає в процесі тлумачення давніх реалій.

Наприклад, те саме уявлення про календар, який, як і в

слов’ян, зображується у вигляді кола, колеса. Не можна не відзначити й спорідненість його змісту з українським Колом Сварожим. Так, зокрема, язичники Західної Європи також мають чотири найзнаменніші свята Кола Сварожого, споріднені до наших традицій їх святкування та ін. Як і для інших арійських народів, які пам’ятають свій культ природного, для західних язичників також характерне уявлення про Сонце як начало всіх начал, що через призму стносу набуває розмаїтих постичних обарвлень тощо.

Гармонійне поєднання форми і змісту надає книзі своєрідності. Однак, зміст даної праці, хоча й поданий цілісно й довершено, але доволі різнобарвний, структурно викладений в чотирьох розділах: “Сонце і вогонь”, “Зима”, “Літо”, “Пісні”, які супроводжуються поетичними або образотворчими додатками-ілюстраціями.

Отже, читачам, які володіють французькою мовою, є чудова нагода збагатити свій світогляд, долучившись до даної книги.

Іван Просяник. Зело таємниче. Травник-волховник. — Книга 1. — Ніжин: Аспект-Поліграф, 2006. — 264 с.

“...Храми, зведені самим Богом. Глянь бо — крапля роси на розквітлій нелюстці — чи не дорожчівша всіх твоїх багатств?!”

У них і князі перед походами збиралися. Й волхви зброю заворожували, щоб витязів ні стріла, ні меч не брали. А козаки, козаки... І на тобі — Святі дїброви стали нечистими, печестивими, проклятими, а з ними й люд святий — поганином!

Й досі дивуюся... як русичів могли ошукати зайшли дурисвіти. Справді ж бо — одурили цілий світ, з його неповторною філософією, з астральним світобаченням. Чому Дїброва свята? Це не вигадка волхвів! Дуб — єдина з рослин, що черпає енергію з далекого космосу й віддає, мов донор, людині. Його крона — це довели вчені — своєрідний локатор — приймач. Тому то в дїброві тіло сповнюється силою, а чоло благомислєм...”

Ми навели цей маленький, взятий навмання, уривок книги, щоб показати читачам, що Іван Просяник — наша Людина, народний лікар, травознавець, рідновір, не побоїмося сказати, з діда-прадіда. Книга просто запашна, розкішна — в ній справді Рідна Земля, Рідна Мова і Рідна Віра сплелися в духмяний купальський вінок чарівного зілля, що зілляє душу. А для тих, хто ще не повернувся до рідних Богів, ця збірка роздумів, рецептів, народних переказів, замовлянь та глибинної української мудрості — хай стане першим кроком до осмислення нашого минулого і майбуття.

Юрій Шилов. Пращури. Прадавня історія Русі. – Вінниця: Континент-Прим, 2006. – 168 с.

Праці цього знаного в усіх куточках нашої Батьківщини і зарубіжжя вченого-археолога Юрія Шилова, мабуть не потребують реклами... Вони фундаментальні, насичені силою-силенною фактів, ілюстрацій і роздумів. І все ж, перед нами одна з його популярних книжок, в якій сконденсовано викладені головні положення його епохальних досліджень "Прародина ариєв" (К., 1995) та "Джерела витоків української етнокультури" (К., 2002).

Автор аргументовано доводить, що держава Україна до початку XVIII ст. називалася Русь, витокі якої визнавалися літописцями в Скіфії (з VI ст. до н. е.). Але Скіфія була не найпершим етапом слов'янської етноісторії та державотворення (цивілізації)... Кожен народ, проходячи різні етапи розвитку, відзначає їх зміною назв свого етносу й країни. Проте суцільною є історична пам'ять народу. У слов'ян вона сягає Льодовика, XIX тисячоліття до н. е. Відтоді й розпочалася праісторична минувшина, що близько 10 тисячоліть тому перейшла в історичну – писемну.

Читаймо!

Гійом Фай. За що ми змагаємося? Ідеологічний словник. – М.: Слава!, 2007. – 240 с.

Одним з наслідків дружньої співпраці французького мисли-

теля з редакцією російського міжнародного часопису "Атенеї" стало унікальне видання Гійома Фая, підготовлене до конференції "Майбутнє Білого Світу". Передмову до цього видання написав історик, головний видавець "Атенеї" Павло Тулаєв, переклад з французької здійснив Анатолій Іванов.

Книга вийшла всього однією тисячним накладом і вже стала рідкісною. Не зайве буде відзначити, що незважаючи на проросійську обкладинку, ідеологічний словник читають як в Росії, так і в Україні. Зокрема, нещодавно на одному "праворадикальному" сайті було повідомлено, що її читає Олег Тягнибок. Це нас порадувало, бо книга дійсно того заслуговує, хоча до справжнього правого радикалізму українським політикам ще далеко.

У книзі подані відверті аналітичні роздуми про долю сучасної Європи без огляду на нав'язливу "політкоректність", що досі примушує політиків замовчувати очевидний стан речей: "Європа перебуває в стані війни, але вона про це не знає" (11), "Європа розкладається одночасно зсередини і ззовні" (18) – пише Г. Фай.

Зсередини її розкладають культ споживацтва, демографічне безпліддя, фемінізація, ксенофілія, а ззовні – колонізація афроазійськими мігрантами, вторгнення ісламу. Іммігранти нічого не виробляють, не платять податків, вони живуть на "пособія". Таке явище отримало назву "ксенофілія" (любов до інших, чужих). Це зброя, якою американці прагнуть завоювати Європу. "Якщо покоління корінних європейців, які досягнуть 20 років між 2000 і 2010 роками, не відреагує, то все може бути втрачене назавжди" (19).

Г. Фай висловлює передбачення щодо майбутнього Європи: "У XXI ст. відбудеться кардинальний перегляд ідеологій, несподіваний перерозподіл за класами і дивовижна радикалізація" (13). Його праця "Археофутуризм" присвячена цим проблемам. Фай пророкує "конвергенцію катастроф" – своєрідний історичний циклон,

внаслідок якого станеться розрив на кількох напрямках одночасно: крах багаторасового суспільства, економічна та демографічна криза, соціальний хаос в країнах Півдня, світова фінансова криза, конфронтація "Південь-Північ", неконтрольоване забруднення планети: "Ми повинні бути готовими зустріти хаос і подумати над тим, що буде після хаосу".

Концепція археофутуризму зводиться до ідеї повернення духовних цінностей Предків, коли поняття модернізму і традиціоналізму будуть перевершені на новому етапі. Боротьба за самобутність етносів, релігій і традицій завершиться перемогою в XXI ст.

Однак, поки що панівна ідеологія не наважується відкинути свої догми, переглянути систему хибних цінностей, нав'язаних їй глобальними господарями. Верховна влада, яка б була наділена аристократичними функціями, не може народитися шляхом "демократичного" механізму, вона повинна мати сакральний вимір, щоб забезпечити довговічність народу (64). Досі ж як у всій Європі, так і зокрема в наших країнах, державні мужі не можуть зрозуміти, що воля до влади – це не придушення слабких, а їхній захист.

Порівняно новим напрямком сучасного життя є біополітика, яка включає в себе сімейну і демографічну політику. Г. Фай визначає її головні завдання: скорочення потоку іно-

родних іммігрантів (які руйнують біо-антропологічну основу етносу), охорону здоров'я і евгеніку (науку про поліпшення людської породи), тобто покращення генетичних якостей людини і народу (генну інженерію). Для цього потрібна політична воля, а не сліпе слідування "міжнаціональній" етиці. Є, на його думку, два шляхи: підвищення народжуваності та скорочення потоку етнічної колонізації.

Важливою є й геополітика, як стверджує Г. Фай, – це практика оволодіння життям важливими сухопутними чи морськими географічними просторами. Боротьба за життєвий простір (нафтові, газові та рудні запаси, водні басейни та питну воду...), навіть релігії борються за геополітичні і територіальні завоювання.

Однак, головний ворог, якого всі знають, ніколи не називається. Якщо хтось проголошує любов до традицій і коренів, але одночасно "відкритий усім культурам" і бореться за "справу всіх народів" – це конкретно виливається в любов до іммігрантів... Такі особи, будучи хоч християнами, хоч язичниками, хоч агностиками (в залежності від ресторану, в якому вони збираються), будуть також аплодувати успіхам ісламу, робити вигляд, що вірять в екуменізм.

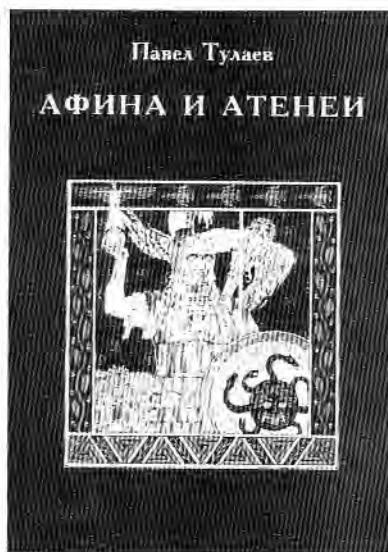
Вся історія світу – це історія боротьби народів і цивілізацій за виживання чи панування. Сила народу перш за все залежить від його гермена. Гермен – (з лат. *germen* – зародок) біологічне коріння народу, його етнічне ядро. Гермен можна порівняти з корінням дерева. Кожен член народу повинен передати свій гермен нащадкам – зробити все можливе для збереження ним своєї біокультурної самобутності та демографічного оновлення. Тому боротьба проти расового змішання Європи набуває особливого значення для порятунку білих народів.

Важливо зрозуміти, що ця боротьба розгортається на тлі ідеологічної догми антирасизму – стереотипу, з допомогою якого під приводом боротьби

проти расизму і ксенофобії *стимулюється надання пріоритетів чужоземцям*. Антирасизм насправді виявляється витонченим відображенням тоталітарної ідеології постмодерну, коли через всілякі ЗМІ оголошують расистами тих, хто бореться за самобутність європейських націй.

Загалом, книга Гійома Фая має стати настільним посібником кожного свідомого білого громадянина.

Тулаєв Павло. Афіна і Атеней. Ілюстрований нарис. – М.: Слава!, 2007. – 80 с.

Історичний нарис відомого російського історика Павла Тулаєва присвячений Богині мудрості та справедливої війни Афіні-Палладі (Мінерві), її генеалогії, іменам та символам в елліністичній, римській та російській культурі, яка породила традицію Атеней, храмів науки і мистецтв, навчальних закладів та періодичних видань.

Книга присвячена видатному філософу, досліднику античності, А. Лосеву. Автор стверджує і на численних фактах доводить, що культ "ізречимої і неізреченної" Богині Афіни, що сягає корінням в глибини матриархату, протягом подальших віків розвивався та доповнювався все новими й новими якостями, доки вона не перетворилась із архаїчної Богині космічної Долі в божественну Діву, яка за висловом Гесіода "зрівнялася силою і мудрою порадою з отцем Громовержцем". Докладно розгля-

нуто також генеалогію Афіни та висловлено гіпотезу, що вона походить з пелазгійського та гіперборейського коріння. Пелазги були місцевим етносом давньої Еллади та загалом Балкан, де заспували етруску цивілізацію. В середині XIX ст. у вітчизняній науці сформувалася думка, що пелазги, етруски, венети та фракійці були предками слов'яно-русів.

Культурну традицію Атеней як центрів науки і мистецтв, сформовану культом Богині мудрості, започаткував імператор Адріан Публій Елій (76–138), родич і сподвижник знаменитого Траяна. Імператор Адріан відомий тим, що здійснив у Римі значні економічні та військові реформи, придушив крупне повстання юдеїв (132–135 рр.). На його честь назване місто Адріанополь. Атеней як журнали існували в багатьох європейських країнах з XVIII – XIX ст.: у Німеччині (Брати Шлегелі, Англії (Дж. С. Бокінгем), Франції (Е. Делесер, А. Фірмен-Дідо), Росії (М. Павлов, Є. Корш), Польщі (Ю. Крашевський, В. Спасович) та ін. Цю ж традицію продовжує вже на новому праворадикальному ґрунті й російський міжнародний часопис Атеней, засновником і головним редактором якого є автор даної книги Павло Тулаєв.

У пропонованому виданні також вміщений текст обряду славлення Богині Мудрості, в якому використані гімни Гомера, орфіків та сучасні твори культової поезії.

Книга проілюстрована унікальними зображеннями і рідкісними документами із архівів та бібліотек багатьох країн світу. Книга, без сумніву, збагатить наші знання та уявлення про священні основи арійського світогляду, історичні трансформації давніх божественних символів та образів, їх відродження в сучасному культурному просторі.

З питань придбання звертатися: e-mail: slawa@msx.ru
Або: Москва, 115035, а/я 27, Пешко А. А.

АРІЙСЬКА МУЗИКА

ТІНЬ СОНЦЯ
CD "Полум'яна рута"

Новий диск музики в стилі "козацький рок", він же heavy-folk, або, як називають його самі музиканти "генетична українська пісня патріотичного спрямування", зацікавить усіх без винятку рідновірів. Вже після свого першого виступу в Києві 28 лютого 2003 року група "Тінь Сонця" сміливо заявила про себе не тільки оригінальним стилем, а й самобутнім змістом своїх пісень. Відтоді, як каже керівник гурту Сергій Василюк: "йдемо шляхом, який обрали. І раді відчувати Вас у нашому Світі. А можливо насправді це Ви – його творці?". Музикантів охоче запрошують на всілякі фестивалі, що відбуваються в Україні та за її межами.

Ще влітку 2002 року Сергій зробив аранжування пісні "Народу руському похрещеному" на слова свого брата Олексія. Посвята в Річну Віру дала потужний поштовх до творчості, так наче Боги надихнули учасників гурту засобами музики і слова повертати народові втрачені десь в далекіх віках рідні скарби. Новояр – це духовне ім'я рідновіра Сергія Василюка, яке згадується у Велесовій Книзі як час відродження.

Презентація пісень "Слався, Мати Русь!", "Кривий танець", "В Дикім Полі", "Пісня Чугайстра", "Небо", "Не вмирай" (на вшанування Віктора Цоя) відбулася 15 серпня 2006 року в столичному клубі "44", де було виконано 90-хвилинну програму, що зібрала аншлаг! Як відзначили музиканти гурту, вже з'явилась нова публіка – розуміюча, шира, рідна, та, яка співає разом з нами...

Інший офіційно виданий диск гурту "Тінь сонця": "Над диким полем" (2005), крім того є цілий ряд проєктів і ще невиданих альбомів: "Зачарований світ", "Святість Віри", "Мазепа-фест" та інші.

Отже, онуки Сонця і Землі торують Свій шлях, шукають себе, свою Свободу і хай благословить їх Земля рідна і наше Небо всеосяжне!

Світлана Криця

СЛАВСЯ, МАТИ-РУСЬ!

Як та й на рідній стороні
 Онуки Сонця і Землі
 Весняний галас здійняли
 Понад краєм...
 Їм усміхаються в галях,
 У несходимих у ярах
 І навіть Чорний Битий Шлях
 Їх привітає.
 А від моря до моря
 Шлях освічують зорі
 Славні дідові очі
 В незорім небі!
 Слався, Мати-Русь!
 Хотіли нас приспати знов,
 З гарячих вен точити кров,
 І вкарбувати, що любов –
 Той біль пекучий.
 Нехай тече Жива Вода,
 Хай вмис кожного весна,
 Хай переповнює вона
 Наші душі.
 А в квітучому полі
 Я шукатиму долю
 Світлі очі дівочі,
 Наче Сварга чиста!
 Слався, Мати Русь!

ПІСНЯ ЧУГАЙСТРА

У предвічних хашах, де не тліє цвіт болота,
 Де лягла Батія Чорно-Золота кіннота,
 Часом в білій свиті зачарований блукає
 Лісовик-Чугайстер і стиха промовляє:

Якщо можеш, завітай до мене ти,
 Якщо хочеш, спий моєї води,
 Якщо Віриш, розкажи мені,
 Про що ти мрієш, коли живеш на самоті.

Брами павутиння від сосни і до берези –
 Вартові чекаєш – Долі зламани терези.
 Полум'яна рута життєдайно розквітає,
 Та ніхто не бачить! Ніхто того не знає!

Стогне хижим плачем трясовина на Поліссі,
 Попелом укрите листя у древланськiм лісі.
 В безнадії квоча похилилася тополя,
 Дме тривожний вітер з отруєного поля.

Все, що наснилось, більше не вернеться –
 Казкові мрії в небутті.
 Занадто рано зупинилось серце:
 Ми вмерли надто молоді.

Мій голос з неба чорний крук принесе,
 Спливе по Пригітті вінок.
 Чекайте вістки під похмурим Сонцем,
 У сльозі жалібних зірок.

СОКИРА ПЕРУНА
CD "І мертвим і живим..."

Стильний буклет альбому з давніми світлинами нагадує старий нотатник вояка, що побував з ним не в одному бою. Свій творчий дорожок музиканти присвячують головнокомандувачу УПА, генералу-хорунжому Роману Шухевичу. Відтак гурт вже тільки цим увійшов в історію української патріотичної пісні. Та найважливіше — ця присвята підтверджена якісним музичним матеріалом.

Не будучи палким прихильником "панк-року" (саме в такому стилі гурт працював раніше), я насторожено влухався в перші акорди пісень цього альбому. А потім не зміг відірватися, аж поки не пролунали акорди останньої пісні. Головне досягнення музикантів — створення відповідної атмосфери, завдяки чому твори слухаються як одне ціле. Ліричні пісні ("29 січня"), "хард-рокові" композиції (бойовик "Честь та Кров"), кобзарська пісня ("Брати мої"), акустична балада ("Останній дракар"), кілька вокалістів (разом з вокалісткою в треках "29 січня" та "Дорога в Вальгалу") — усе це вимальовує цілісну картину музичного задуму гурту. Розмаїття інструментів та вокальних партій успішно використане в професійному (без сумніву) аранжуванні альбому. Взагалі, на мою думку, "Сокира Перуна" розвиває ідеї гурту "Русич": виконуючи "блек-метал" чи "панк-рок" можна достукатися до сердець обмеженого кола слухачів, а мелодійний професійний рок — до тисяч!

Тексти пісень ніби доповнюють один одного. Від славних часів Святослава до сьогодення нас переповнюють однакові почуття — любов до рідної землі, ненависть до її ворогів, честь, підтримка Рідних Богів.

Наостанок хочу побажати, щоб на українській язичницькій сцені з'являлося більше таких яскравих робіт, які хочеться слухати знову і знову. Альбом можна придбати за адресою: *м. Київ, вул. Золотовустівська, 30, Metal shop "CORE" (1-ий поверх).*

Білотур, редактор часопису "За Рідну Віру"

ВІТРИ МІЖ МЕЧІВ

Олекса, ця пісня Тобі...

Віддаю тобі душу, Перуне, почуй мій клич
В світлих чортогах, в Ірїю, сяду коло тебе опліч
Як і всі, що до мене, я згину за кров і за честь
Стояти в раті твоїй — в героїв таке право єсть

Дай же знак, вітрило став, останній раз — прощай!
Доля кличе, я їду, безсмертя — зустрічай
Кличте відьму — хай гада, прошепче закляття
Над нами, що пали в бою, не власні ні смерть,
ні життя

Ми - Перунові сини, вогнем палають серця
Нашадки славних королів, що правлять в небесах

Вітри між мечів, вставай в атаку брат
Якщо вмеремо — що ж — нові життя будуть
У злий вітер та у дощ, ріже хвилю лодія
Наша путь в ночі пільму, чарівні зорі нас ведуть

Сьогодні кров на моєму мечі не висихне до зорі
Багато відправив я до могил, тішачись з смерті їх
Ми - Перунові сини, вогнем палають серця
Нашадки славних королів, що правлять в небесах

Мое тіло покладіть на човен — і вогню!
Хай мій дух зліта — Валькірії мчать на стріч
Я їду до Вальгали, де чекає вся рідня
Рветься в небо полум'я, жити вічно буду я!

ОСТАННІЙ ДРАКАР

Маріуш, ця пісня Тобі...

Перш, ніж останній дракар зникнув як сон
А мла накрила океанські води
У вогняних хвилях Перунів грім
Розпочав битву з вируючим морем

Перш, ніж дерева відспівали в лісах
І пішла ладь згальблена тіль Световіта
Кров і ненависть вели крізь смерть
Хоральний зойк — то гімн останньої битви

Хрест удалині — знак нечистої крові
Розлитої трутою загибелі і тліну
На своїй землі на тисячу років
Синів гордої Раси поставив на коліна

Він не умер за тебе
Лиш за віру сіона, яка знищує нас
Бог — то твоя сумління
То не семітський фетиш і не юдейська фальш

Ти, Білий воїн, зрадив віру свою
Ради хрестових походів-братовбивств
Плач поховальних багать серед білого дня
Богам Арійським смерті час сповістив

Хрест сплямив твій гонор
Одвічного воїна перетворив на пса
Не вибачай нікому
Правдива віра кличе: Білий Воїн повстань!

ОЧІ, СПОВНЕНІ ГНІВУ

І гніву дозрівають важкі трона
 Чекай, бо час розплати скоро вже
 Сліпими не завжди лишаться білі люди
 Добу прозріння бачу на своїй землі
 Тоді прийде на землю Білий Лицар
 Він в кожнім з нас, він Раси захисник
 Але ще спить сплюндрована Європа
 Під лапами запроданих іуд.

Очі, сповнені гніву за нашу Расу
Очі, сповнені гніву за нашу Землю
Очі, сповнені гніву за нашу Націю
Очі, сповнені гніву за Батьківщину

Коли настане день – дозріють трона
 І гнів розтопить лід, запалить Світ
 Та гордість за свою закатовану землю
 Наповнить серце кожного за мить
 За мить, якої досить для прозріння
 І Білі люди зійдуться разом
 Найвище Правосуддя да здійсниться
 Та Білий Лицар зананус на своїй землі!

ДОРОГА В ВАЛЬГАЛУ

Ліда, ця пісня Тобі...

Бачиш цей шлях, що веде у Вальгалу
 На землю, що чекає обраних
 Це Білий Воїн, що мріє про Вальгалу
 Про місце за столом Богів

Але в серцях, де вогонь не згасне ніколи
Життя триває і тих, хто впав у бою
Чекають Боги, і коли битва скінчиться
Зі сходом сонця повстане він

Підніме свій меч із криком “Вальгала”
 І мрії стануть реальністю
 Сьогодні вночі він прийде до Вальгали
 Гордий та непереможений

Але в серцях, де вогонь не згасне ніколи
Життя триває. Для тих, хто впав у бою
Мандри скінчилися, відкрилася брама
І він став рівним серед Богів

ЧЕСТЬ ТА КРОВ

Ліма, Тарас, Сергій, Саша, ця пісня Вам, Брати...

Пригадай, Брате, Січ золоту
 Славні дні Святослава
 Пригадай та дивись, як нашу землю святу
 Гвалтують та тончуть ногами

Честь та Кров
Збережи свою совість
Воля та любов
Де ти, козака гордість?

Пропили Січ та віддали псам
 Гетьманські клейноди
 Матір продали у найм ворогам
 Яким ще вчора б стинали голови

Вічна шана та уклін до землі
 Всім, хто загинув за Країну свою
 Розриті кургани славних Батьків
 То страшна розплата за нашу ганьбу

Стогне серце, Мати моя
 Земле моя, ти залита сльозами
 Зброю готова взяти рука
 Стати у зріст та порвати кайдани

29 СІЧНЯ

Всім полеглим під Крутами ця пісня...

Одного туманного ранку,
 коли сонце сходить так поволі
 Після битви під Крутами
 Вмирав її молодший син, мужньо, як воїн
 Кризь сльози вона й сьогодні чує його голос

Ма, якщо б прожити знов життя
Якщо б мій шлях не мав кінця
Якщо б вогонь не гас в серцях То я б!
То я би все віддав лише
Щоб обійняти знов тебе

Остання посмішка полинула
 та застигла на його обличчі
 Життя промайнуло в одну мить перед очима
 Немов у дитинстві
 Його торкнулися руки матері
 У свої останні хвилини він почув її плач

Мій син, якщо б вернути час назад
Якщо б не сльози на очах
Якщо б здолати свій страх То я б!
Я б віддала усе лише
Щоб обійняти знов тебе

Якщо б вернути час назад
Якщо б не сльози на очах
Якщо б здолати свій страх Та
Якщо б прожити знов життя
Якщо б мій шлях не мав кінця
Якщо б вогонь не гас в серцях Нехай!
Сто тисяч років болі ще
Щоб обійняти знов тебе

<http://www.sokyaperuna.org/>

КОЛО СВАРОЖЕ

НОВОЛІТТЯ В КИЇВСЬКІЙ ТА БІЛІЙ РУСІ

Об'єднання Рідновірів України з 1993 року відновило язичницький обрядовий календар "Коло Свароже". Реконструкція календаря здійснювалася Г. Лозко, А. Богородом, П. Косянчуком на основі суто наукових астрономічних, археологічних і фольклорно-етнографічних фактів. Проте, останніми роками з'явилися непрофесійні спроби підміни етнічного календаря, намагання ввести в оману багатьох рідновірів, що позначилося в святкуванні Новоліття (нового року) за китайським календарем (групада "Трійця"), введенні вигаданих свят (Ніколи, Явдохи) і нових невідомих дотепер Богів. Дехто з аматорів у своєму прагненні наслідувати східну традицію нав'язують свою власну символіку років, яку хочуть упровадити для широкій громадськості. Чого тільки не прочитаєш про роки "Ведмедя" або "Павука", яких ніколи не існувало в українській народній традиції. З метою роз'яснення цього питання публікуємо реконструкцію Галини Лозко про святкування Новоліття в Київській Русі та статтю фольклориста Олеса Лозка про дослідження Новоліття в Білій Русі.

Галина ЛОЗКО

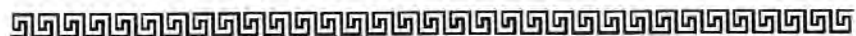
НОВЕ ЛІТО ЗА ТРАДИЦІЄЮ ПРЕДКІВ

Вивчення історії та реконструкції календаря, в першу чергу, повинне ґрунтуватися на астрономічних даних. Спершу розглянемо ці дані для Сонячного циклу. Річний цикл (язичницьке "Коло Свароже") триває 365 днів, 5 годин, 48 хвилин і 46 секунд. Відзначимо також, що час оберту Землі навколо Сонця не ділиться на цілу кількість днів – обертів Землі навколо власної осі. Щорічно залишається 5 годин, 48 хвилин і 46 секунд, тому в григоріанській системі з'явилися високосні роки зі вставними днями.

Зміна фаз Місяця (молодик, повня, ушерб), тобто обертання його навколо Землі, дає нам інший цикл – місячний. Він триває в середньому 29 днів, 12 годин, 44 хвилини, 3 секунди (приблизно 29,53 доби). Якщо помножити це число на 12 місяців, то одержимо рік в 354,36 дня. Як бачимо, до 365,25 днів, що складають повний рік, не вистачило близько 11 днів. Тому наші Предки після кожних трьох 12-місячних років вставляли один 13-місячний рік, коли між двома зимовими сонцестояннями випало 13 молодиків. Цей "вставний" місяць викликав страх у перших християн, які число 13 назвали "чортовою дюжиною".

За відновленим календарем Коло Свароже таким 13-місячним роком був 7514 (літочислення Повісті врсм'яних літ), що тривав з 1 березня 2006 до 18 березня 2007 року нового літочислення. Від точності визначення дня Новоліття залежить цілий ряд інших свят Кола Сварожего (Вербиці, Великодня, Правої Середи, Русалій та ін.). Отже, календар потребує постійної щорічної корекції – не можна брати язичницький календар якого-небудь попереднього року і застосовувати його до року наступного.

Тепер розглянемо календар з погляду язичницького богослів'я. Часом, як і календарем взагалі у слов'ян керує Числобог. Походження його сягає далеких "індоевропейських" часів. Числобог – дослівно "Бог Чисел", слов'янський Бог часу. Він тотожний грецькому Кроносу і римському Сатурну. Їх свята починалися 17 грудня і продовжувалися цілий тиждень. Таким чином, і у нас, слов'ян, свято Числобога випадає на час зимового сонцестояння 21–22 грудня, тобто на Різдво Божича, і відповідає зодіакальному прояву Сварога. Вважають, що з народженням молодого сонця Коляди і час набуває властивостей "оновлення".

Ім'я Числобога майже не фіксується письмовими джерелами, тому для багатьох науковців воно й дотепер невідоме. Проте, статуетка Числобога, знайдена серед скарбів храму Ретри, була підписана рунічними буквами. Вона зображає його у вигляді людини з Місяцем на плечах [Маш Г. Сокровища Ретри. — М.: Слава!, 2006. — С. 140, 142].

Богознавча сутність Числобога в слов'янській релігії має глибоке філософське значення. Числобог — це Вічний кругообіг, а разом з ним — повернення душ на свою рідну землю. Саме він розкриває значення життя в Роді.

Автори Велесової Книги опоетизували його в таких словах: “Числобог рахус дні наші і говорить Богові числа свої: чи бути дню Сварожому, чи бути ночі. І засинають всі, бо всяк ясний во дні Божеському, а вночі він — хтось інший: Бог-Дід, Дуб, Сніп наш” [Лозко Г. Велесова Книга — Волхвник. — Вінниця: Континент-прим, 2007. — 11-Б].

Тут йдеться не тільки про зміну дня і ночі в межах доби, але й про зміну дня і ночі душі в межах її вічного кругообертання через світи Яви, Нави і Прави, де могутній Числобог керує вічним перевтіленням душ.

Вчення про Числобога вивичує язичництво як перед матеріалістичними, так і перед християнськими концепціями лінійності часу, в яких є точка початку (напр., Різдво Христове або “сотворення світу”) і точка кінця (“кінець світу”, “друге пришестя”, “страшний суд”). Язичницький календар — циклічний. Знання про великі і малі цикли природи були відомі давнім Волхвам, а деякі з них дожили до нашого часу.

Календар “Коло Свароже” можемо складати як від Різдва (від Коляди до Коляди), так і від Новоліття до Новоліття, що частіше використовують сучасні громади Рідної Віри.

Новий рік у староруському язичництві починався з першого весняного молодика — “нового” Місяця, що наступає перед весняним рівноденням. Був лише дуже короткий період в Київській Русі, коли Нове літо починали з 1 березня — і то це було вже за християнського часу.

У слов'ян-язичників початок Новоліття випадає в різні числа березня (рідше в кінці лютого). Оскільки Місяць зміщує свої 4 фази за 29, 5 діб, то час від часу вставлявся 13-й місяць, який робив поправку календаря.

Це зафіксовано нашими літописами і християнськими писарями. У 1036 р. диякон Кирик у своїй праці “Навчання, ним же відати людині число всіх років” пояснював, звідки береться тринадцятий місяць:

“Хай буде відомо, що в одному літі книжкових місяців 12 і небесних лун ісходить 12, а в кожному літі залишається 11 днів, а з тих днів на четверте літо випадає місяць тринадцятий”. Повесть врем'яних літ розказує: “У літо 6621 (1113). Було на Соңці о 1-годині дня. Бачили всі люди: Соңця зали-

шилося дуже мало, і було як Місяць вниз рогами, місяця березня в 19-й день, а Місяця в 9-й” [К., 1990. — С.461]. Тут, як бачимо, літописець шляхом паралельного датування передав, що за цивільним (юліанським) календарем був 19-й день, а за астрономічним (місячним) — 9-й день.

Новгородський 1-й літопис подає: “У літо 6645 наступушу в 7 березня” — тобто рік 6645 (або 1137-й хр.л.) настав 7 березня (з першим весняним молодиком). Астрономічні підрахунки підтвердили, що 7 березня 1137 року був молодик.

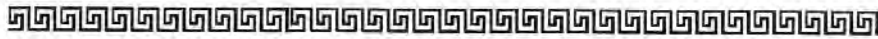
Це також знайшло своє відображення в наукових працях відомого львівського астронома Івана Климишина: “В результаті ретельного аналізу літописів був зроблений висновок, що Новий рік починався на Русі з появою нового Місяця в перші весняні дні, близькі до весняного рівнодення... Але минулий рік міг мати 12 місяців, тобто 354 дні, або ж 13 місяців — 384 дні. Тому і початок Нового року на Русі не міг випадати на 1 березня юліанського календаря, а рухався по числах березня, випадаючи в деякі роки в лютому або в квітні. Такого літочислення літописці дотримувалися дуже довго, хоча свої записи вони датували, використовуючи юліанський календар” [Климишин І. Календар і хронологія. — М., 1985. — С. 259–260].

Впродовж тисячоліть чужі релігійні втручання постійно руйнували наш природний календар, через що літописцям доводилося передавати датування подій за двома системами: “місяця березня 10, а небесного лютого 15... почав гинути Місяць” (тобто почалося затемнення Місяця) — оповідає Никонівський літопис. Таке язичницьке датування зберігалось довгі століття після християнізації, в чому перекопуємося, читаючи Чернігівський літопис, де навіть під 1703 роком подано паралельне датування: “липень — місяць небесний настав в п'ятюк, числа п'ятого місяця червня (книжного)” [там же. — С. 260].

Етнолог Л.Гумільов стверджує, що зміна природного календаря спроможна зруйнувати не тільки традиційний устрій життя, але і психіку людини, і відповідно — долю держави. Отже, календар належав до сфери сакрального і втручатися в нього не дозволялося будь-кому. Цією важливою справою календарного впорядкування часу займалися спеціально освічені Волхви. Тому і спроби сучасних ентузіастів-одинаків втручатися в календарне життя рідновірських громад видаються дуже сумнівними.

Виходячи з нашої староруської традиції, Нове літо 7515 наступає 19 березня 2007 року. Розрахована ця дата за таблицею Сонячних фаз так: весняне рівнодення в Києві наступає 21 березня о 2 годині 07 хвилин [Лозко Г. Українське народознавство. — К.: АртЕК, 2006. — С. 451–452; Сварог. — 2006. — № 19–20. — С. 44]. А перший весняний молодик, що наступає перед весняним рівноденням, випадає на 19 березня, о 4 годині 43 хвилини.

Кожному дню тижня відповідає своя планета: неділі – Сонце, понеділку – Місяць, вівторку – Марс, середі (третійнику) – Меркурій, четвергу – Юпітер, п'ятниці – Венера, суботі (шестериці) – Сатурн. Планети відповідають слов'янським Богам-покровителям днів тижня так: неділі – Дажбог, понеділку – Числобог, вівторку – Симаргл, середі – Велес, четвергу – Перун, п'ятниці – Моккоша, суботі – Стрибог.

Звертаємо увагу всіх, хто користується відривними календарями, на те, що укладачі цих календарів не завжди точно відзначають час сонячних фаз (без урахування рефракції – оптичних явищ, коли видима довгота дня перевищує

суто астрономічну) [Косячук П. Астрономія – основа календаря // Сварог. – 2006. – № 19–20. – С. 44].

Як повідомляють давні Лушники, Місяцеслови (книги Волхвів-астрономів), той Бог, який покровительствує першому дню Новоліття, є знаковим для всього року. Рідновіри продовжують староруську традицію. Якщо Новоліття 7515 винадає на понеділок, рік іде під знаком планети Місяць – тобто Числобога. Попередні роки були: 2006 – роком Велеса, 2005 – роком Перуна і т.д. Тому нам не слід копіювати ні традицію китайців, ні будь-кого іншого з народів близького чи далекого Сходу.

*Олесь ЛОЗКО,
кандидат філологічних наук,
доцент Білоруського державного
педагогічного університету, Мінськ*

ФЕНОМЕН БІЛОРУСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ: концепція віддзеркалення календарних стилів

У білоруській народній творчості, яка вважається однією з найбільш архаїчних і консервативних, є одна характерна особливість – усно-поетичний землеробський календар, весняно-новорічні обрядові волочебні пісні. Вони виконуються групою співців-волочебників у першу весняно-новорічну ніч, на “Вялікдзень”, який у білорусів-язичників був основним річним святом у перед- і ранньохристиянський період. Є підстави припускати, що “свята Вялікдзень” спочатку приурочувалося до весняного рівнодення (20–21 березня). Потім новорічно-величальні традиційні пісні стали виконуватися (і донині виконуються) в перший пасхальний день, прославляючи господаря і його сім'ю.

До 200 рядків зустрічаються тексти пісень, які дослідники назвали поемами селянського життя. В окремих варіантах волочебних неотипів

у хронологічній послідовності подаються етапи землеробських занять і святкування. Тут у поетичній формі відображений, законсервований період формування білоруського народного календаря, де яскраво виявився синтез язичницької і християнської культур. Якщо чимось подібне “волочебництво” і зустрічається в традиціях деяких народів Європи, то поетичного календаря, в якому згадується більше півсотні хрономірів, немає. Це відмітна і феноменальна особливість білорусів. Хіба що порівняно з дидактичною епічною поемою “Праці і дні” давньогрецького поета 8–7 століття до н. е. Гесіода.

Покажемо автентичний уривок з варіанту XIX сторіччя, записаний Павлом Демидовичем у Мінській губернії і надрукований у “Віленському віснику” [1]. У дужках позначимо дати нового і старого стилів навпроти тих хрономірів, що згадуються (курсив):

Гіллі, прыйшлі валачобнікі,
Іграючы, спяваючы,
Добрага пана шукаючы.
Добры вечар, пане гаспадару!
Чы спіш, чы ляжыш, пане гаспадару?
Калі ж да спіш, Бог з табою,
Калі ж ня спіш, моў са мною.
Адчыні акно, паглядзі на двор:
На тваім двары стаіць шанёр,
Навюсенькі, бялюсенькі.
А ў тым шатры залатое крэсла,
На тым крэсле сам Бог сядзіць.
Перад Богам усе святыі
Шыкуюцца, рахуюцца:
Катораму святу наперад пайсці?

Святыя *Саракі* наперал пайшлі.
 Святы *Аляксей* сохі чэшаць,
 Святое *Благовешчанне* заворываець,
 Свяці *Вербіч* вярбу пасвянцаець,
Чисты чацвер ячмень засяваець,
 Святое *Вялічка* з чэрвоным яечкам.
Першы дзень пірагі маюць
 А *сярэдні дзень* пагуляюць,
 А *наследні дзень* выпраўляюць.
Радаўніца статак запасываець,
 Святы *Юры*, божы пасол
 Да Бога пайшоў,
 А ўзяў ключы залатыя,
 Адамкнуў зямлю сырусенькую,
 Пусціў расу цяплюсенькую
 На белы свет і на ўсё свет.
 Святы *Барис* бабы сеець,
 Святы *Мікола* па межах ходзіць.
 Па межах ходзіць, жыта родзіць,
 Урасціўся, умачыўся,
 Пад залаты пояс падаткнуўся.
 Святы *Уіэснік* – жыта выплываець,
 Святая *Сёмуха* навозы возіць
 І Бога просіць.
 Святы *Дзевятнік* жыта раўнуець,
 Свята *Дзесятуха* жыта красуець,
 Святы *Іван* пчолы садзіць
 Пад пералазам шасціра разам.
 Святы *Пётра* жыта спеліць,
 Святы *Паўлюк* граблі робіць,
 Святы *Дзям'ян* сено грабіць,
 Святы *Кузьма* сярпы робіць
 Залатыя, новыя і сталёвыя.
 Святы *Ілля* – слаўная жняя,
 Святы *Барыс* снапы зносіць,
 Святыя *Ганны* дамоў возяць,
 Святы *Спас* жыта пасвянцаець,
 Святая *Прачыстая* папары мяшаець
 І жыта засяваець,
 А *другая* ёй памагаець,
 Святы *Міхайла* з халодным ветрам,
 Святы *Узвіжанне* з поля збіраець,
 Святы *Пакроў* зямлю пакрыў,
 Зямлю – лістом, а воду – лядом.
 Святы *Юры* грудай гвоздзіць,
 Святы *Мікола* снегам мосціць
 Прыйшлі *Калядкі* – гаспадарам парадкі.
 Святая *Васіля* дзязжу мясіла,
 Пірагі пякла і рагатыя, і букатыя.
 Святое *Вадохрышча* воду пасвянцаець,
 Людзей пакарапляець.
 Святыя *Грамніцы* свечы пасвянцаюць
 Прыйшлі *Саракі* та другіх *Саракі*.
 Дай жа, Божа, гаспадарам здароўе!..

(22/9 березня)
 (30/17 березня)
 (7 квітня/ 25 березня)
 (недзя перед Великоднем)
 (дзень Вербного тижня)
 (одна з неділь в період
 з 4 квітня до 8 травня)
 (понеделок, другий дзень Великодня)
 (вівторок, останній дзень Великодня)
 (вівторок Проводного тижня)
 (6 травня / 23 квітня)

(15 / 2 травня)
 (22/9 травня)

(четвер шостого тижня після Великодня)
 (недзя 7 тижня після Великодня)

(четвер на 9 тижні після Великодня)
 (п'ятніца на 9 тижні після Великодня)
 (7 ліпеня/24 чэрвеня)

(12 ліпеня /29 чэрвеня)
 (12 ліпеня / 29 чэрвеня)
 (14 / 1 ліпеня)
 (14 / 1 ліпеня)

(2 серпня / 20 ліпеня)
 (6 серпня / 24 ліпеня)
 (7 серпня / 25 ліпеня)
 (19 / 6 серпня)
 (28 / 15 серпня)

(21 / 8 вересня)
 (19 / 6 вересня)
 (27 / 14 вересня)
 (14 / 1 жовтня)

(9 грудня / 26 лістапада)
 (19 / 6 грудня)
 (7 січня / 25 грудня)
 (14 / 1 січня)

(19 / 6 січня)

(15 / 2 лютого)
 (22 / 9 березня)

Ось і закінчилося коло днів від “Саракоў ко Саракам”. Феномен також полягає в розумінні рядка “Катораму святу наперад пайсці?”, в інших варіантах пісень є аналогічні за значенням. У чому суть першості? Що ж таке важливе могло відбуватися в язичницькому святилищі, новій християнській церкві, під міфологічним деревом життя і т.д.? Дослідники або зовсім не розглядали цей аспект, або обмежувалися якимись загальними міркуваннями і необґрунтованими висновками.

Адже йдеться про Новий рік, або точніше Нове літо. В інших варіантах текстів так і співається: “Сам Бог сядзіць / Каля яго служкі / Шыкуюцца, / Рахуюцца, / Катораму святу / Упярод стаці. / Першае свята – / *Новае лета...*”. Дослідники ще в XIX сторіччі писали про те, що “свята Саракі” відображає язичницький день рівнодення [2]. У літописах так і писали: В лето 6609. Преставися Всеслав Полотский князь...”. А система рахунку “вруцелет” (“у руце літо”) і т. д.

Новий рік знадобився нашим далеким предкам для початку числення днів. Але ж технічно складно без додаткових приладів визначити цю постійну точку в кругообігу днів. Якщо бути послідовним у міркуваннях, то простіше знайти не рівнодення, а літне сонцестояння – найкоротша тінь від сонця. От чому стародавній людині знадобилися споруди з каменю “кромлехи” і “менгіри” ще 4 000 років тому назад. У всесвітньо відомому Стоунхенджі з допомогою науково розроблених методів і пропорційно викладеного каміння визначали не тільки чотири пункти сонцеворотів, але фіксували азимуту сходу і заходу місяця, передбачали затемнення і т.д. [3, с. 150–164]. Аналогічні мегалітичні обсерваторії відомі в Хакасії, Литві, Україні, Вірменії [3, с. 159–160], Росії, Білорусі. У білоруському Стоунхенджі на березі Янова озера, що на Полотчині, каміння укладене П-подібною фігурою і в цьому “календарі-капиші” каміння “дивиться на схід сонця в кінці найдовшого дня і на нічні купальські вогні” [4, с. 125].

Ось чому ще в народній творчості залишилися сліди спостереження за сонцем особливо в чотири перехідні пори року. За свідченням поважного знавця Полісся С. Толстої [5] в архаїчній зоні сонце в певні свята не тільки *грає*, але і *купається, міняється, гуляє, тремтить, зовується, радується, веселиться, красується (прикрашається), квітне, ... кружляє, до вінця йде*, і це відбувається на Купайла, Великдень, Благовіщення, Воздвиження, Різдво, Розигри (понеділок наступний після трійцького тижня), Чистий четвер, Петрів день, Вознесення, Ільїн день, Десятуху (п'ятниця десятого тижня після Великодня). Але найбільш стійка гра сонця на

Купалля, Великдень (перший день) і Благовіщення.

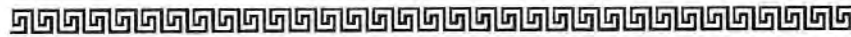
У своїй монографії “Феномен Новага року ў беларускім фальклоры” доводимо, що день літнього сонцестояння Купалле в слов'янстві був, по-суті, першим Новим роком [6]. Відомо, що перший сонячний календар у Давньому Єгипті з'явився 6000 років тому. Новий рік святкувався в день першого в році передраїшнього (геліактичного) сходу зірки Сіріус, з якою у той час було пов'язане настання літнього сонцестояння і розливу Нілу. Дослідники помітили, що “стародавні греки обчислювали рік від першого молодика після літнього або зимового сонцестояння, від весняного або осіннього рівнодення” [7, с. 27]. Відомо, що влітку святкували початок року стародавні вірмени, майя, древньокельтське плем'я секванів та ін.

У волочечному поетичному календарі купальське Новоліття не відображене. Воно добре збереглося в інших архетипах білоруської народної творчості. В період синтезу двох культур переважали інші пріоритети і віяння. “Паганське” Купалле під тиском християнства відходило на другорядні ролі, воно майже не присутнє у волочечному пантеоні святих. Йде боротьба за прогресивніше весняне Новоліття, якого дійшли у той час язичники і вже встигли сформувати міцні традиції. Юліанське літочислення приймалося на східно-слов'янських землях по візантійському зразку і з місцевими відхиленнями – Новоліття це із зими, і не з осені, а весною, з 1 березня.

Аналізуючи білоруські волочечні пісні, які у нас зібрані у великих томах [8, 9], ми переконуємося, що в поетичному календарі зафіксований досвід наших предків у відшуканні оптимальних засобів літочислення і, так звані календарні стилі, що були відомі європейським народам в різні періоди. Це значить, що числення року починали з 25 грудня, 1 січня, 1 березня, Паски і 1 вересня [3, с. 395]. У цьому суть нашої концепції віддзеркалення календарних стилів в білоруському фольклорі.

У волочечних текстах знаходимо: “Свято *Ражаство* / Упярод пашло, / Новы гадок / Павёў радок...”; “Свято *Васілле* во з Новым голам...”; “*Аўдакея*, перва свята, – / Вясна ўсходзе...”; “Первага свята – святога *Вялікдзень*, / Свят Вялікдзень з красным яечкам...” [10, с. 23–24]. Так склалися обставини, що виявився не представленим у волочечному календарі вересневий стиль, який в Росії був офіційним з 1493 по 1770 роки, у Великому князівстві Литовському – з XII ст. паралельно з іншими стилями, а перший друкований серед східних слов'ян ско-

ринівський календар “Малая подорожная книжка” (1522 р.) рік починає з 1 вересня. У білоруському фольклорі дуже свіжі сліди святкування цієї дати – оригінальний обряд “Жаніцьба пасьвета” (1/14 вересня).

Серед варіантів волочесних пісень зустрічаються такі, що літо починають з Юр’я, Бориса, Збора та ін. Аналогії в історії календаря народів світу є. І цей унікальний випадок можна пояснити як місцевий досвід відшукування оптимальних засобів літочислення.

Дуже близькі до розуміння календарних стилів позиції деяких фольклористів: Л. М. Соловей, укладач тому

“Валачобнія пісні”, Т. Агапкина, автор ґрунтовної монографії “Мифопоэтические основы славянского календаря” [11] і ін.

Таким чином, в білоруських волочесних піснях і особливо в тих, які представляють землеробський поетичний календар, феноменально відобразилися офіційні календарні стилі, що мали місце в історії народів Європи: різдвяний, січневий, пасхальний, березневий, благовіщенський, а також великодній, збірний, сороковний, квітнево-юровський, травнево-борисівський, які можна назвати неофіційними. У фольклорі білорусів також є унікальні традиції вересневого стилю, а день літнього сонцестояння, відомий багатьом народам, можна вважати якнайдавнішим досвідом сонячного календаря, Новоліттям.

1. Виленский вестник. – 1895. – № 73–74.
2. Романовский И. К этнографии Белоруссии // Виленский вестник. – 1895. – № 129.
3. Климишин И. Календарь и хронология. – М., 1990.
4. Ляўкоў Э. Маўклівыя сведкі міпуўшчыны. – Мінск, 1992.
5. Тостая С. Солнце играет // Славянский и балканский фольклор. Духовная культура Полесья на общеславянском фоне. – М., 1986. – С. 8–11.
6. Лозка А. Феномен Новага года ў беларускім фальклоры. Манагр. – Мінск, 2004.
7. Календарные обычаи и обряды в странах зарубежной Европы: Исторические корни и развитие обычаев. – М., 1983.
8. Валачобнія песні / Склад. Г. Барташэвіч, Л. Салавей. – Мінск, 1980.
9. Паэзія беларускага земляробчага календаря / Уклад. А. Ліса. – Мінск, 1992.
10. Лозка А. Беларускі народны каляндар. – Мінск, 2002.
11. Агапкина Т. Мифопоэтические основы славянского календаря. Весеннее-летний цикл. – М., 2002.

СОНЯЧНІ ФАЗИ НА 10 РОКІВ *

Сонцестояння та рівнодення за всевітнім часом*								
рік	Рівнодення Березень		Сонцестояння Червень		Рівнодення Вересень		Сонцестояння Грудень	
	день	час	день	час	день	час	день	час
2005	20	12:33	21	06:46	22	22:23	21	18:35
2006	20	18:26	21	12:26	23	04:03	22	00:22
2007	21	00:07	21	18:06	23	09:51	22	06:08
2008	20	05:48	20	23:59	22	15:44	21	12:04
2009	20	11:44	21	05:45	22	21:18	21	17:47
2010	20	17:32	21	11:28	23	03:09	21	23:38
2011	20	23:21	21	17:16	23	09:04	22	05:30
2012	20	05:14	20	23:09	22	14:49	21	11:11
2013	20	11:02	21	05:04	22	20:44	21	17:11
2014	20	16:57	21	10:51	23	02:29	21	23:03

ЛУННИК НА 5 РОКІВ **

Місяці	2006	2007	2008	2009	2010
Січень	30	19	9	27	16
Лютий	-	18	7	25	15
Березень	1; 30	19	8	27	16
Квітень	29	18	6	25	15
Травень	28	18	6	25	14
Червень	27	16	4	23	13
Липень	26	16	4	23	12
Серпень	25	14	2	21	11
Вересень	23	13	1	20	9
Жовтень	23	12	1; 30	19	9
Листопад	21	11	29	18	7
Грудень	21	10	28	17	7

*для Кисва слід додати +3 години (якщо літній час) або +2 години (якщо зимовий).

** за відмістю місяця на небосхилі (фаза від 0,5 до 1,5 доби), тобто від 12 до 36 годин.

РІДНІ СВЯТА

7515 та 7516 літа від Трипілля
або 2007 та 2008 роки н. л.

7515/2007 рік

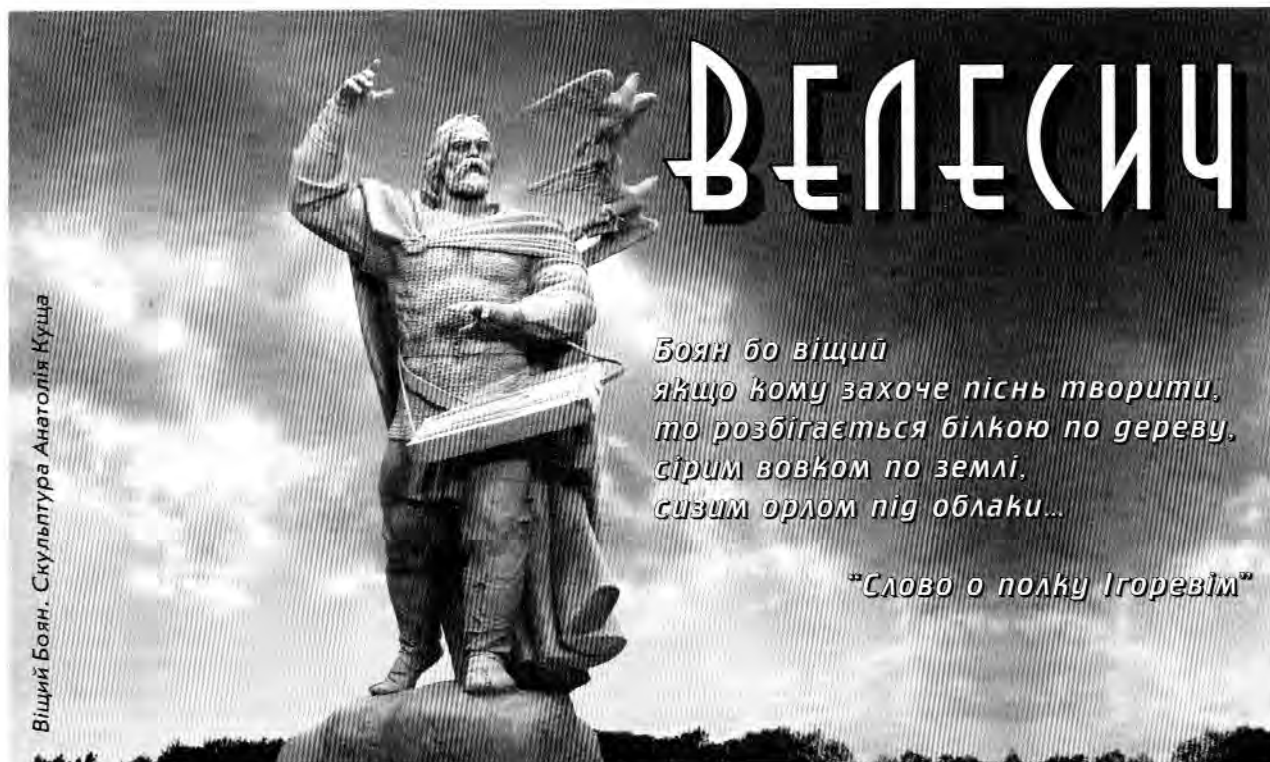
* 19 березня 2007
* 21 березня, 2.07
* 22 березня
* 25 березня
25 березня
26 березня
* 26 березня
* 1 квітня
* 18 квітня
22 квітня
23 квітня
1 травня
2 травня
* 7–13 травня
* 10 травня
10 травня
15 червня
* 21 червня, 21.06
* 21–22 червня
29 червня
14 липня
20 липня
22 липня
27 липня
1 серпня
6 серпня
16 серпня
16 серпня
19 серпня
1 вересня
4 вересня
8–9 вересня
14 вересня
* 23 вересня
* 23 вересня
1 жовтня
* 13 жовтня
* 19 жовтня
1 листопада
24 листопада
30 листопада
6 грудня
* 22 грудня, 8.08
* 22 грудня
* 23 грудня
* 3–4 січня 2008
18 січня
25 січня
2 лютого
* 11–17 лютого
11 лютого
21 лютого
* 25 лют. -2 бер.
24 лютого
* 7 березня, 19.14
* 8 березня 7516

Назви свят КОЛА СВАРОЖОГО

Новоліття за літочисленням від Трипілля
Весняне рівнодення у Києві
Навський Великдень (Чистий Четвер)
Великдень Дажбожий
Благовіщення (народження Перуниці)
Благовісник (народження Перуна)
Волочільне, “Обливаний понеділок”
Радуніця (Поминальна неділя)
Свято Прави (ведійська Рита)
Велика Лада - Богиня Шастя і Кохання
Ярило Весняний
Майя – давньослов'янська Богиня рослинності
Свято Живи. Солов'ний Великдень
Русалії (Зелений тиждень)
Русалчин Великдень (четвер на Русальному тижні)
Зільник (весняний збір цілющих трав)
Вилів День. Світовид літній (Див)
Літнє сонцестояння
Купайло – Бог земних радощів
Свято Водяника
Стрибог (Посвистач, Позвізд)
Свято Громовержця Перуна
Перуниця (Блискавиця)
Чур, Пращур (народна назва “Паликопа”)
Медово-маковий Спас
Яблучний Спас
Хлібний Спас
Свято Лісовика
Посвистач, Стрибог
Свято Вогню: Посвіт, День Знань
Осінні Перун і Перуниця
Богині-Рожаниці
Свято Вирію (відліт птахів)
Осіннє рівнодення у Києві
Світовид Осінній
Мати Слава (Богиня Перемоги, Покрова)
Зворожини (Дідова Субота, Осінні Діди)
Мокоша (Бабина П'ятниця, Осінні Баби)
Свято Сварога - ковала небесного Плуга
Свято Богині дівочої Долі
Калита – свято парубочої Долі
Свято Велеса (Діда Мороза)
Зимове сонцестояння
Різдво Божича-Коляди
Свято Рода
Свято Богині Дани – Водосвяття
Відунське свято, збори жерців
Свято Домовика
Громщиця, Стрітення Зими з Весною
Велесовий тиждень (“Чортовий тиждень”)
Велике свято Велеса
Весняний Стрибог віє до Весни
Колодій (Масляна), тиждень
Лелечини. Свято тотемного птаха українців
Народжується перший весняний Молодик
Новоліття від Трипілля

7516/2008 рік

* 8 березня 2008
* 20 березня, 7.48.
* 20 березня
* 23 березня
25 березня
26 березня
* 24 березня
* 30 березня
* 16 квітня
22 квітня
23 квітня
1 травня
2 травня
* 5–11 травня
* 8 травня
10 травня
15 червня
* 21 червня, 2.59.
* 21–22 червня
29 червня
14 липня
20 липня
22 липня
27 липня
1 серпня
6 серпня
16 серпня
16 серпня
19 серпня
1 вересня
4 вересня
8–9 вересня
14 вересня
* 22 вересня, 18.44
* 22 вересня
1 жовтня
* 11 жовтня
* 17 жовтня
1 листопада
24 листопада
30 листопада
6 грудня
* 21 грудня, 14.03
* 21 грудня
* 22 грудня
* 2–3 січня 2009
18 січня
25 січня
2 лютого
* 9–15 лютого
11 лютого
21 лютого
* 23 лют. – 1 бер.
24 лютого
* 25 лютого, 3.35
* 25 лютого 7517

Віщий Боян. Скульптура Анатолія Куца

ВЕЛЕСИЧ

*Боян бо віщий
якщо кому захоче піснь творити,
то розбігається білкою по дереву,
сірим вовком по землі,
сивим орлом під облаки...*

"Слово о полку Ігоревім"

БОРИС КОНОНЕНКО

АСИМІЛЯЦІЯ НАРОДІВ

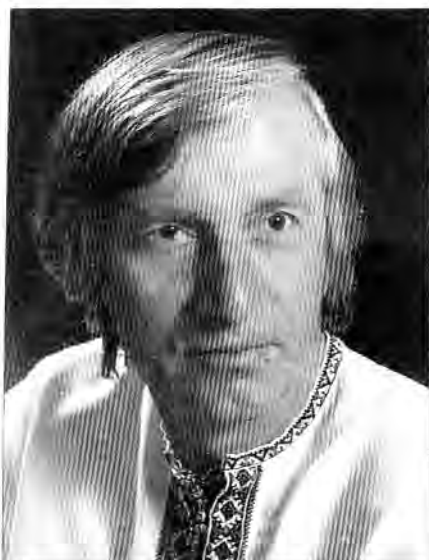
Всі як один під штамп хреста
Зійдуть з кліше на віху гої.
Болить. Неправдонька свята.
Сичать. І помисли гріховні
Лякають Богом повсякчас.
Я не монах в плахитті чорнім,
І не молюся напоказ.
Ні, не з погордою, а з болем,
Дивлюсь як брата по хресту,
Заливши очі алкоголем,
Втішають душеньку пусту.
Ну що, клоновані слов'яни,
І Сваргу й Рода пропили?
Всі як один тепер миряни,
Хто не скоривсь – на паколи!
І все з хрестом, і все з любов'ю, –
Так легше з смерда шкуру драть,
Гріхи простять, запивши кров'ю...

Така ти, божа благодать!
А де ж наш цвіт, а де еліта?
Інтелігенція мичить.
Довбають очі ті з просвіти,
Бо не слов'янин там сидить.
Ростуть скрізь цвинтарі хрестами,
Ні, не признають геноцид.
Ті, що стоять, "батьки" над нами,
Сказать точніше – пустоцвіт.
Слов'янські знищено святині,
Святкує шабаші чума.
Волхви славетні у могилі.
Яка ж бо нам живим ціна?
Зігнали стадами до ями,
Клекоче прірва та без дна,
Вернися, Роде, стань над нами,
Без тебе долі нам нема!

ПОЛИНИ

Ой, мої сінокоси,
Біля вишні в саду.
Трави ранком в покоси
Я неспішно кладу.
Трави м'яко упали
Із моєї вини,
Під косою лягали
Полини, полини.
Різном'я барвисте,
Поміж ним і вони.
Наче думка пречиста,
Полягли полини.

Думав, виростуть трави,
А вродили вони –
Сивим спогадом стали
Полини, полини.
З болем я відчуваю
Крик трави, дзвін коси,
Промінь сонця заграє
У краплині роси.
Я хотів закричати,
Що не знаю вини.
В щедрих росах скупали
Біль старий полини!

Борис КОНОНЕНКО

Борис Дмитрович Кононенко народився 1957 року в селі Духове Лубенського району Полтавської області. Родина була співуча, батько і мати гуртували навколо себе колектив односельців, що з дитинства сприяло поетичному погляду на світ. Закінчив Полтавські курси образотворчого мистецтва, працював художником-оформлювачем. Учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС. Ось уже десятиліття – член спілки Лубенського, найстарішого літоб'єднання в Україні та Полтавської спілки літераторів. Автор трьох поетичних збірок: “Під клекіт лелек”, “Голос Удаю-ріки”, “Зерня на золі”. Борис Кононенко – голова громади українських рідновірів “Родослав” м. Лубни.

УКРАЇНІ

Одвічною проблемою
До волі з давніх днів
Живеш ти незбагненною,
Шануючи катів.

Віки кістьми всіваючи,
По долі, кров'ю вбрід,
Мовчать волхви всезнаючі,
Вчиш “Ветхий заповіт”.

Не славим Бога Велеса,
Дажь-Бог забувсь давно.
Не мама-Лада пестила,
А хрестиком – тавро.

І в тризну крикнем: слава!
Геть почамріле, зле!
Пробач, Україно-мамо,
Не наше то святе.

ЗАСПІВАЙ, БОЯНЕ...

Довгождана воле, у крові – багряна,
Заспівай нам пісню голосом Бояна.
Щоб слов'яни-браття знову обнялися,
Бусе – Білояре, в наші дні вернися!

Приготуй безмежну боголатну сур'ю,
Щоб ми поріднились на руїні суму.
Хай горить на небі Рода колісниця,
Розбуди нам душі, Гамаюн – жар-птиця.

У туманах сивих ті часи минули
Визнали чуже ми, а своє забули.
Праслав'ян могили розорали в полі,
Все пограбували – тепер душі голі.

Кажуть, світить сонце, а мені – північ,
Замість Правди предків тепер славим крижич.
А на ньому, Боже, кров, і сльози, й муки,
Тягнуть віз неправди Велесові внуки.

* * *

Душі в наморднику, ой тісно,
Карають іменем Христа.
Христос любив занадто грізно,
Але й карав він неспроста.
Чом нарекли рабом Господнім?
Корився пастору – теля...
Слов'янська кров тим боговгодна,
Що з рідним Богом розмовля.

* * *

О великий Роде, як тобі там спиться?
Хай тебе розбудить громом Перуниця!
Розбудіть Дажбога! Розбудіть Ярила!
Щоб слов'янські душі свої мали крила.
У Карпатах стогнуть крізь віки смереки,
Як із нас сміються Візантія й Греки.
Птиця Сва, поклич нас голосом трембіти:
Не чийсь раби ми, твої, Роде, діти.

* * *

В небі зорі сходяться в хоровод Стожар,
Велес усміхнеться з-за пухових хмар.
Де заходив Пращур за святий поріг,
Якщо промінь сонця на долоню ліг.
Де ти, Божа іскра, коли доля зла?
Де ті діаманти серед купи скла?

* * *

На горі у кузні і вогонь, і криця.
Басовито – молот, дзвінко – молоток.
Маєм проти горя шаблю як годиться,
А плуги, щоб виріс хлібний колосок.
...Те було давненько, віддзвеніли дзвони,
Поховали діда – теслю й коваля.
Він пішов у вічність за святим законом.
Загасили горно. Пухом вам земля.

* * *

*Але ж, але ж, мої ви люди,
Старого пам'ять не забуде,
Там наше серце крізь віки
Несе прапращурам вінки,
І скільки б нам не міряв час —
Живий Ярило, не погас*

Микола Костенко

Край неба ніби кров'ю зміло.
День догорав. І вже вогнило.
Прапращурів святе Ярило
За обрій вітром покотило.

І в надвечірній прохолоді
Принишкло все живе в природі.
В болоті десь сховалось лихо,
Й верба ридала тихо-тихо.

Купальська ніч прийшла і впала.
Мов пташка крила розпластала,
І кличе нас до себе всіх
Інстинктом пращурів своїх.

Тож не судить мене такого —
В цю ніч нас тягне до старого,
Давно віджилого, німого,
Без межі доброго і злого.

Давно, з язичницьких часів,
Серед ярів, степів, лісів
Прапращури мої слов'яни —
Поляни, сіверці, древляни,

В душі не маючи гордині,
Молились чесно до святині,
Молились щиро від душі.
Нам зараз ті Боги чужі...

В цю пору скрізь збирають зілля
І сонце щедре на проміння,
І зблисне папороть з півночі,
І у дівчат синіші очі.

І все живе, цвіте, вирус,
Купало любить нас і чує.
Було колись Богів багато,
Їх шанували люди свято:

Перун, Дажбог, Сварог, Ярило —
Далеке, дивне, грізне, миле,
Старі Боги — то "забобони",
Новим ми б'єм чолом поклони.

Давно і, певне, неспроста
В молитвах славимо Христа...

Весна кола Сварожого 7514

В навутинні часу заблукали сурожі
Запарілась весна, похливі сніги.
Числобог лічить кола Сварожі,
Мамо Ладо, надай пам любові й снаги!

Доля нитку пряде у майбутнє незриму.
Вона в генах, в крові, у жертвним вогні.
Знаю вирвемось ми із пекельного виру,
Проросте ще зерно колоском на золі.

Двонародженим славу і Луки Сварожі,
З Праотцями зіллємось у божественну Прав!
А допоки живі на землі, насторожі
З Перуньком ми відродим в нас украдену Яв!

Сито історії нас прорідило
Прави не відаєм — з пам'яті зміло.
Загартувати у горно Сварога
Кличе стежина слов'янського Бога.
В кожному русі, мелодії, пісні,
В шепоті дуба ген на узліссі.
В росах, на травах купальської ночі,
В гніві Тараса з дніпрової кручі.
Пам'ять розорано — як скіфську могилу.
У звичаї древнім бачу я силу.
У Ладиній пісні — вічність любові,
А Велеса книга — браттям по крові.

Голосить хутором лелека
Над пустим, розореним — луна.
Уп'ялася в землю люто снеска
Пригадаєм тих, кого нема.

Де ти, хліборобське гоже плем'я,
Розбрелись, розтали — вже чужі.
Десь голосить Лада, плаче Леля:
Соромно — загнuzдані мужі.

Вгрузли в землю хати, ніби п'яні,
Ребрами розхристані дахи
Бур'янами злидні у дурмані —
Діти сонця, сестри і брати.

Підмінили цінності, украли,
Не освятять євнухи пожі.
Дідуху вкюнімось — то не мари,
Ворогом принесені, чужі!..

Оббивали Господу пороги:
Не тому молилися, дарма.
Клекотить на вітрі біль тривоги,
Знов міняє обриси тюрма.

В НІЧ НА КУПАЛА

В ніч на Купала рвіте зілля —
Так повчає нас повір'я.
Щоб ви завжди щастя мали,
Щоб співали, щоб кохали.

А як осінь дзвоном стане,
Хай кохання не зів'яне.
Ладі відшукай за містом,
Горобинове намисто.

Подаруй кохання вірне,
Щоб цвіло воно цетлінно.
Щоб не впали твої сльози,
Як крижинки, в час морозів.

Чорногуз у добру днину
Подарує вам дитину.
То все чари, певна річ,
У Купальську світлу ніч!

ВІДПОВІДЬ

*“Що ми за народ такий — українці?”
В. Яворівський*

Я не в Просвіті, і не в Спілці
Я не лихвар і не магнат.
Пишу з села, де українці
Брехні вживають сурогат.

Хто ми такі, брехать не гоже.
Скажу як є, не від Луки,
Забули слово ми Свароже,
Чужого бога байстриюки.

Ягнячі наші душі голі,
Хрести неначе реп'яхи,
За щастя масм рабські ролі,
Еліта ж — більшість євнухи.

Словянське сім'я, ні не сіють,
Євангелійське слово — блудь,
У ренегатстві аж пітніють,
А що уродить, те й пожнуть.

Пожнуть, чужі лихварські руки,
Вівцю, як кажуть, пострижуть.
А нам на щастя — біль і муки.
А вівці, вівці, вівці ... мруть.

Шепчуть верби “веди” в лузі,
Плакучі коси розплели,
А нам створили світ ілюзій.
Перун не згодець — злий з гори.

Чекають зомбі з чужини —
Дивитись брідко, сором, жаль,
Як песик кістки — похвали.
Вина, мораль і платять дань.

Ідем, невігласи в ніколи.
Чий ми внуки і сини?
Ім'ям святих — Петра й Миколи
Своїх нащадків нарекли.

І не назве ніхто й для дива,
Великий Роде, нас прости,
Ні Кия, Щека, ні Хорива
Над сивий дим та ще й хрести.

І я мовчу, що лепетати?
Та й чи почують голос мій?
Де ти, забута Мокош-мати?
Б'ємо поклони ми чужій.

Манкурти, виродки, байстрията
В чужому мороці зловтіх
Кричить свідомість розіп'ята,
Дзвенить освячений батіг.

Владислава Платонова

Слава всім Богам у Сварзі!
Доброго дня, вельмишановна пані Зореслава!

Мене звати Дива (Владислава Платонова). Мешкаю я в м. Лубни Полтавської обл. Вашу адресу мені дав мій добрий друг Борис Кононенко, який відкрив мені чудовий світ знання про традиції і культуру наших предків-слов'ян, за що я йому дуже влячна. Після кількох наших з ним розмов на цю тему він мене запитав, чи перевернувся мій світ?

Спочатку я не знала, що йому на це відповісти, адже особливих змін не відбулося. Але потім я збагнула, що я все це знала, наче воно жило в мені завжди, тільки було сховане десь глибоко в свідомості, а зараз вийшло з тієї глибини на поверхню мого життя. Тому я і не відчула якогось краху світобачення. Красно дякую Вам за створювану Вами літературу, яка є справжнім смолоскипом у сутінках нашого такого заплутаного життя.

Захоплююся Вашою стійкістю, адже бути не такою, як всі в нашому тупо християнізованому суспільстві, досліджувати язичницьку (не люблю цього слова, краще рідновірську) культуру, видавати книги і вчити інших – це потребує неабиякої витримки і сили духу. Ви така молодець!

Я зіткнулася з тим, що люди, в переважній більшості, не хочуть або бояться розуміти свій етнічний спадок, вважаючи це чимось неправильним, диким... навіть не доберу слова. Це сумно і страшно. Я пишу вірші (член літоб'єднання ім. О. Донченка). Хоча я ще невеликий майстер у цій справі, ще навчаюся, беручи досвід від старших колег по перу, та все ж наважуся надіслати Вам, вельмишановна пані Зореслава, кілька своїх творів.

Раніше я писала виключно про кохання, про красу природи, адже бруду в світі і так достатньо, а зараз я почала вплітати в сюжети своїх віршів нові слов'янські образи. Як це у мене виходить – судити читачам.

Строго не судіть мою недосконалість, адже досконалий лише Бог.

Цікаво було б дізнатися Вашої думки.

Дякую Вам за те, що Ви є.

З повагою та надією на відповідь, Дива.

В ніч на Купайла

Сонце за обрій, день навтьоки –
Холодно стало;
Клали у полум'я власні гріхи
В ніч на Купайла.

Ясно горіли, гріли ледь-ледь –
Хмизу не треба;
Марні надії іскрами геть
Рвалися в небо.

Сліпо, навпомацки в виші світі –
Щастя шукали;
Папороть-цвіту їм не знайти,
Світла замало.

В темряві легше стадом брести –
Слухати ГОЛОС;
В терни колючі жито вплести –
Сиплеться колос.

* * *

Не чужою тобі я буду,
Та твоєю по вік не стану,
В небі Дивою* я розтану,
Хай не бачать те сийво люди.

Матіолами, зоре-цвітом,
Вечорово тебе здурманю,
Хай лоскоче моє кохання,
Бо до ранку розвіє вітром.

Я вином – молодим напоєм
Увіллюся у спраглу душу,
Звеселю тебе, жити змушу...
Нас не буде ніколи ДВОЄ.

То навіщо мені наснився?
Ти ж повіки моїм не станеш,
Зачаклуш мене, обманеш...
Краще б ти не чужим лишився.

22.03.2007

Дива* – давньослов'янське ім'я, означає "Вранішня зоря"

Червнева соната

Зацілований до знемоги сонцем червень ховався у лапатій кроні каштану. Звідти своїми зеленими очима стежив за перехожими, що, немов мурахи, сновигали по обидва боки вулиці. Кожен з них ніс щось своє: свої проблеми, страхи, невдоволення — це читалося на сірих обличчях, в сірих очах й нерозпізнаних душах.

Серед цієї заклопотаної сірої маси сонячний погляд вихопив її... Вона не йшла, а летіла, як невагома пушинка, поміж важких бетонних "статуй", що заповнювали тротуари, автобусні зупинки, паркові алеї. Такі ж "статуї" їхали в авто, заходили в магазини, гралися з дітьми... А вона, обминувши їх, швиденько перебігла через дорогу, ледь торкаючись ногами землі, і попрямувала далі — назустріч життю.

Червень вітерцем пестив засмагле тіло, що виднілося через напівпрозору беж її блузки, бавився волоссям, вплітаючи в нього аромат літньої спеки та липового цвіту і так захопився цією жінкою, схожою на метелика, що не помітив, як вийшов зі своєї таємної схованки й розгублено зустрівся з її поглядом. Вона ж зазирнула в його зелену душу, лагідною посмішкою торкнулася гарячої шоки і, сповнена безмежної ніжності, попесла світло тому єдиному, своєму Ладові з неймовірними червневими очима.

Він чекав на неї у затінку бузкової алеї, ховаючись від полуденної спеки та заздрісних очей "статуй".

* * *

Чумацький шлях — дороговказ у вічність,
Мов соломинка, з'єднує світи.
Ми всі пройдемо вік свій незатишно
Й залишимо на нім свої сліди.

Та посолонь душа в скафандрі тіла
Із Прави вниз — не сплачено борги:
Завершувати те, що не зуміли,
В земне життя вертають нас Боги.

6.06.2007

В голові роїлися думки, наче розбурхані бджоли, гули та жалили сумнівом у саме серце, і як не намагався розігнати настирітих посланців свідомості, нічого не виходило. Час від часу його погляд падав на годинник, який невблаганно перетворював "зараз" у "минуле". Монотонний хід стрілок зачаровував і уява створювала химерні образи мавок, русалок, квітів, які спліталися в один яскравий вінок. Ні, це в вінок, в хоровод танцюючих навколо вогнища дів у білосніжних вишиваних сорочках. З глибини мarenня ледь чулося:

"Ой мала нічка Купалочка,
Не виспалася Любавочка,
Не виспалася, не нагулялася,
І з козаченьком не настоялася..."

Раптом плечима відчув легенький дотик погляду, немов вітерець полоскотав його, виводячи з Купальського напівсну. Озираючись, він побачив її, жінку, схожу на метелика, яка не йшла, а летіла, як невагома пушинка. Вона летіла до нього! Невгамовні думки перетворилися на липовий пилок і розвіялися, підхоплені вітром, по парку. Він зігрівся у ніжному світлі, дарованому блакитними очима і відчув себе коханим.

Вони були удвох у своєму безкінечному півгодинному щасті і тільки зеленоокий червень був свідком їхньої дивної любові.

* * *

Лиш Велес викочує сонячне коло на небо,
І вранішнє світло торкається вікон сумних,
Думки, наче весни, далекий коханий, до тебе,
Несуть поцілуки на крилах хмаринок легких...

А Ладо тихенько па вухо нашінтує чари —
Не треба чаклунства, коли я давно вже не я,
У ніч посланці срібноокої шалені Стожари
Тобі намережать моє загадкове ім'я.

1.06.2007

Світослава

Писати вірші почала з приходом в Рідну Віру. Світослава вважає, що самі Боги благословили її на цю працю. Наші давні звичаї ще живуть в українських селах і навіть у містах. Вони ніби приспані в глибинах наших душ, і, якщо прислухатись до себе, можна почути голос рідних Предків, який вічно нагадує: “Любіть своє, своїх пісень співайте, українці!”

Любіть своє

І на двоє і на троє ділився
Потріскував, звиваючись до Сварги
Вогонь священний, дар волхва прийнявши,
За древнім звичаєм слов'янським.
Боги, єдині у Сварозі,
і незнищенні як і Всесвіт,
Пожертві складеній раділи
І Славу слухали Велику,
що православні їм співали.
Народ, народжений з вогню,
З вогню любові і води,
Зірвав кайдани християнства
І рідну віру віродив!
Навіщо нам чужого бога? —
Не приказка, а суть життя.
Любіть своє, своїх пісень співайте, українці,
А все чужинське — геть, у небуття!

Це не сон

Маленьке в церкві плакало дитя,
Таке беззахисне, тулилося до мами.
Гнусаво піп розтягував слова
І відривав дитя і ніс до брами,
Чужому богу в рабство віддавав.
Онук Дажбожий ще не міг сказати
Своїм батькам — спиніться, це помилка,
Ми не раби чужим богам! Своїм молитесь!
Він плакав голосно, як міг протестував.
А піп вже в ротик “кров і тіло” пхав.
А ми ж слов'яни, ми не людожерці,
Ми славимо Богів, а не п'ємо їх кров!
Батьки стоять похмуро, в серці млосьно,
Так піп щось наче каже про любов...
Така страшна любов...
Ти — раб, він — рабовласник
Тебе закон любить зобов'язав
І запобіг його невиконання:
Страшною карою — горіти у вогні!
І все це не наснилося мені
В страшному сні —
Це — правда сьогоднішня...

Онукам Дажбожим

Українці, білі люди,
Хай між вами Ладо буде!
Не лінуйтеся, згадайте, хто ви є,
І хай вам буде сила божа у підмозі.
З моря ви не ждїть погоди,
А ставайте до роботи
Не барїться, не журїться,
А навколо озирнїться, і —
Ладуїте все, що треба,
Хай Дажбог вам світить з неба.
Ви ж його нащадки, діти,
Ви прийшли в цей світ — творити.
А не плакати й стенати,
Свою долю проклинати.
Ви прийшли добро робити:
Сїять хлїб і віна жати,
Будувать міста і села,
Пісню скласти, щоб весела
Прокотилася над гаєм,
Сповістила всьому світу:
Рід український не вмирає!

Волхвиня

Присвячується Волхвині Зореславі

Волхвиня — жінка і земна Богиня.
Блакитні очі, сонячна коса,
Точений стан, чарівна вишиванка.
Її молитва чиста, як роса,
Лунає під могутнім дубом
Во Славу Прави, Славу Перуна!
Вона — подвижниця, вона — джерело сили,
Вона — криниця і тверда як криця.
Я знаю це, й не заздрю ворогам!
Волхвиня рідним молитесь Богам.
За що? За рід український,
За свободу, за врожаї, за Славу Роду,
За душі чисті і тіла,
За те, щоб в місці і в колісці...
Я знаю, що якби могла,
Вона б до серця пригорнула
Всю Україну, відігрїла б,
Очистила б, і вивела з пїтьми
На ясну зоряну дорогу.
Стоїть волхвиня, молитесь Сварогу...

СВІТОВИД

*Ми походимо від народів Різвек,
Едди та Іліади,
а не від народів Біблії!
Білі люди всього світу, єднайтеся!*

МАЙБУТНЄ БІЛОГО СВІТУ

За ініціативи російського міжнародного журналу "Атеней" та російського відділення Європейської Синергії 8–9 червня 2006 року в Москві в залі Міжнародного фонду слов'янської писемності і культури відбулася Міжнародна конференція "Майбутнє Білого світу" (The White World's Future).

Тут уперше зібралися праві філософи зі світовими іменами, щоб в особистому спілкуванні відкрито обмінятися ідеями та роздумами про майбутнє народів Білої раси. Серед них були: Павло Тулаєв (Росія), Гійом Фай (Франція), П'єр Кребе (Німеччина), П'єр Віаль (Франція), Анатолій Іванов (Росія), Володимир Авдєєв (Росія), Галина Лозко (Україна), Девід Дюк (США), Енріке Равельйо (Іспанія), Ян-Бер Тілленон (Бретань), Елефтеріос Баллас (Греція), Герхот Райсеггер (Австрія) та інші.

Загальним гаслом зібрання стало: "Білі люди всього світу, єднайтеся!", а символом руху — голова Богині Мудрості Афіни (Мінерви). Цікаво, що наступного ж дня представники єврейських "правозахисних" організацій Росії заявили, що "поки що не подано заяв до прокуратури з вимогою порушити відносно учасників і організаторів зустрічі кримінальну справу по ст. 282 УК РФ (підбурювання до расової, національної ворожнечі)", хоча єврейське питання взагалі не обговорювалось. Ще цікавіше, що з їхньої точки зору впливає ніби-то об'єднання Білої раси — це підсудна справа! Однак, насправді, згідно Міжнародному праву, вираженому у Всезагальній декларації прав людини: кожна людина має право і свободу "поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами, незалежно від державних кордонів" (ст.19).

Відкрив конференцію історик, засновник і головний редактор АТЕНЕЯ Павло Володимирович Тулаєв, ініціатор і організатор цього поважного зібрання. На стендах презентувалися свіжі видання: нова книга Гійома Фая "За що ми боремося", спеціально до конференції перекладена і видана російською мовою, номер 7 журналу "Атеней", номер 19–20 українського часопису "Сварог" і французького "Terre & Pe-

uple" (Земля і Воля). Книга Гійома Фая є своєрідним тезаурусом Правої думки, в словникових статтях якого розкриваються поняття, широко використовувані в сучасному інформаційному потоці, якими маніпулюють глобалізатори, та тільки тут вони представлені не зі "стандартно-полікоректної" точки зору, а з погляду самих аборигенів Європи, які прагнуть зберегти себе і спадщину власних Предків.

Виступи відбувалися англійською, російською, французькою та іншими мовами учасників. Оскільки опубліковані вони у збірнику "The White World's Future", що вийшов уже після конференції англійською мовою, редакція "Сварога" вважає за потрібне опублікувати хоча б скорочений огляд цих важливих повідомлень у перекладі українською. Цілком ясно усвідомлюючи, що не всі ідеї, висловлені учасниками, можуть стати для європейців "рятівною соломинкою", бо й сама Росія для українського народу постає в зовсім іншому історичному освітленні, ніж, скажімо для французів, однак ми все ж вирішили оприлюднити деякі виступи з метою надання інформації про сучасні пошуки майбутнього шляху. Ми і надалі будемо знайомити наших читачів з діяльністю цього міжнародного форуму.

Загальне враження від конференції позитивне. Доповіді висвітлювали дуже важливі і животрепетні для Білої раси проблеми: наявність геноциду білого населення Землі, необхідність консолідації всіх білих людей, важливість чіткого розуміння того, "за що ми боремося", усвідомлення появи в самій расі вражених вірусом дегенерації, розуміння того, що революція відбувається спочатку в думках, а вже потім здійснюється в цілеспрямованих діях. І хоча запропоновані назви проекту як "Євросибір", так і "Євроросія" виглядали дещо наївно, однак, в цілому передові інтелектуали європейських країн продемонстрували прагнення до діалогу, заявили про наявність рятівних технологій і потребу вирішення нагальних проблем сучасності, а також прийняли Декларацію.

«БРАТИ» НАШІ ЧОРНІ...

Довідка: слово “негр” — від лат. *niger* — чорний, не має ніякого образливого змісту, вказуючи лише на колір шкіри. Але не забуваймо, що існують деякі похідні від нього поняття, наприклад: *негритюд* — від франц. *negritude* — система націоналістичних поглядів, яка пропагує ідею зверхності негритянської культури та її носіїв над культурою білої раси. Явище негритюду виникло в 20–40-х роках ХХ ст. (Словник іншомовних слів).

В інформаційних матеріалах “Україна Кримінальна” повідомлялося: “Законодавчі збори округу Вестчестер, штат Нью-Йорк, оголосили про “символічну ліквідацію” слів, які несуть “расове навантаження, що ображає людську гідність”. Законодавці пояснили, що йдеться про загальноживаний сленг, і зокрема, про слово “негр”. На їхню думку, це слово занадто часто використовується “з метою зневажливого опису чорношкірих громадян”. “Якби люди знали етимологію цього виразу, вони б вживали його набагато рідше”, — заявив один з ініціаторів заборони Клінтон Янг. Він не вважає, що подібні закони загрожують свободі слова: “Ми саме й реалізуємо нашу свободу, відмовляючись вживати це ненависне багатьом слово”. Аналогічні законопроекти внесені на розгляд законодавчих зборів Нью-Йорка. Голосування відбудеться в березні 2007 року”. Подаємо низку фактів на негритянську тему, хай наші читачі самі осмислять актуальність цієї проблеми.

Гійом Фай (Франція)

ВІД ГЕОПОЛІТИКИ ДО ЕТНОПОЛІТИКИ: Євросибірський проект

Гійом Фай — французький мислитель, інтелектуальний лідер праворадикального консервативного руху в Європі. Автор багатьох книг, що проголошують археофутуризм, відродження язичницьких традицій, боротьбу за порятунок Білої раси (див. публікацію “Сварог” № 17–18). У його книзі “Колонізація Європи. Правда про імміграцію та Іслам” (2000) автор пропонує ревізію вмираючої сучасної цивілізації, закликає до відновлення суверенітету народів.

Необхідно забути старі розбрати перед загрозою існуванню Білого світу. Сучасна ситуація вимагає перетворення світу на рівні історичної події. Французька революція XVIII століття і російська ХХ — дрібниця в порівнянні з тим, що необхідно зробити. Сьогодні нам треба дати відповіді на питання, які забезпечать наше виживання як народів європейського походження. Ніколи ще за всі тисячоліття історії, ми не знаходилися в настільки критичній ситуації, як зараз.

Перше, що необхідно констатувати, — це демографічна поразка європейських народів. Вперше впродовж історії наші народи розбавля-

ються неконтрольованою масою мігрантів, і при цьому самі себе не відтворюють. Така міграція — це заміна одного населення іншим. І без того серйозне становище посилюється найнебезпечнішим чинником: наступом мусульман з метою завоювання Європейського континенту. Якщо ці процеси продовжуватимуться, то вже до середини цього століття білі в Європі стануть меншиною в своїх власних країнах, а також, можливо, і в Америці. Це — смерть нашої цивілізації і етносфери в чистому вигляді.

Південні народи хвилею йдуть на Північ, притягнуті як магнітом “європейським Ельдорадо”. Можна сказати, що вони є жертвами своєї нездатності до самоврядування. Після деколонізації південні народи не хочуть будувати свою державу, а бажають повернутися під опіку білих, але при цьому узяти реванш — щоб білі не тільки упорядковували їхнє життя, але і робили це не як господарі, а як слуги.

Але є і численні внутрішні хвороби білої Європи. Це такі явища, як ксенофілія (хвороблива любов до чужого і чужинців), етнічний мазохізм, культ слабкості і покаяння, егалітаризм, культ хворого індивідуалізму, небажання думати про майбутнє, забуття своїх традицій, збочення всіх цінностей білої раси і багато іншого, аж до змішування гендерних ролей і втрати естетичного почуття.

Що ми повинні зробити в такій нелегкій ситуації? Виходом зі становища може стати створення Євросибіру — від Британії і до Берінгової протоки. Євросибір — це федеральне об’єднання етнічно споріднених народів, економічно незалежне від решти світу.

Хочемо ми цього чи ні, але наш головний ворог — це Третій світ, що йде під прапорами ісламу. І, щоб вистояти, нам потрібна не геополітика, а етнополітика. Вже очевидно, що в найближчому майбутньому утворюється кілька крупних цивілізаційних блоків, які боротимуться один з одним.

Грозділення буде саме за стічною ознакою; ніякої “світової держави”, не говорячи вже про “загальнолюдську гармонію”, не буде.

Крім утворення Євросибіру, актуальним залишається стратегічний союз зі всіма білими на всій планеті — в Америці, Австралії та ін. Це можна назвати Північню — поняттям, об’єднуючим усіх етнічних європейців.

Йдеться про расово однорідну Імперію, над якою ніколи не заходить Сонце. Необхідно розлучитися з амбіціями окремих національних держав, потрібна переорієнтація всіх цінностей. Ми повинні об’єднатися і приглати, що у нас — загальне коріння, що ми — єдиний народ на своїй землі.

П’єр Кребе (Німеччина)

СТРАТЕГІЯ НОВОЇ КУЛЬТУРИ

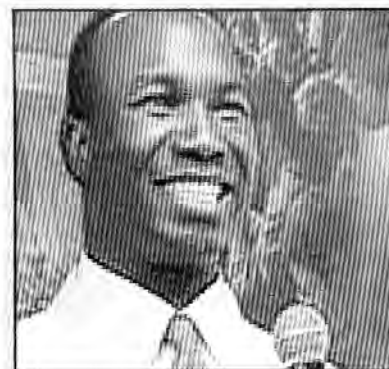
Доктор П’єр Кребе — один з керівників Туле-Семінару, який об’єднує європейців-язичників і називає себе авангардом нової Партії Духу, кузнем метаполітичних ідей для майбутнього європейського нового порядку. Це — один з найвагоміших інтелектуальних клубів Європи, що виступає за право на різноманітність, його модель — це різпорідний світ однорідних народів. Туле-Семінар прагне повернути німецькому народові ніцшеанське здоров’я і створити нову індоєвропейську культуру: перш ніж завойовувати політичну владу, потрібно завойовувати владу в галузі культури.

Ми повинні зробити все, щоб забезпечити подальше існування білих народів. Нині абсолютно ясно, що майбутнє — це час боротьби, від якої залежить доля білої раси. Європа зараз вступила в період внутрішнього занепаду — і, на жаль, поки що дуже мало тих, хто це розуміє. Закінчився інкубаційний період вірусу, який, поступово отруюючи Європу, залишався непоміченим.

Занепад і дезорієнтація починаються із слів, відчужуваних від їхнього коріння. Це руйнування починається з мови; національних традицій, а потім — і сам народ втрачає самоідентифікацію і зникає. Чим більше спотворюється мова народу, тим більше спотворюється його дух і здатність до опору. Оволодіння новими ідеями вимагає оволодіння новими поняттями і розумінням їх істинного значення. Це передбачає постійні контракти проти так званої “політкоректності”.

Шпенглер писав про в’янення і старість рас. Він помилявся; раси не старіють! Расу можна лише убити — знищивши народ фізично, або змішавши з іншими. Расовий первень — це ключ до світової історії. Російські дослідники, такі, як Богданов і Сікорський, так само, як і їхні німецькі колеги — всі вони дійшли однозначного висновку наявності принципових відмінностей між расами і культурами. Раса — це закон природи і життя. Вчення про “мультикультурність” — це ні що інше, як геноцид по відношенню до окремих націй. Культура народу — це унікальне віддзеркалення духу народу, його природи і психіки. Етнокультура не повинна розчинятися ні в релігії, ні в будь-чому ще!

Концепція нової культури пов’язана з трьома основними передумовами: об’єднуюча ідея; стратегія завоювання, що випливає з цієї ідеї; Воля до дії. Розробкою цих концепцій займаються товариства “нової культури”. У Німеччині це — Туле-Семінар. Це — більше, ніж просто ідеологія; це — цінності, що лежать в найглибших основах білої раси і

ЧОРНА ТЕОЛОГІЯ

Чорна теологія — ідейно-релігійний напрям у межах так званої “чорної” (негритянської) релігії, що виник у XIX ст. в США. Представники чорної теології вважають, що юдо-християнська традиція має африканське походження. Вони пропагують ідею богообраності негритянської раси, вважаючи, що саме їй належить особлива історична роль. Соціально-політичні вимоги чорної теології коливаються від гасел “чорної” влади і заперечення “білої цивілізації” до помірковано-ліберальних програм афро-американського просвітництва, підтримки “чорного капіталізму”.

Шевченко В. М. Словник-довідник з релігієзнавства. — К.: Наукова думка, 2004. — С. 404.

САНДЕЙ ЧОРНА “НЕДІЛЯ”

Розповідь колишніх прихожанок “Посольства божого”

29.09.06. Сумнозвісний чорношкірий “пастор” Сандей Аделаджа і його секта “Слово віри” вже давно заручилися підтримкою впливових політиків (як відомо, одним з лобістів “месії” є почесний президент “Правекс-банка”, депутат Леонід Черновецький) і, здається, надовго пустили своє коріння в Україні. Щоб перевірити численні чутки про цю організацію ми вирішили на деякий час стати сектантами...

Для більшого ефекту ми звернулися в реабілітаційний центр при “Посольстві Божому” (осучаснена назва підприємс-

тва), представившись алкоголіками. Хоча на таких явно не тягнули. Проте "гостинним" сектантам, схоже, було все одно, кого реабілітовувати. В ході першої зустрічі ми виливали душу, приправляючи слізні історії страшними подробицями своєї очманілої алкоголем, сигаретами, травичкою, пігулками і чоловіками життя. Чи повірили нам тоді — так і залишилося таємницею, але вже наступного разу нас зустріли гучними аплодисментами. Всі були невимовно раді новим "сестрам".

Коротко про "технологію відновлення". Курс реабілітації має на увазі таке групове лікування-зомбування хлопців і дівчат. Дівочі бесіди проходили в маленькій кімнатці будинку культури ім. Корольова. Странно вдаючи, що вислухала наші проблеми, лідер групи - Юля - тут же взялася промивати наші очманілі мізки. Не обійшлося і без "політичної клізми". Навпіл зі скипидаром у нас вливали світлий лик Леоніда Михайловича Черновецького. "Скоро настають вибори і куди б Леонід Михайлович не подався, ми голосуватимемо (на виборах мера Києва — авт.) за нього. Він божа людина і дуже допомагає нашій церкві", — сказала Юля. Тут ми, прийнявши здивований вигляд, заволали: "Але ця "божа людина" забила людину на смерть. І не зупинився навіть". На що Юля резонно помітила, що того дня Леонід Михайлович дуже поспішав до свого духовного наставника — Сандея. Він покаявся і, звичайно ж, одержав прощення. І взагалі, що за дурні питання, в нашому становищі...

Тут ще треба відзначити, що вхожими до "чорного сонечка" окрім Черновецького є й інші відомі політики. За інформацією газети "2000", коли пару років тому правоохоронні органи збиралися депортувати з України нігерійського пастора за порушення візового режиму, кілька десятків парламентарів підписали особливу петицію і узяли його під свій захист. Серед них — Петро Толочко, Ігор Юхновський, Віталій Журавський, колишній го-

яким вона слідувала впродовж тисячоліть. І, якщо ми, європейці, не слідуватимемо своїй власній природі, наша раса припинить своє існування.

Ми походимо від народів Іліади і Едди, а не від народів Біблії! І лише через цілеспрямоване просування чужорідних релігійних норм і змішування їх з одвічно європейськими християнство поширилося по білому світу. Юдео-християнський монотеїзм — це повивальна бабця ідеології Заходу. Великий Ніцше говорив про християнство як про найбільш антиарійську релігію. Події новітньої історії начебто показують, що США все частіше переходять до безпосередніх силових дій проти народів, які не хочуть вступати в "загальнолюдську цивілізацію", а вважають за краще залишатися собою. Ідеологія "прав людини" — це лише прикриття для тотальної війни проти всіх народів, які ще пам'ятають своє коріння.

Нова культура потребує окремих реформ, а радикальної переорієнтації всіх цінностей. Основна маса нинішніх художників, політологів, вчених, — це мутанти авангарду мультикультурної сучасності.

Ми знаємо, що вся чотири тисячолітня історія Європи заснована на одному антропологічному фундаменті. Нації — німецькі, кельтські, слов'янсь-

кі та інші — це окремі ноти в загальній симфонії білої раси. Немає ніяких "людей взагалі", є тільки люди певних етнокультурних типів. Різноманіття культурних форм при одних і тих же сакральних цінностях утворює єдину відправну точку індосвропейської спадщини. Єдність антропологічного походження повинна переважити політичне розділення. Євросибір — це не утопія, а найсучасніша модель оптимального існування європейської цивілізації. Наші Боги споріднені один одному, наші мови відображають схожість культур, наша етика — етика білої раси в цілому.

Яким чином ми могли б досягти мети? Вже зараз не можна не помітити, що у всьому білому світі на політичній арені відбуваються зіткнення не стільки між лівими і правими, як це було раніше, але — між монотеїстами і язичниками, між націоналістами і космополітами, проамериканською точкою зору і концепцією самостійності Європи і так далі.

Не можна змінити історію — але можна самим створити свою долю. Людство не можна перекопати — але можна надати життю нового значення. Ми повинні наново запустити палаюче колесо Становлення, що вічно котиться.

Знання об'єднає нас; Воля — принесе нам перемогу!

Галина Лозко і Гійом Фай серед учасників конференції

Володимир Авдєєв (Росія)

ПІГІЄНА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СВІТОГЛЯДУ

Володимир Борисович Авдєєв — відомий письменник, мислитель-расолог, автор книг "Преодоление христианства", "Метафизическая антропология", "Расология", а також видавець російських та зарубіжних праць з даної проблематики. Голова редколегії книжкової серії "Бібліотека расової думки" та член редколегії "Атenea".

Відомий вчений Ілля Мечников якось висловив думку: "Штучне збереження нинішніх дикунів може здійснюватися не інакше як за рахунок сучасних і майбутніх європейців".

Проблема світогляду, його генези і формування є однією з ключових у філософії. Проте сам світогляд, як явище духовного життя людини, виник раніше філософії, бо існував ще у представників первіснообщинних племен.

У європейській філософії питання світогляду спочатку досліджувалося виключно на рівні індивіда (Кант, Гегель та ін.). Але вже в другій половині XIX століття Вільгельм Дільтей позначив вплив расової належності людини на її світогляд. Згодом видатний німецький філософ-неокантіанець Генріх Ріккерт однозначно висловився, що "світогляд повинен будуватися на біологічній основі".

На XVI Всесвітньому філософському з'їзді, що проходив

у серпні 1978 року в Дюссельдорфі, відомий радянський антрополог В. Алексєєв заявив: "революція в поглядах на раси виявилася пов'язаною з найглибшими світоглядними проблемами походження людини, розумінням її місця у всесвіті".

Перейдемо від теорії до практики. Якщо конкретна раса через політичні або релігійні причини буде вимушена прийняти світогляд іншої раси, то вона неминуче прирікається на самознищення, оскільки її одвічні, біологічно обумовлені цінності підміняються чужорідними. Дисонанс цінностей неминуче спричинить деструкцію психічного стану, а потім — і фізичного в цілях їхнього взаємозв'язку.

Коли публічні гуманісти апелюють до якихось "загальнолюдських цінностей", потрібно розуміти, що вони свідомо вводять нас в оману, оскільки таких цінностей бути не може. Ніякі шеплення політкоректності ніколи не замінять біологічну основу, яка обумовлює фатальну несумісність світоглядів, що лежать в основі європейської і несвропейської цивілізації.

Гей-паради та інші подібні явища сьогодні міцно асоціюються саме з європейською "культурою". Але ще відомий радянський психолог В. Осипов довів, що всі форми сексуальних збочень поширилися з Азії і ніколи не набували поширення в стародавній Європі, що підтверджується аналізом історичної і культурної спадщини наших народів. Горезвісна похитливість пізньої античності якраз обумовлена контактом Європи з Азією.

Очевидно, що азіатські форми ментальності — коємополітичний універсалізм, комунізм та інші — змогли прилаштуватися в Європі саме на сиріячливому ґрунті расової мішанини. Ще Ерст Крік, чудовий німецький філософ, відзначав, що ідеї Сходу ніколи не приносили користь Заходу. Додам, що ідеї Півдня також не відрізнялися користю для Півночі.

Потрібно відкрито визнати, що всі основні форми узаконе-

лова Федерації профспілок України Олександр Стоян, лідер партії "Яблуко" Михайло Бродський, колишній голова СБУ Олександр Турчинов.

Ми не виключаємо, що вся ця публіка відвідує "Посольство Боже" виключно через свої релігійні переконання. Але є все ж таки одна підозра... адже такої кількості тотально заглушеного і сліпо покірливого "месії" електорату (за деякими відомостями прихильників "навчання" Аделади тільки в Києві більше 20 тис.) далеко не скрізь можна знайти. За неофіційною інформацією, сектанти (окрім бажаної пастору виборчої повинності) стають ще і безкоштовними агітаторами на виборах усіх рівнів.

Але ми трохи відволіклися. Невідомо як далеко в своїх одкровеннях зайшла б Юля, наставляючи нас на шлях істини, якби інтимний момент розмови не урвався справою більш насущною — збором грошових коштів. Або як це тут називають - "сіянням грошей Богу". Нам пояснили, як новачкам, що це своєрідна жертва. Довелося жертвувати...

Під кінець зустрічі нас охрестили "святим Духом". Після цього всі узялися за руки і дуже голосно почали видавати дивні звуки. Момент нагадував сцену з містичного фільму, коли в людину вселявся нечистий і починав віщувати вустами жертви. Огидне видовище. Коли ми боязко попросили розтлумачити значення цього шапіто, все виявилось до смішного простим і приземленим. З'ясувалося, що сектанти всього-на-всього... говорять іншими ангельськими мовами. Причому в кожній людині виробляється свій, незрозумілий іншим, "діалект". Пікантність ситуації полягала у тому, що при всьому цьому "Вавілоні" присутні в трансі повторювали одні і ті ж звуки: "ши-да-рі-да-дай". Напевно, промайнуло в голові, це якесь старовинне заклинання з арамейської мови? Лідер групи завірила, що незабаром знайдемо такий "дар мови" і ми.

Наступним кроком у наше нове життя стали відвідини домашньої групи. Тут ми дізналися безліч "заповідей від Аделаїди", чи просто — заборон і правил. Сектантам не можна слухати будь-яку музику окрім "церковної", дивитися телевізор. Можна дивитися тільки трансляції служб і ті новини, які дозволить пастор. Всі сектантки носять кільця на безіменному пальці лівої руки. Це значить, що вони є "нареченими Бога", тобто утримуються від статевого життя до шлюбу. У міру вживання в секту, людині слід залишити своє звичне коло спілкування і навіть роботу. Людям здається, що вони самі ухвалюють рішення відректися від мирського життя, припинивши всі зв'язки з грішними родичами, знайомими і друзями, але це не так.

До слова, кожен адепт повинен привести 12 послідовників (учнів), що злегка нагадує нехитрі закони мережевого маркетингу. Класика жанру звичної фінансової піраміди. Щомісячно кожен прихожанин повинен платити секті десять відсотків від заробітку, інакше "скупердя" піддадуть анафемі, тобто церковному прокляттю.

Важливою подією для кожного сектанта є "круги щирості" в домашніх групах. Публічно кожен прихожанин зізнається в скоєних за тиждень гріхах. Лідер дає вказівки, що робити в ситуації, що склалася, і молиться за людину. Таким чином, лідер одержує контроль над індивідом, а також викликає страх і відчуття провини за колишні гріхи.

Сектанти пропагують життя без ліків і не вітають лікування у лікаря. Вони обіцяютьвилікувати людину від Віл-інфекції і онкологічних захворювань. Відомий випадок, коли жінку, хвору на лейкоз, сектанти намагалисявилікувати. Наталю виводили на сцену будинку культури і годинами молилися за її зцілення. Її чоловік, пастор "Посольства Божого", забороняв дружині приймати ліки. Вона померла в муках, оскільки люблячий чоловік не дозволяв їй приймати

ної релігійності в Європі мають відверто неєвропейське походження. Авраамічний монотеїзм з його нетерпимістю до одвічно європейського політеїзму знівечив психіку білої людини. Невідповідність релігійних норм Сходу, імплантованих в расові архетипи Заходу, створює постійний когнітивний дисонанс і руйнує цілісність світогляду білих європейців. Практика подвійних стандартів буквально пронизала всі пласти буття Старого Світу, і ця тенденція, на жаль, все наростає.

Сьогодні в так званому "цивілізованому суспільстві" звинувачення в "ксенофобії" є ледве не одним з найстрашніших, тоді як навіть прості бактерії відрізняють "своїх" від "чужих". Відомий радянський антрополог М. Нестурх у своїх численних працях показав, що расове змішання неминуче веде до зупинки видової еволюції виду Homo Sapiens.

Не тільки у працях з класичної расової теорії, але й в книгах радянських антропологів В. Бунака, Н. Чебоксарова, Р. Дебена багато разів підкреслювалося, що череп сучасного представника нордичної раси з морфологічної точки зору найбільш наближений до будови черепа початкового протоевропеоїда, нашого загального предка.

Гігієною європейського світогляду, що складається з очищення фізичного і метафізичного рівнів расового субстрату сучасної Європи, ми назвали б основну потребу нашого біологічного буття. Від логіки життєдіяльності простої бактерії і до найбільшої спільності Білого світу простежується один еволюційний ланцюг, і ми усвідомлюємо необхідність його зміцнення.

Девід Дюк (США)

БІЛИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Девід Дюк — Великий Маг Ку-клукс-клану, політик традиціоналістського напрямку в США. Він висував свою кандидатуру в президенти США і одержав при цьому підтримку біль-

шості білого населення штату Луїзіана. У 1974 році він створив Організацію боротьби за права євроамериканців. В Україні широко відома його книга "Єврейське питання очима американця: мої дослідження сіонізму", видана в 2002 році в МАУП.

Я б хотів, щоб першою країною білого націоналізму, що переміг, була Америка. І таке, звичайно, може трапитися... Але все таки моя думка розходиться з моїм бажанням бачити Америку першою. Я думаю, що першою стане європейська держава. І в той же час, на мій погляд, перемога відбудеться не в Західній Європі — вона трапиться в Східній...

Історія зберігає безліч битв між європейськими народами, але нам всім треба забути минулі розбрати і почати піклуватися про загальний генофонд і традиції.

Зараз ми, білі, знаходимося на краю прірви. Біла раса підкорила найвищі гори і проникла на дно найглибших океанів; ми навіть вийшли в простори космосу. Наша медицина врятувала сотні мільйонів життів. Наша наука створила цей світ!

Але зараз з кожним поколінням кількість білих людей зменшується на 40%. Навіть епідемії чуми не наносили такої втрати. Сьогодні ми, білі європейці, як ніколи гостро відчуваємо необхідність бути разом перед лицем загальної загрози. Ми — білі кров'яні тільця, що борються з тими, що намагаються захопити наш європейський організм чужорідними тілами. Якщо ниніш-

ні демографічні тенденції збережуться, то через одне покоління білі стануть меншиною в США, а ще 5 поколінь — і білі люди зникнуть з лиша землі взагалі.

Існують як генетичні, так і духовні аспекти вимирання білого людства. Зацікавлені особи говорять нам, що найстрашніший злочин в історії — це Холокост, хоча зараз руські вмирають по мільйону в рік — і це нікого не хвилює. Жахливо не тільки і не стільки те, що в білих країнах все більше стається злочинів, що скоюються не-білими іммігрантами проти корінних європейців, а те, що наше суспільство не реагує на це жорстко і адекватно. Біле людство хворе на толерантність і подвійні стандарти, при яких злочини білих проти не-білих роздуваються і афішуються через ЗМІ, а злочини не-білих проти білих (яких незрівняно більше) — замовчуються.

Білій расі прищеплюються різні “свободи” — від гомосексуалізму до радикального фемінізму, які несумісні з цінностями білої людини і сприяють зменшенню народжуваності.

Це — не помилка. Це — генцид.

В той час, коли наша раса скорочує чисельність, інші нації її збільшують. Необхідні практичні дії:

1. Наша проблема — більш внутрішня, ніж зовнішня. Країни третього світу не представляють серйозної загрози білій нації, але мігранти з цих країн, як цунами що наповнили раніше білі країни, є авангардом вторгнення. Під них приймають закони “про толерантність”, дають громадянство за полегшеною програмою і так далі.

2. Ми повинні твердо пам’ятати, хто ми є, і не піддаватися на карикатурні описи в засобах масової інформації.

3. Багато хто з демократів посилався на девіз Стародавнього Риму *Vox populi lex suprema* (голос народу — вищий закон). Проте насправді Римська Імперія слідувала девізу *Salus populi lex suprema est* (вся влада для блага людей). І, зро-

зуміло, розмова йшла саме про римлян, а не про все населення земної кулі.

4. Чищення авгієвих стаєнь. Небезпека для білої раси полягає не тільки в “п’ятій колонії” небілого населення, але й у власних дегенеративних елементах. Не менш важливе виховання молоді у дусі білого націоналізму, а це в категоріях “загальнолюдських цінностей”.

Елефтеріос Баллас

АРІЙСЬКИЙ ДУХ І РАСОВА ІДЕНТИЧНІСТЬ

Елефтеріос Баллас — один із засновників та ідеологів грецької (еллінської) організації АР-МА (Ліга за національне і расове відродження), адміністратор праворадикального сайту www.armahellas.com

Білий Світ — як єдине явище, заснований на Вишому Характері, який його постійно надихає — расовому Арійському дусі. Арійський дух є джерелом релігії, філософії, науки і мистецтва. Він також породжує загальну Істину, яку шукають ці фундаментальні дисципліни. Цей Дух також і визначає наше майбутнє, але не в рамках прогнозів або есхатологічних доктрин, а як виконання Космічної Долі.

Коли Римська імперія вже духовно вмирала, фанатично перероджене юдаїстське вчення у вигляді християнства просочилося до Європи. Юдохристиянство було діаметрально протилежним язичницькій духовності, повністю позбав-

навіть знеболююче. У Наталі залишилося двоє неповнолітніх дітей. До всього іншого, голова родини після смерті дружини відірвався від дітей і оженився зі своєю прихожанкою.

Щоб сектантам одружитися, їм потрібно одержати благословення пастора. Як нам стало відомо, пастор дозволить оженитися або вийти заміж тільки за спроможного партнера, який потім платитиме некволу десятину.

...Під кінець третього тижня в нас стало неухильно міцніти відчуття, що прогресивних неофітів з нас, на жаль, не вийде. А перебування в секті показалося нам вже занадто тривалим, образно кажучи, прийшов час “рвати кігті”. На прощання нас піддали звичній процедурі анафемі. І ось тут і почалися прямо таки містичні нюанси (зауважимо, що спочатку ми були на сто відсотків упевнені, що організація не зможе всерйоз засмоктати нас у свої палкі обійми, а хвалені психоделічні технології на нас не подіють).

Одначе, у нас обох стали виникати незрозумілі головні болі, страшне відчуття провини за те, що ми залишили цю общину, маревні думки про сенс життя поза сектою. Ночі не проходило без кошмару. Ми знайшли в робочому блокноті датований напис: “У вас все вийде!”. При цьому блокнот весь час був у нас, оскільки в ньому знаходилися робочі записи. Або це наслідки гіпнозу, або чортівщина якась.

Стало здаватися, що сектанти усюдисущі. За тиждень після “розколу” ми кілька разів зустрічали “братів” і “сестри” біля інституту, біля будинку, біля кафе, де звичайно обідаємо...

Останньою краплею став інцидент, коли до нас підійшов на вулиці незвичайний хлопець. Виявилось, що це наш “брат” по секті. Оскільки ми разом з ним проходили курс “лікування” в реабілітаційному центрі, він знав, що ми страждаємо залежністю. Хлопець вирішив підказати нам де по близькості можна купити пігулок, які нам вже точ-

но допоможуть (самі сектанти говорять про те, що "богоподібний Сандей" почав приторговувати якимись "чарівними" речовинами прямо в "церкві", а після налагодив цілу дистрибуторську мережу).

...І останнє. За відомостями одного з пасторів — половина тих, хто залишив секту зараз знаходиться на лікуванні в психіатричних лікарнях.

<http://www.fraza.com.ua/analitics/29.09.05/11323.html>

МІГРАНТИ ЗВИНУВАЛИ ДІДА МОРОЗА В НАЦИЗМІ

У Німеччині були вилучені з продажу і знищені мініатюрні дерев'яні фігурки Санта-клауса через асоціації, пов'язані з фашистським привітанням, які вони викликали у деяких покупців, повідомляє Reuters.

Фігурки представляли Санта-клауса з мішком подарунків у лівій руці і піднятою вгору правою рукою. Саме цей жест і викликав невдоволення у частини покупців німецької торгової мережі Rossmann, нагадавши їм про нацистське вітання. "Ми були вкрай здивовані такою реакцією покупців, нам здавалося, що Санта-клаус просто показує на небо, звідки він тільки що прибув", — заявив представник мережі, в яку входить тисяча двісті магазинів по всій Німеччині.

лене справжнього міфологічного змісту, живої космогонічної метафори й образності. Його похмуре Божество, в зачатку позбавило людину справжнього божественного потенціалу духу і розуму.

Юдо-християнство дало початок матеріалізму як інтелектуальній концепції, воно принизило невичерпний Міф до рівня простого накопичення історичних фактів. Воно понизило традиційно владисте Арійському духу сприйняття життя як боротьби за досягнення Божественного, недбало скидаючи його до духовного диктату Єгови. Разом з цим, воно так само принизило Арійське поняття Обов'язку і виконання його в рамках співтовариства і Расової Доли, до рівня егоцентричної патології, хитрого семітського есхатологічного крамарювання з Господом Єговою, який зумовив завершення історії, що нині сприймається як лінійний процес. Нарешті, воно фактично омертвило і обезбожило Космос.

Ми знаємо, що в ХХ ст. перелік меж Європи без урахування фундаментальних етнічних і геополітичних чинників неминуче викликав початок Другої Світової Війни, початку якої сприяли махінації міжнародного єврейства і його впливових приборників. Але в цьому випадку конфлікт був внутрішньо глибшим — Велика Війна була зіткненням фундаментально протилежних один одному Сил, Принципів, Архетипів та Ідеологій, хоча Арійські Архетипи боротьби і героїчної жертвовності на цей раз підкорились своєму злому ворогу.

У післявоєнній Америці по-

чався процес оскаженілої лібералізації, подальшої гонитви за капіталістичною демократією, яка є повною протилежністю організованій структурі та традиційному Арійському духу. Американська політична система, разом з помилковими духовними основами, привела до повної юдаїзації Америки. Зовнішня політика США повністю підлегла зовнішній політиці Ізраїлю, який щорічно одержує нечувані фінансові дотації і втягує США у військові конфлікти, які не відповідають фактичним інтересам американського народу, повністю слідуючи прототипам єврейської змови, що спонукала Америку вилутатися в Другу Світову Війну.

Відродження Білого Світу може початися тільки в Єдиній Європі через істинну співпрацю Білих народів на основі спільного расового походження, спільного філософського і культурного фундаменту. Ми, члени АРМА, вважаємо, що для того, щоб побудувати Новий Світ — потрібна нова людина. Корінні соціально-політичні зміни, які повністю зламають сучасний status quo, як і нове воскресіння Білого Світу неможливе, якщо ми не досягнемо внутрішньої сили і чистоти для того, щоб повстати проти існуючої системи. Ми повинні стати живими провідниками вічних ідей, аристократичних якостей, і Космічних Істин на всіх рівнях нашої боротьби одночасно.

Неодмінний доленосний для нас девіз: ВСЕ АБО НІЧОГО!

Такими мають бути наші здорові і вічні Ідеали Арійської Самобутності!

Барбара Кригер (Польща)

СЛОВ'ЯНСЬКИЙ КОСМІЗМ ЯК ВНЕСОК У НОВИЙ РЕНЕСАНС

Барбара Кригер — доктор філософії, дослідниця проблем культури, мови та історії. Автор понад 80 публікацій. Активна учасниця міжнародного слов'янського руху, член Оркомітету з'їзду слов'ян у Празі (1998 р.) і засновник Всеслов'янського собору.

У сфері ідей в сучасну епоху ми не маємо вибору — між лібералізмом і консерватизмом, капіталізмом і соціалізмом або ж між Сходом і Заходом. Зате ми можемо здійснювати вибір між міфами минулого і міфом майбутнього, між пристрасстю до механістичного бачення світу і прометеївським баченням майбутнього. Тут йдеться про вибір між прагненням до всебічного розвитку і стагнацією, а по суті, про вибір між життям і смертю.

Прикладом міфу майбутнього може служити слов'янський космізм, що включає ідею людини як носія космічної свідомості і відповідального співтворця еволюції Космосу. Слов'янський космізм зростає з глибокого розуміння астробіологічної природи людини як складової частини гармонійної, функціональної цілісності космічного буття. Звіде для слов'янської філософії характерні поняття цілого, цілісності, всеєдності та богочеловечності.

Ми повинні якнайскоріше зрозуміти існування союзу між Космосом і мікрокосмосом, яким, по суті, є людина, що є його виразом і втіленням. Звернемо увагу на те, що коли ми розглядаємо людину зсередини, коли проникаємо углиб нашого єства, ми якраз натикаємося на Космос. У якийсь момент даного шляху виявляється, що ми знаходимося в іншому вимірі, ми стаємо одним з вимірів Космосу. Ми можемо дійти висновку, що космічний вимір і людський вимір — це одне і те ж вимірювання, тільки з іншим параметром, з іншою точкою зору, іншим шляхом пізнання.

Подібні ідеї, хоча і виражені іншим способом, ми знаходимо в працях Миколи Реріха, Костянтина Циолковського, Володимира Вернадського, а також у Тейяра де Шардена.

Нині наше завдання — показувати нові перспективи. І тут виникає питання: як що ідею показати? Хто сформулює її відповідним чином? Потрібно терміново зробити її обґрунтованою, доступною і переконливою. Потрібно зробити так, щоб вона стала відповіддю на фундаментальні питання сучасної людини. Розвиток самосвідомості спричиняє за собою пізнання нашої власної природи, і сьогодні ми все більш наближаємося до її розуміння. Всі сучасні відкриття, що стосуються природи життя — біохімічної, електромагнітної, світлової — ведуть нас до розуміння зв'язку з Космосом.

Крім того, ідея космізму жодною мірою не може бути лінійним продовженням класичної цивілізації, оскільки вона вимагає повної трансформації способів мислення і бачення реальності. Механістична парадигма, яка дотепер нав'язувалася як "парасолька" навіть для всіляких нових концепцій, що зароджуються, у принципі стримує їхній розвиток і веде їх до власної протилежності.

Багато людей все більш починають віддавати собі в цьому звіт, тому, зокрема, почався нестримний і досить хао-

НАРКОТИК В ДИТСАДКУ

Надзвичайний випадок відбувся в американському місті Буффало (штат Нью-Йорк). П'ятирічний негр приніс в дитячий садок пакет героїну, повідомляє місцева поліція.

Дитина сказала іншим дітям, що це солодощі і запропонувала пригоститися. В результаті шестеро дітей було госпіталізовано, включаючи самого негра і його дворічну сестру, що проковтнули порошок.

Ви досі виступаєте за мультирасову культуру? Тоді маленькі нігери вже йдуть в дитсадки травити Ваших дітей наркотою!

"БОГООБРАННИЙ" КОНТРАБАНДИСТ

Співробітники Служби безпеки України викрили протиправну діяльність організованого злочинного угруповання з міжнародними зв'язками, яке займалося контрабандним переміщенням діамантів та дорогоцінного каміння з подальшою їх легалізацією на теренах нашої держави.

Як повідомили УНІАН у прес-центрі СБ України, 4 червня співробітники Головного управління по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю СБУ спільно митниками затримали в міжнародному аеропорту "Бориспіль" одного з кур'єрів-іноземців, який прибув з Ізраїлю з контрабандною партією коштовностей. Партію діамантів кількістю 357 штук вагою понад 150 каратів зловмисник приховав у валізі серед особистих речей і намагався незаконно перемістити їх через митний кордон України. За попередніми підрахунками, вартість вилучених діамантів може становити майже 500 тисяч гривень.

Вирішується питання щодо притягнення зловмисників до кримінальної відповідальності за ст. 201 Кримінального кодексу України ("Контрабанда").

Як зазначили у прес-центрі СБУ, це не перший випадок затри-

манья контрабандистів з діамантами. У травні інший іноземець також намагався через Дніпропетровський аеропорт везти з-за кордону в особистих речах 400 діамантів на загальну суму понад півмільйона гривень.

Контрабандиста затримано і порушено кримінальну справу за статтею 201 Кримінального кодексу України ("Контрабанда").

МУСУЛЬМАНИ СПАЛЮЮТЬ ЛЯЛЬКУ БАРБІ

Іранець Мухаммед Нейрезі, який мешкає у США, вирішив відвідати свою історичну батьківщину. Відправляючись у відпустку, пан Нейрезі купив величезну кількість подарунків для рідні. Не забув він і сімох племінниць, придбавши для кожної з них по ляльці Барбі. В аеропорту іранської столиці Тегеран багаж Мухаммеда піддали митному огляду і конфіскували всі ляльок. На здивоване запитання Нейрезі, чим провинилися іграшки, йому показали нещодавно прийнятий закон. З цього документа виходило, що лялька Барбі "своїм вбранням і формами ображає ісламську моральність". А тому ввезення цієї іграшки в країну заборонене. Мало того, всі вилучені на митниці Барбі підлягають негайному знищенню.

тичний розвиток найрізноманітніших практик індивідуальної роботи над собою і терапій. Виникають різні громади, які знаходять і впроваджують нові методи організації, що ще не є ієрархічними структурами. Але ці нові структури — це, перш за все, структури, що ґрунтуються на гармонізації.

Сільвано Лоренцоні

МАЙБУТНЄ ЄВРОПИ — НОВИЙ ПАЛЕОЛІТ?

Італійський мислитель і політик, автор книг: "Походження монотеїзму в Європі", "Хронос. Есе про метафізику часу", "Дикуні. Есе про виродження людини", "Расовий хаос" та ін.

Доповідь С.Лоренцоні зачитав А.Іванов. Автор спробував зробити історико-футурологічний прогноз на майбутнє. Він відзначив, що сучасна європейська соціальна система стимулює паразитизм, що скоро може призвести до її розвалу. Тоді можливо й чисельність людей, які не вписалися в Біле європейське суспільство, почне зменшуватися швидкими темпами: вони вмиратимуть від голоду та хвороб, гинутимуть в кримінальних розбірках, хоча і Європі завдадуть величезних збитків.

Тоді може створитися така ситуація, що на островах більш менш організованого арійського суспільства, розкиданих, як плями на шкурі леопарда, або зв'язаних між собою в мережі, збережуться залишки расово цінного населення, принаймні, такого, метисація якого не досягне такого рівня, що воно втратить всі свої здібності. Тоді може виникнути нова культура залишкового типу, можливо, аналогічна тій, яка існувала в Європі ще в міфічні часи загибелі Атлантиди, культура на зразок мегалітичної або балканської. Це суспільство ще зможе забезпечувати своїм членам задовільну якість життя і достатній культурний рівень. Паралельно з цим існуватимуть нові "неандертальці", які, будучи

нездатними ні до чого, окрім паразитичної економіки кримінального типу, приречені на повернення до канібалізму, до якого завжди зводиться "еконіміка" дикунів (на відміну від тих людей, які можуть щось виробляти). Ці елементи, принаймні, на перших порах, користуватимуться (як користуються сьогодні) організаційною підтримкою того, що ще залишиться від різних "гуманітарних" політичних угруповань і християнських церков, але їм уже протистоятимуть озброєні загони, створені спеціально для захисту останніх залишків європейського населення.

Ці прогнози не наслідок хворої уяви, а результат екстраполяції явищ, які вже існують на нинішньому політичному горизонті. Наприклад, Колумбія і Перу, де, за межами великих міст безчинствують маси метисів, комуністичних партизан і наркоторговців. Деякі землевласники іспанського походження, вже створили приватні армії, які з успіхом протистоять як партизанам, так і наркобізнесменам. По суті справи, виникли соціуми (нації), незалежні від центральних урядів, від яких немає ніякого толку. Але ця ситуація починає розвиватися і ближче до нашого дому, навіть усередині нашої території, перш за все, у Франції, де нещодавно заявив про себе справжній новий расизм іммігрантів по відношенню до білих студентів.

Унаслідок глобального потепління легко можна перед-

бачати міграцію залишків цивілізованого населення в арктичні області, в ті місця, з яких воно вийшло на початку гіпербореїського циклу під егідою аполонівського начала, несучи з собою певичерпний "ріг достатку" своїх природжених якостей. Завдяки пристрасному бажанню повернення до витоків, а також завдяки антропогенним якостям цих місць, може виникнути новий вищий людський тип. Все це може відбутися згідно відомих законів, у значенні втілення останньої вищої людської субстанції, що ще залишилася на Землі. Це буде черговим поверненням до свого початку.

Павло Туласв

ЄВРО-РОСІЯ В КОНТЕКСТІ ІV СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Павло Володимирович Туласв — історик і лінгвіст, засновник і головний редактор міжнародного часопису "Атеней", ідеолог праворадикального руху Росії. Автор понад ста публікацій, найважливіші з яких перекладені європейськими мовами (див. Сварог № 13–14). Видавець книг Ентоні Саттона, Гійома Фая, Юрія Венеліна, Андреса Готліба Маша, Доброслава та ін. Він — головний з ініціаторів та організаторів даної наукової конференції, людина, яка справді має вплив на думки і діяльність сучасників. Хоча полеміка Павла Туласва з Гійомом Фаєм посила конструктивний діловий характер, та ми повинні розу-

міти, що нині, коли глобальні процеси загрожують всьому здоровому людству, навряд чи нас врятує месіанізм одної нації, хай там чи Росії, чи Франції, слід розуміти, що важлива співпраця Білих народів на основі взаємоповаги.

Ми вже вступили в якісно нову епоху, як би її не називали: Крита-Югою, Пост-християнською Ерою, чи Новим Ренесансом. Ми щодня стикаємося з проблемами і викликами XXI століття, хоча наша пам'ять сумує за великим минулим. Для нас, росіян, це ностальгія по Святій Русі, по Російській Імперії і кращими досягненнями СРСР. Зберігаючи від епохи до епохи генетичну спадкоємність в рамках долі Білої раси, Росія як і раніше виконує ключову роль в Євразії. Тому проект Гійома Фая зі створення "Євросибіру" повинен бути перейменованим на "ЄвроРосію". Таким чином, реальний історичний і юридичний суб'єкт (Росія) не буде підмінений географічним простором під назвою "Сибір".

Після Натівських бомбардувань Бєлґраду в 1999 році і терористичної диверсії 11 вересня 2001 року можна говорити про початок Четвертої світової війни. Але якою б вона не була по рахунку, важливо підкреслити, що це, дійсно, війна нового покоління, а не черговий збройний конфлікт старого типу. Ісламський тероризм — лише один з чинників в глобальному військово-політичному сценарії. Як протиборчі суб'єкти на світовій арені виступають тепер не держави або нації, а транснаціональні корпорації (ТНК): банки, промислові корпорації, шоу-бізнес і порно-бізнес. Ця війна ведеться якісно іншими засобами — високими технологіями, програмуванням розуму, біологією і наркотиками. Через засоби масової інформації (ЗМІ) відбувається обдурення і зомбування людей. На відміну від "холодної війни", це "солодка війна", де золота клітка споживача матеріальних благ замінює колючий дріт ГУЛАГУ.

Після цієї заяви Мухаммеда відвели на спеціальний майданчик, де в його присутності ляльки були облиті бензином і спалені. А на винуватця ще і наклали крупний грошовий штраф. "Спід інфо", грудень, 2006.

ЧОРНИЙ ПАСТОР ХОЧЕ НАЖИВАТИСЯ НА СПОРТСМЕНАХ

Духовний наставник секти "Посольство Боже" негр Сандей Аделаджа поділився планами споруди нового духовного центру сектанського лігва на лівому березі столиці. У інтерв'ю Аделаджа пообіцяв, що нове приміщення церкви буде в два рази більше київського Палацу спорту. "У ній розміститься не тільки молитовний будинок, але і духовно-культурний центр. Частина приміщення здаватимемо в оренду під спортивні заходи".

Викликає здивування, звідки у прихожан цієї церкви з'явилися засоби для побудови такої грандіозної споруди. Адже, скажімо, міська влада, яку вже більше року очолює Леонід Черновецький, за останні роки не побудувала жодного спортивного об'єкта.

Нагадаємо, що церква "Посольство Боже" досі не звільнила приміщення Легкоатлетичного манежу, в якому, до речі, спортсмени могли б займатися і без оплати оренди, оскільки ця споруда була побудована на засоби міста.

Більш того, послідовники Аделаджи не виконують рішення Верховного Суду, який зобов'язав церкву звільнити будівлю манежу, який вони безкоштовно орендують вже багато років. За результатами депутатського запиту віце-спікера парламенту Миколи Томенка щодо невиконання рішення суду була навіть порушена кримінальна справа.

ЧОРНО-БІЛИЙ ХАОС

За словами експертів, шанси на народження близнят з різним кольором шкіри дорівнюють одному на мільйон.

Двійняшки народилися в австралійському містечку Берпенгері в сім'ї 35-річної Наташі Найт, що має ямайсько-англійські корені та її чоловіка, 34-річного чистокровного німця Мікаеля Зінгерла, передає news.rin.ru. П'ятимісячні сестри-близнята Алісія і Жасмин Зінгерл вже одночасно повертають голови, коли батьки виходять з ними на вулицю. Проте дивовижне при цьому те, що Алісія чорношкіра і кароока, а Жасмин біла й блакитноока.

“Це дивно, вони настільки різні, — говорить мати близнят. — Коли після пологів ми побачили, що вони різного кольору, ми не могли повірити в це”.

За словами фахівців у галузі генетики, в більшості випадків яйцеклітини жінки змішаної раси володітимуть сумішшю генів, відповідальних за чорну чи білу шкіру, внаслідок чого і народжуються мулати.

Набагато рідше спостерігаються випадки, коли один з генів у яйцеклітині є домінантним. Тоді на світ з'являються або темношкірі, або білі близнята. У даному ж випадку було дві такі яйцеклітини, в одній з них домінував ген з темною пігментацією, а в іншій — з білою.

На думку генетика Стівена Уїзерса, подібне явище трапляється надзвичайно рідко. “Вірогідність такого збігу може бути одна на мільйон. Це вкрай рідкісний феномен”, сказав він.

Щоб досягла успіху Нова Права альтернатива сучасній епосі дегенерації, треба просуватися від приватних ініціатив до загальної Білої або Арійської Революції, зрозуміло, в суто позитивному і священному значенні. Існуючий вампіризм може зупинити тільки загальне генетичне і культурне відродження. Наша мрія — це союз

Білих націй, новий військовий блок, новий міжнародний пакт або навіть конфедерація. Звичайно, не відразу, не за один день, але на шляхах реальної і прагматичної дії.

І почати слід із самих себе, щоб досягти гармонії усередині власного “Я” і подати приклад гідного Шляху до Свободи, Честі і Слави.

ДЕКЛАРАЦІЯ

Представників європейських країн і народів — учасників Міжнародної конференції “МАЙБУТНЄ БІЛОГО СВІТУ”, що відбулася в Москві 8-9 червня 2006 року.

Виходячи зі свідомості спільності походження наших народів, схожості їхніх мов і культур і волі зберегти свою самобутність:

Враховуючи смертельну небезпеку, яка загрожує сьогодні всім, без винятку, народам європейського походження, які ризикують не тільки втратити свою самобутність, але навіть припинити своє історичне існування:

Констатуючи, що уряди держав та існуючі міжнародні структури не забезпечують виживання народів європейського походження і, навіть гірше, посилюють небезпеку і не докладають потрібних зусиль для зближення Європейського Союзу і Росії, що сьогодні життєво необхідне,

Ми, учасники названої Конференції ухвалили рішення:

- створити альтернативну міжнародну Раду, головною метою якої буде боротьба за виживання білих народів і збереження їх самобутності;
- йдеться саме про Раду, а не про якусь “Директорію”, яка даватиме накази і розпорядження;
- головною метою є перетворення обміну інформацією, який поки що носить спорадичний характер, на постійний процес;
- Рада буде регулярно або в особливих випадках випускати узгоджені декларації з актуальних проблем і вживати заходів для захисту жертв репресій проти борців за життя і самобутність своїх народів;
- Рада складатиметься з рівних за чисельністю делегацій від усіх країн-учасниць і від народів, які не мають своїх держав (бретонців, фламандців, басків і т. д.);
- Рада обере Комітет уповноважених для вироблення узгоджених документів;
- Рада матиме мережеву структуру без постійного центру. Слід передбачити негайну заміну, у разі потреби, одного з членів Комітету уповноважених, запасним кандидатом;
- Засобом зв'язку за потребою є переважно Інтернет. Слід передбачити заміну анульованої адреси електронної пошти іншою, яка до того не використовувалася.

Ми закликаємо представників споріднених народів і всіх країн, які не брали участі в нашій конференції, приєднатися до нашого співтовариства (організації) на тих же умовах.

Ми бачимо в перспективі розширення нашої організації на всі континенти, де живуть білі народи, і створення паралельно з Організацією Об'єднаних націй (ООН) нової структури — Організації Індоевропейських Націй (ОІН).

Білі люди всього світу, єднайтеся!

Москва, 10 червня 2006 року.

Підписи: *Анатолій Іванов (Росія), “Європейська Синергія”*
Володимир Авдєєв (Росія),
Павло Туласв (Росія), “Атеней”,
Галина Лозко (Україна), “Сварог”,
П'єр Віаль (Франція), “Терр е пьоль”,
Гійом Фай (Франція),
Ян-Бер Тілленон (Бретань)
П'єр Кребе (Німеччина), “Тулс-семінар”
Енріке Равельо (Іспанія), “Тьерра і Пуєбло”
Елефтеріос Баллас (Греція), “АРМА”,
Костянтин фон Хоффмайстер (Німеччина)

П'єр Віаль

СОНЯЧНІ СИМВОЛИ І СВІТОГЛЯД

П'єр Віаль, філософ і правий ідеолог, один із засновників Групи вивчення і дослідження європейської цивілізації (ГРЕСЕ), що виникла у Франції в 1969 році, з якої постала "Європейська Синергія". ГРЕСЕ – за словами П'єра Віаля, – не має і не бажає мати ніяких політичних цілей. Вона не торкалася маневрів та інтриг світу політиків і не буде цього робити надалі. Група прагне зайняти ініцій, фундаментальніший рівень... Вона прагне діяти на ґрунті метаполітики. Автор "Антології язичництва", збірки "Сонцесотяння. Історія і сучасність", виданої у співавторстві з Жаном Мабіром в 1991 р., та інших праць. Ми публікуємо фрагмент із його праці в перекладі з французької Правомира Косянчука.

Рушивши із Північної Європи, індоєвропейські народи, що заклали основи нашої культури, принесли свій неповторний світогляд, який ми віднаходимо в кожній складовій європейської античної цивілізації: Імперії кельтів у Греції, Латіум у Персії, Германії на арійській землі. Цей світогляд може бути висвітлений через символи. Багато з них мають солярне значення.

Для індоєвропейців, сонце є джерелом світла, тепла і життя. Арійські тексти оповідають нам про те, що сонце – це основа всього, що існує, першопричина і кінець всього сушого: воно називається "житгелайне" (з фран. дослівно – "годовниця") – Савітрі. Діалектична черговість життя – смерть – народження символізується саме сонячним циклом: щоденним і річним. Сонце – це один із проявів Дерева світу – Дерева життя, яке саме по собі ототожнюється з сонячним промінням (сонячні промені утворюють зв'язок між землею і небом).

Сонце – це світло знання і джерело енергії. Назва міста Геліополіс (місто сонця), яка фігурує в міфічних оповідях, надавалася центрам духовної культури. Так, зокрема, це осередок великого Арійського законодавця Ману та ін.

Походячи зі світу гіпербореїв, Аполлон для Греків є Богом Сонця, Богом наставником, який збирає до купи стріли в промінь сонця, в гармонії з золотавістю свого волосся, позолоченою лірою, під звуки якої він зачаровує Олімп і золотою його колісницею, що прямує небом, і яку тягнуть троє білих коней.

Будучи началом активним, в той час як Місяць, який відбиває його проміння, є началом пасивним, Сонце стає для кельтів Богом Люг (Lug) (le lumineux – осяяний). Треба, однак,

відзначити, що основа слова "dieu" (бог) є практично однаковою у всіх індоєвропейських народів: Італо-кельтів (deus), Еллінів (theos), Арійців (deiwos). Цей термін має завжди подвійне первісне значення від "бути сонячним і освітленим". Ту саму основу частково віднаходимо в іменах Богів, що позначають Небо-батька: латинський Юпітер (dius-pater), Грецький Зевс (Zeus-pater), ведійський Dyauh-Pita.

В ірландських і галльських текстах, де застосовуються порівняння, метафори, сонце характеризується не тільки своїм блиском та освітленістю, але й подається як таке, що є гарним, милим, прекрасним.

Галльські тексти часто змальовують сонце, із застосуванням метафори "око дня" і назва ока ірландською (sul), є тотожною бретонській назві сонця, що підкреслює солярний символізм ока. Веди нам також говорять про сонце як "око світу" чи "серце світу". Як таке, сонце іноді фігурує в центрі Зодіакального кола.

Зодіакальне коло є символом сяючого, променистого сонця. Належачи до сфери становлення, безперервного творення, коло символізує цикли, відновлення, повторення. В європейській традиції коло, колесо часто застосовується в святкуванні великих сонячних свят: палаючі кола спускаються з височин на літнє сонцестояння, сонячна хода відбувається в горах на зимове сонцестояння, колеса на візках святокової ходи, різьблені кола на дверях родинних будинків тощо.

У ведійських текстах коло, колесо має космічне значення: його оберт постійно символізує повторення; воно народжує простір і всі різновиди часу. Як і іконографічний годинник, коло має 12 променів – число сонячних циклів; а ко-

ли має 4 промені, то воно вказує на 4 напрямки поширення простору, але й також четверний ритм пір року. “Єдиний у своєму роді бойовий кінь (скакун), що має 7 імен, рухає коло на трійці маточин, безсмертне коло, яке ніколи не зупиняється; на якому знаходяться всі живі істоти, снується весь лад”, — як вчать нас Веди.

На іншому куточку індоєвропейського світу, у кельтів, коло присутнє скрізь. Воно частіше зустрічається в галльсько-римських скульптурах, в разі з кельтським Юпітером, зазвичай названим Богом кола чи Таранісом, чи ще вершиком на велетенському *anguipede*. Докази тому є чисельні і свідчать про поширення на простонародному рівні: керамічні, бронзові артефакти. Колесо також є відтворенням світу: “Якщо вдатися до ірландського порівняння космічного кола міфічного мага *Ruith* (“служитель кола”, що вироблене з тису), кельтський Бог кола — вічний двигун в центрі руху; який є віссю”.

Залізний щит на наколіннику чобота Гундеструна означає людину, яка обертає космічне колесо, в той час як Бога позначає торс, піднята рука. Коло є також символом змін і повернення форм буття. Меч Голстату (*Hallstatt*) репрезентує двоє молодих людей (аналогія до Діоскурів?), примушуючи коло обертатися, і які символізують зміну дня і ночі. Галльська богиня *Arianrhod* (*Arianrhod*), цитована в *Мабіногі* (*Mabinogui*) де *Mat* (*Math*) (*Мабіногі Матська* — П. К.), син якої є *Матонві*, описується як така, що має “срібне колесо”. Один з її синів, *Ллю* (*Llew*), носить ім'я, що відповідає імені ірландського *Люга*. Серед граціозних воїнів *Кюхюлена* (*Cuchullainn*) фігурує також колесо: молодий герой вигинається так, щоб утворити зі свого тіла рухоме з великою швидкістю колесо. Варто відзначити, що граматична основа *roto*, “*roue*” (коло), широко представлена в галльській топонімії. Найбільш відомим прикладом був *Ротомарус* (*Руен*) (*Rotomagus* (*Rouen*)).

Солярні кола, спіралевидні свастики, тріскелі [пояснення: *тригвери* — орнамент, що складається з трьох зображень (напр., гілок), таких, що зігнуті в одному напрямі і сходяться до центру, часто вписаних в трикутник — П. К.] представляють з часів глибокої Античності творчу

силу, життєву енергію сонця. Християнство перебрало на свій рахунок, звернувши на власну користь, цей символізм: християнська монограма Христоса, так само як і круглі вітражі готичних кафедральних соборів, німби, що огортають голову святих чи хрест сам по собі, особливо під впливом грецької традиції, є також солярними зображеннями.

Сонце — це символ чоловічого плідного начала і начала влади, могуті, величі, що втілено у кожному з нас. Представлена сонячним відображенням роль наставництва, виховання, свідомості, совісті, дисципліни, моралі, в патріархальних суспільствах індоєвропейських народів, пов'язувалась з могутністю.

Сонце виражає вимогу самовдосконалення, прагнення до благородства, індивідуалізації по відношенню до монотонності маси. Воно є знаком героя і правителя.

Зрозуміло чому індоєвропейці уважні до ходу сонця на небі, ревно відзначали зимове сонцестояння і з пишністю літнє сонцестояння. Сонцестояння залишаються, насправді, двома моментами, яким надається перевага в перебігу щорічного циклу. По ходу місяців, повільне і глибоке дихання природи поєднує землю і небо в тому ж становленні (розвитку).

Впродовж літа і осені, дні поступово коротшають, сонце стає все менше і менше освітлювати діяльність людей. Здається, що воно наближається до своєї смерті. Кожен знає те, що зникнення сонця ознаменувало б кінець будь-якого життя.

На зимове сонцестояння, в найдовшій ночі року, люди вдаються до довгих посиденьок на передодні Різдва, коли, підтримуючи вогонь в родинному вогнищі, вони вірять у повернення сонця, у вічність життя. З благоговінням. І сонце не підведе їхні надії: воно відновлює свій порив на зимовому небі день за днем, здіймаючись все вище — до весняного неба. А літнє сонцестояння — тріумф світла і тепла, люди в radoшах славлять могутню велич сонця.

Індоєвропейські народи ілюстрували свою віру в Сонце і свою пошану до вогню — віддзеркаленням Сонця, яке був здатний створити лише талант людини — у формі зразкових міфів. Таких, зокрема, як *Бальдер* у Нордійців і *Прометей* у греків.

Сергій Присяжний

ОРКНЕЙСЬКІ ОСТРОВИ – МІСЦЯ ДАВНЬОЇ ВІРИ

*“Більше користі приносить слово,
що малими частками прокрадається в душу.
У великих міркуваннях, написаних заздалегідь
і прочитаних при народі, галасу багато,
а довіри немає”
(Сенека Луцій Анней Молодший).*

Я хотів би нетрадиційно поговорити й розповісти про віру, щирі віру й місця неймовірної сили, які так і хочуть кожному з нас донести те, що ми втратили, загубили, забули. Оркнейські острови...

Здавалося, настільки простим завданням написання даної статті, але інтерпретувати вербальними формами те, що відчула людина, яка побувала на Оркнейських островах, просто неможливо. Причина тому проста — не існує у світі таких слів і синтаксичних конструкцій, за допомогою яких можна було б передати почуття повернення до першоджерела: природного, звичного, простого, і, у той же самий час, настільки людського. Оркнейські острови — оплот істинної віри, — віри у навколишній світ і самих себе, як його основу.

Чи вірите ви в Бога? Хоча, насправді, не це я хотів запитати. Цікаво, а що для Вас Бог, у якого Ви вірите?

На ранніх етапах свого розвитку людина була релігійна, і релігія її була політеїстична. І це природно: Боги вогню, води, вітру, каменів — вони майже як твої родичі, тільки сильніші. Їх можна побачити, почути, доторкнутися. Їх можна про щось просити й намагатися задобрити. У Біблії політеїзм ототожнюється з язичництвом (розуміється як зрада єдиному Богові),

у яке впадав єврейський народ на ранній стадії розвитку юдаїзму (до 7 ст. до н. ч.) й своєї історії. За часів панування царів у Ізраїлі легально існували священні гори й священні гаї, у яких відбувалося поклоніння язичницьким богам Астарті та іншим, розповсюдженим у Середземномор'ї й Передній Азії. У парадигмі політеїзму світ представляється у вигляді ієрархії різних Божеств, які володіють більшою або меншою владою, мають свій вигляд (часто антропоморфний) і свою певну сферу керування в природі й суспільстві.

У християнській традиції політеїзм вважався вторинним стосовно монотеїзму: політеїзм, як деградація й забуття єдиного Бога. Християни називали його “моральним занепадом” людства — цей стан, на їхню думку, повинен бути перебореним. Однак, у Новий час, у зв'язку з секуляризацією релігійних досліджень, з'являються теорії, що вважають політеїзм первинним станом людства й з кожним роком останні стають усе міцнішими. На якомусь етапі в єврейському народі виникла безпрецедентна ідея єдиного Бога. Причому юдейський Бог не просто єдиний, він до того ж незбагненний. Не можна вимовляти його ім'я, створювати його статуї й зображення. Про нього відомо тільки те, що він просто є. Основи віровчення юдаїзму викладені в Старому заповіті (визнаному й християнством).

Цікаве дослідження про причини вищикнення юдейського монотеїзму є у Фрейда, але зараз йдеться не про причини. Мова про те, яким дійшов Бог до наших днів? Християнство силь-

но похитнуло юдейську систему єдиного Бога й месії (рятівника) впровадженням цілком відчуженого предмета культу – сина Божого, який жив і вмер серед людей. А православ'я взагалі – підмінило язичницький пантеон “культами святих”. Тепер на перше місце виходить культ, а не питання моральності, природності, звичайності, та й попросту, – людяності. Найпростіша модель Бога в сучасному світі: Бог – це квантова механіка, те, що рухас цим світом. При такому підході, я теж вірю в Бога, адже фізику я вивчав і не сумніваюся в тім, що вона пращос. Тільки що похрещеним дітям пояснюють, що Боженька сидить на небесах і все бачить. Моральності тут покищо не видно. Інший Бог – це всесвітня любов і благодать. І при цьому насправді не важливо, створив він цей світ чи ні, чи карає він за гріхи, й чи правда те, що живе він на небі. Бог є рушійна сила духовного й морального росту людини. Так чи вірите Ви в Бога, чи ця сила насправді закладена усередині Вас?

Оркнейські острови розташовані всього в десяти кілометрах від північного узбережжя Шотландії. Ця чудесна земля славиться своїми ефектними прибережними ландшафтами, достатком морських птахів і найбільшою концентрацією в Європі доісторичних місць. Група пам'яток неоліту на Оркнейських островах складається з великої похоронної камери Мейс Хоу (Maes Howe), двох церемоніальних кілець каменів (Каміні Стеннес і Коло Бродгара) і поселення Скара Бре (Skara Brae) з безліччю ще не розкопаних похоронних, церемоніальних і житлових об'єктів. Уся група представляє собою великий доісторичний культурний ландшафт, що дає наочну картину життя цього архіпелагу на далекій півночі Шотландії близько 5 тис. років тому.

Зовні Оркнейські острови оточені туманом, і все в ньому сіро: сірі невисокі будинки під те-

расами сірих дахів на сірих вулицях. Але всередині сірого панцира – затишний світ, що зігріває душу. Світло-бежеві плитки бруківки, кривизна вузьких вуличок, запах смажених пиріжків і ванілі, глиняні й шкіряні вироби у вітринах – суцільна крамниця стародавностей. Дві третини островів ненаселені, а всього їх – більше семидесяти. Столиця – місто Кіркуолл, улаштувалася на найбільшому з них, на “Головній Землі” – острові Мейн Ленд (Main Land). Столицю населяють близько чотирьох з половиною тисяч жителів. Для шотландського графства Оркні це дуже багато. У другому, і останньому, місті графства

Стромнессі населення значно менше. Мовою першовідкривачів архіпелагу, кельтів, за однією із версій, – “Оркні” означає “Лісовий острів”. Але дослідження показали, що лісів тут ніколи не було. Острови, як і в стародавності, покриті вересовими пушами, травами й мохами, що ростуть на торфовищах. Лише подекуди, біля житла, ростуть хирляві, дбайливо доглянуті людьми, берізки, що вистояли перед постійними поривами “вічного вітру”.

На островах завжди було й є каміння. Камінь – володар Оркнейських островів, головне їхнє багатство й їхній літопис. Луки, на яких пасуться череди, відділені один від одного метровими огорожами, складеними без усякого сполучного розчину – сірі камені покладені кількома рядами один на одній і придавлені зверху важкими валунами, поставленими на ребро. Каменем покриті хатинки, що заросли зверху товстим шаром мохів. Камінчики здіймає й несе тут океанський вітер, не щадячи облич перехожих. Каміння зберігає на собі загадкові знаки минулого. Кожен сантиметр землі просто так просочений історичною спадщиною.

Капище Мейс Хоу (Maes Howe) перебуває всього в півгодині їзди від столиці. Кам'яні плити капища поцятковані тисячами загадкових знаків, не розгаданих у повному обсязі донині. Кам'яна усипальниця старіша за єгипетські піраміди – однолітка древніх будівель Месопотамії. Півгодини шляху відокремлюють мандрівника від Скара Бре (Skara Brae) – одного з найдавніших людських поселень у Північній Європі. Тут жили пікти – ті самі загадкові “сині чоловічки”, описані Кіплінгом. Розкрито десять жител, розділених на “кімнати” стінами з валунів усе того ж сіро-бежевого кольору. Їх з'єднують вузькі, не ширше півметра, проходи. У кожному приміщенні унікальне кам'яне меблювання: сидіння, лежанки, вогнище. Цим житлям більше

трьох з половиною тисяч років. Але виявили їх тільки в 1850 році, коли найжорстокіший ураган зірвав із землі великий шар дерну. Дах жител був зроблений з кісток китів, на які, як на крокви, укладали шкіри, придавлуючи зверху мотлохом і харчовими відходами – це те сміття й перетворилося згодом у дерен, зірваний ураганом. Наукові розкопки ведуться в Скара Бре ще з 1920 року. Археологам удалося встановити, що житла були покинуті поспішно: біля входу в землянку були знайдені розірване намисто з кабанячих ікол і кашалотових зубів, яке ніхто не підбрав, у житловому приміщенні виявлені два людських кістяки – можливо, це були важкохворі, залишені в годину нещастя напризволяще. Але що за трагедія розігралася тут тридцять п'ять століть тому достеменно нікому не відомо.

Ще півгодини по вузькому шосе серед пасовищ, нагорбів і озер – і над рівниною, щільно вистеленою бузковим вересом, піднімаються зуби велетенської гребінки Бродгарського кільця. Кам'яні прямокутні брили встановлені строго по колу, діаметр якого становить сто чотири метри. Вони оточені неглибоким зарослим вересом ровом, що у двох місцях переривається, утворюючи два входи в кільце. Спочатку каменів було шістдесят, і всі вони були розгорнуті по відношенню один до одного рівно на шість градусів. Зараз збереглося тридцять шість брил, з них у вертикальному положенні залишилася тільки двадцять одна. Вже після того, як пам'ятник був узятий під охорону держави, два камені постраждали під час гроз. Верхній край кожного каменя зрізаний косо, що надає брилам вигляд цифри "1". Спорудження такого роду – "кромлехи", не рідкісні на Британських островах. Кам'яне кільце наприклад, відоме навіть школярам, але безперечної інтерпретації поки не дано жодному з кам'яних чудес.

Історики дотримуються всіляких поглядів на походження й призначення Бродгарського кільця. Одні вважають, що на просторі, обгородженому каменями, був храм сонцепоклонників. Інші бачать у цьому кільці древню обсерваторію – на їхню думку, усередині великого кільця повинне було складатися ще одне, складене "трилітами" – кам'яними спорудженнями із трьох каменів у вигляді букви "П". Є думка, що на каменях кільця трималися колись кам'яні майданчики, куди древні клали тіла померлих. Злітали птахи, і через якийсь час залишався чистий кістяк, що тільки після цього віддавали землі. Кільце Бродгара – мабуть, самий знаменитий неолітичний монумент на Оркнейських островах. Дотепер монумент не досліджений настільки детально, щоб можна було з упевненістю його датувати. Проте, його зведення відносять до періоду між 2500 й 2000 р. до н. е. Зараз кільце Бродгара є третім за розміром кам'яним колом на Британських островах. Кільце Бродгара інакше називали "храмом Сонця", на противагу "храму Місяця" (Каміні Стеннес). Вважається, що практично всі мегалітичні споруди цієї місцевості належать до одного гігантського церемоніального комплексу, однак це не доведено. Про храми Сонця й Місяця збереглася така легенда: молоді люди, які бажали зробити заручини, відправлялися спочатку в храм Місяця, де дівчина приносила клятви вірності. Після цього пара відправлялася в храм Сонця, де такий же обряд робив парубок. Останнім вони відвідували Камінь Одіна, де з'єднували руки крізь камінь, приносячи взаємні клятви.

**СМЕРТІ НЕ МАЄМО –
ЛИШЕ ЖИТТЯ ВІЧНЕ**

Передчасно відійшла у Вічність Магда Горевичева – рідновірка громади "Родзіма Вяра" у Польщі, яка трагічно загинула в автотрагедії.

Магда завжди була окрасою громади, надихала святою обряди Рідної Віри та ладувала щоденну діяльність подвижників Слов'янської ідеї.

Об'єднання Рідновірів України та редакція часопису "Сварог" висловлює глибоке співчуття воєводі града Триглава Ігорю Горевичу і синові Чибору з приводу втрати любимої жони і матері.

Славна будь на Луках Сварожих, онука Дажбожа Магда, в світлому Ірію!

**А тому, хто впав
на полі бою,
Перуниця дає
Води Живої напитися.
А попивши її,
він їде до Сварги
на коні білому.
І там стрічає його
Перунько і веде
до блаженних своїх
хоромів,
а там перебуде
він до Часу,
і дістане нове тіло.
І так має жити
і радуватися вічно
і до віку віків,
за нас молитву творячи!**

Інформаційний Центр "СВАРОГ"

При Об'єднанні Рідновірів України почав діяти власний Інформаційний центр "Сварог". У функції центру входить інформування українців про свята й акції ОРУ, видавництво та поширення літератури на історичну, культурну, соціальну тематику, що безпосередньо стосується формування гармонійних світоглядних засад сучасної вільної української людини.

З виданнями Інформаційного центру "Сварог" ви можете познайомитись на інтернет-сторінках: svaroh.info, svarga.kiev.ua, viche-info.com та придбати в наших розповсюджувачів:

у Києві:

1. Книжкова крамниця "Сяйво" (вул. Велика Васильківська, 6, т.235-43-66)
2. Книжкова крамниця "Академкнига" (вул. Б. Хмельницького, 42, т.234-01-07)
3. Книжкова крамниця "Букініст" (вул. Нижній Вал, 37/20, 425-10-24)
4. Мережа книжкових магазинів "Езотерика" (ТЦ "Навігатор", книжковий ринок "Петрівка")
5. Колекціонер, езотеричний магазин (Андріївський узвіз, 2-6, т.425-02-08)
6. Книжкова крамниця "Наукова думка" (вул. Грушевського, 4, т.278-06-96)
7. Мережа книжкових супермаркетів "Орфей" (ст. м. Петрівка, т.490-74-56)
8. Книжковий магазин "Знання" (вул. Хрещатик, 44, т. 234-22-91)
9. Лотки поряд із Головною поштою на Майдані Незалежності
10. Книжковий ринок Петрівка: Ряд 46, місце 7; Ряд 47, місце 14; Ряд 48, місце 7; Лівий ряд, місце 92, 93; Ряд 51, місце 56; Ряд 52, місце 14; Ряд 54, місце 11

у Тернополі:

1. Книжкова крамниця "Ярослав Мудрий" (вул. Руська 19)
2. Пан Ігор, т: 8-097-762-96-51

У Запоріжжі:

Пані Віста, т: 8-0612-139-40-09, 8-095-563-97-68.

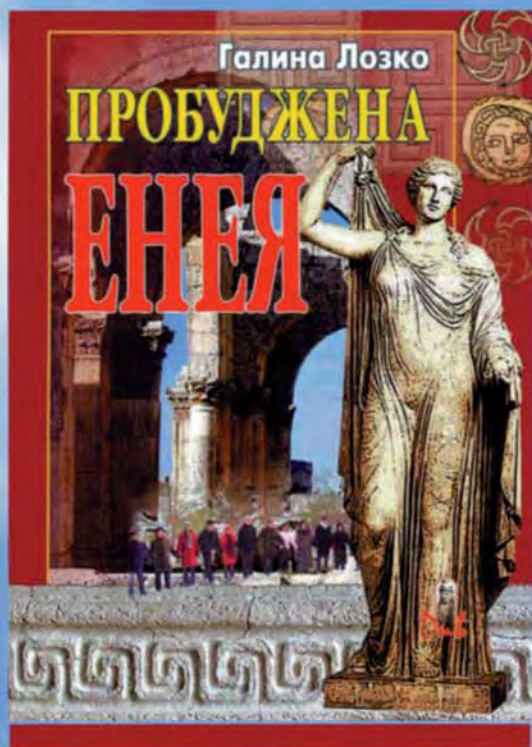
Для того, щоб замовити літературу або електронну розсилку новин, надсилайте листи із переліком видань, які Вас цікавлять, на електронну скриньку: veda@cdmaua.com або поштою на адресу: а/с 43, 04067 Київ, Україна.

Не забудьте вказати прізвище, ім'я й по-батькові та повну і точну адресу замовника.
Доставка буде здійснена за тарифами Укрпошти на умовах післяплати.
Для гуртових покупок діє система знижок.

Наші телефони: (044) 223-57-47, 8-050-339-57-47.

ЗІ СВАРОГОМ – У МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ!

Галина ЛОЗКО
ПРОБУДЖЕНА ЕНЕЯ.

Європейський етнорелігійний ренесанс.
Харків: Див, 2006. - 464 с.

Наукова монографія про нове відродження автентичних язичницьких релігій у країнах Європи: Литві, Латвії, Польщі, Росії, Білорусі, Болгарії, Словаччині, Сербії, Франції, Німеччині, Ісландії, Англії, Ірландії, Норвегії, Греції, Італії, Вірменії та деяких євразійських республіках. Українська Рідна віра розглядається в контексті світових етнорелігійних рухів як одна з найбагатших духовно-культурних традицій наших Предків. Широко подані факти з життя та діяльності засновника Рідної Віри професора і Волхва Володимира Шаяна та його послідовників. Подано основи наукової реконструкції забутих обрядів,

звичаїв, календаря та морально-етичних норм Рідної Віри. Розглянуто культ Сонцебога та Матері Землі, а також феномен рідної віри в житті та військовій діяльності князя Святослава Хороброго. Автор на основі писемних джерел стверджує, що Європа в давні часи називалась Енеєю.

З питань придбання книги звертайтеся:

(044) 223 -57-47 (Київ), 8-039-294-49-69, (057) 757-51-45 (Харків)

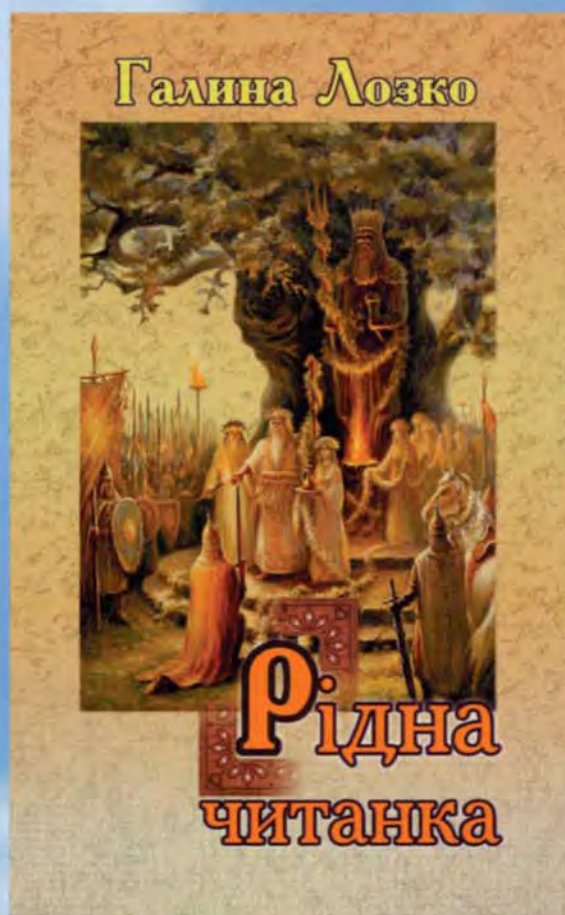
Галина ЛОЗКО

РІДНА ЧИТАНКА. Для середнього шкільного віку. - Вінниця: Континент-Прим; К.: ВЦ "Сварог", 2007. - 64 с.: кольорові ілюстрації.

Дитяча книга для родинного читання в популярній формі розповідає про давній календар українців, рідних Богів та рідні свята. З неї як діти, так і їхні мами й тата дізнаються про те, як сталося, що наш споконвічний календар зазнав змін, а також про місячну магію, Богів-покровителів місяців та днів тижня. Є в ній обрядові пісні й молитви з Велесової Книги, замовляння й загадки. Книга споряджена кольоровими ілюстраціями художників Віктора Крижанівського та Тетяни Ягодкіної, які відображають повне річне коло Богів та обрядів.

З питань придбання книги звертайтеся:

(044) 223-57-47.

ЖДАНА

*В Рідній Вірі
знайдем
Квітку
Щастя!*